

BURMESE CLASSIC

ကိုးကွယ်စဉ်

ပန်းသစ်စွာ
ဒုက္ခကရိ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ကိုငြိမ်းဦး၏ စာအုပ်အမှတ်စဉ် (၈)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၈၉၈၀၀၀၇
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၄၄၅၁၂၀၇

ထုတ်ဝေသူ	- ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြ - ၀၃၇၀၀)
	၈၈၊ ဒုထပ်(ညာ)၊ ခက်လမ်း၊ ကျောက်တံတား။
မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မှီဇွေးပုံနှိပ်တိုက်)
	၈၀/၁၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်း။
အတွင်းဗလင်	- ကိုဦးနှင့် ညီများ
စာအုပ်ချုပ်	- ကြူကြူဇွေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၈ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၂၀၀ ကျပ်

◆ ၂ ◆

ဆရာမအခန်းထဲ ဝင်မလာမီမှာပင် အေးမြတ်မြတ်ဝေက ကျွန်တော့် ရှေ့က ခုံမှာလာထိုင်သည်။ သူမ၏မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချင်နေသည့်အသွင်ပေါ်နေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် သူမကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ ထွန်းဝေစိုးထုတ်ပေးသည့် ဒီဗီဒီဇာတ်ကားတွေကိုသာ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေမိသည်။

သူယူလာသည့် ဒီဗီဒီဇာတ်ကားတွေက ကျွန်တော် မကြည့်ရသေးသည့် နာမည်ကြီးဇာတ်ကားတွေဖြစ်ပါသည်။

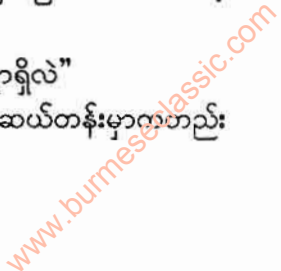
“ဇာတ်ကားတွေ အကုန်လုံးမိုက်တယ်ကွ၊ ဒီသုံးကားကို ငါယူထားလိုက်မယ်။ ကျန်တာတွေ မင်းပြန်ယူသွား”

“ရဲမြတ်ဆွေ နင့်ဒီဗီဒီကိစ္စပြီးပြီလား။ ပြီးရင် နင့်ကိုငါပြောစရာ စကားရှိတယ်”

ကျွန်တော်လည်း ထိုအခါမှ အေးမြတ်မြတ်ဝေအား မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ပြော... အေးမြတ်၊ ဘာပြောစရာရှိလဲ”

အေးမြတ်မြတ်ဝေနှင့် ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းမှာကတည်း

က တစ်တန်းတည်းသားဖြစ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း သူမနှင့် ကျွန်တော်က ဘာသာတူတွေဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမသည် မျက်မှန်ကို ဆယ်တန်းကတည်းက တပ်ဆင်ထားရသည့် မှန်ကြောင်မလေးဖြစ်၏။ အေးမြတ်မြတ်ဝေသည် ထူထဲသော သူမ၏မျက်မှန်ထဲမှ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီးပြော၏။

“နင်ကျောင်းခေါ်ချိန် မပြည့်ဘူးထင်တယ် ရဲမြတ်ဆွေ။ အဲဒီလိုသာဖြစ်ရင် နင်ဒီနှစ်စာမေးပွဲဖြေခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်မိသည်။ တက္ကသိုလ်ပဲဗျာ။ အထက်တန်းကျောင်းတုန်းကလောက် စည်းကမ်းတွေများမည်မထင်ပါ။ ဘာတဲ့ကျောင်းခေါ်ချိန် ခုနစ်ဆယ့်ငါးခိုင်နှုန်းမပြည့်လျှင် စာမေးပွဲဝင်ရောက် ဖြေဆိုခွင့်မပြုပါတဲ့။ တက္ကသိုလ်မှာ သည်စည်းကမ်းဟာ တကယ်ပဲ အသက်ဝင်ပါမည်လား။

“ဟာ . . . ငါ ခုနစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းပြည့်အောင် ကျောင်းတက်ပါတယ်ဟ။ ဖြေခွင့်ရမှာပါ။ နင်ကလည်း စိုးရိမ်စရာမရှိ စိုးရိမ်နေပြန်ပြီ”

“နင်ဒီလောက် စိတ်အေးမနေနဲ့ ရဲမြတ်ဆွေ။ နင်ကျောင်းခဏ ခဏပျက်တာ လူတိုင်းသိတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေလည်း သိတယ်။ ရိုးကောခေါ်ရင် ကိုယ်စားထူးပေးလို့လည်းမရ၊ လက်မှတ်ထိုးပေးလို့လည်း မရတော့ပိုဆိုးတယ်”

ကျွန်တော်တို့ စာမေးပွဲက သိပ်မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း အမှန် အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် တက္ကသိုလ်ရောက်ကတည်းက စာကိုသိပ်စိတ် မပါတော့ပါ။ ယခုဆိုလျှင် စာမေးပွဲနီးလာပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ မှတ်စုတွေကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိသည့်အပြင်၊ စာတွေကိုလည်း ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ မကျက်ရသေးပါ။

“အေးပါဟာ . . . နင်ငါ့ကို အခုလိုလာသတိပေးတာ

မင်းသတ္တ ခဏ္ဍာရီ

ကျေးဇူးပါပဲ . . ဒါနဲ့ နင်စာတွေအတော်ကျက်ပြီးပြီလား. . .”

“အင်း. . . ကျက်တော့ ကျက်နေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ နင့်မှာ စာတွေ ရော စုံရဲ့လား”

“စာကတော့ လုံးဝပဲ”

“ဘာလဲ လုံးဝ”

“မစုံဘူးလို့ပြောတာ။ အဲဒါ နင့်စာအုပ်တွေ ခဏ္ဍာရီးဟာ။ ငါဖို့တို ကူးပြီးပြန်ပေးမယ်”

အေးမြတ်မြတ်ဝေက ကျွန်တော့်ကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး သူ့ စာအုပ်တစ်ချို့ကို ထုတ်ပေးသည်။ ထိုအခါ ထွန်းဝေစိုးက မျက်မှောင် ကုတ်လေသည်။

“နင်မျက်နှာလိုက်တယ် အေးမြတ်။ သူ့ကျတော့ ကျောင်း တက် မှန်အောင်လည်း သတိပေးတယ်။” နောက်ပြီး စာအုပ်တွေ လည်း ငှားတယ်။ ငါ့ကျတော့ မေးလည်းမမေးဘူး။ စာအုပ်တွေလည်း မငှားဘူး။ ငါလည်း ဒီကောင်လိုပဲ ကျောင်းပျက်ရက်များတာပဲ”

“အောင်မယ်. . . သူက ငါ့သူငယ်ချင်းဟဲ့။ ဆယ်တန်းတည်း က သူငယ်ချင်း။ နောက်ပြီး သူ့အိမ်နဲ့ငါ့အိမ်နဲ့လည်းခင်တယ်”

“အလဲ့. . . တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတော့ပွတာပဲ။ ရွှေလမ်း၊ ငွေလမ်းတွေဖောက်ကြတော့မှာပေါ့နော်”

“ဟေ့ကောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ကောင်စုတ်”

အေးမြတ်မြတ်ဝေသည် မျက်နှာကလေးနီပြီး ရှေ့မှာရှိသည့် သူမ၏ နေရာသို့ သူပြန်သွား၏။ ထိုအခါမှ သည်ကောင်တဟဲဟဲရယ် လေသည်။

“မဆိုးဘူးကွနော်။ ရဲမြတ်ဆွေ မင်းစိတ်ကူးမလွဲနဲ့။ ကောင်မ လေးက မျက်မှန်ကလေးသာတပ်ထားရတာ လှတော့အတော်လှ တယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် အတန်းထဲသို့ ဆရာမဝင်လာတော့သည်။ ကျောင်းစာတွေနှင့် အဆက်ပြတ်နေသည်မှာကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ဆရာမသင်ကြားပို့ချချက်များကို ကျွန်တော်နားမလည်ပါ။ ကျွန်တော့်တွင် ထိုသို့နားမလည်တာလားဆိုတော့ မဟုတ်ပါ။ ထွန်းဝေစိုးလည်း နားလည်ပုံမရပါ။ ကျွန်တော် သူ့ကို စူးစမ်းနေမှန်းသိသွားသောအခါ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောလေသည်။

“ဘာမှနားမလည်မယ့်အတူ တို့တွေလက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ရအောင်ကွာ”

ကျွန်တော်ကလည်း ထိုင်ချင်လျက် လက်တို့ဆိုတာလို ဖြစ်နေသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး အတန်းထဲမှ ဆရာမမသိအောင် ခိုး၍ထွက်လိုက်ကြသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့လိုပင် အတန်းလစ်လာကြသော အုပ်စုနှစ်စုသုံးစုလောက်သာရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

“ဟေ့ကောင် ရဲမြတ်ဆွေ၊ ဟိုဘက်တစ်ဝိုင်းကျော်မှာ ဟိုတစ်ခါ မင်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ကောင်ကွ။ လှမ်းမကြည့်နဲ့နော်။ ဒီကောင်မင်းကို ကြည့်နေတယ်”

ထွန်းဝေစိုးက လှမ်းမကြည့်နဲ့နော် ပြောသော်လည်း ကျွန်တော် ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မင်းဇေယျာဆိုသည့် ကောင် သည်ကောင်က ကျွန်တော့်ကိုမိုက်ကန်းကန်းပြန်ကြည့်နေ၏။ သည်ကောင်နှင့် ကျွန်တော် ပြီးခဲ့သည့်လက ပြဿနာတက်ခဲ့သည်။

ပြဿနာက ဘာမှတော့မကြီးကျယ်ပါ။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကောက်ရခဲ့သည့် ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏ကပ်မှာ ကျွန်တော် နှုတ်ခမ်း မွေးထည့်ပေးလိုက်ပြီး ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာသွားကပ်ထားလိုက်ခြင်း ကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုကျောင်းသူသည် မင်းဇေယျာ၏ ရည်း

မိုးသဗ္ဗာ ခဏ္ဍာရီ

စား ကောင်မလေးဖြစ်နေသည်ကို ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မသိခဲ့ပါ။

“ဟေ့ကောင်... သည်ဓာတ်ပုံပေါ်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးတပ် တာ မင်းလား”

စကြွန်အကွေ့တစ်ခုမှာ ကျွန်တော့်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို တစ်စုံ တစ်ယောက်ကဆွဲပြီး ခပ်ထန်ထန်စကားလာပြောသဖြင့် ကျွန်တော် ထိုလက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ မျက်ပေါက်ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ ဆံပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ကောင်နှင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းမလုပ်သင့်ဘူး”

“ဘာ... မလုပ်သင့်ဘူးဟုတ်လား။ ဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ သူ့မှာ ဘာ နစ်နာသွားလဲ။ အဲဒီဓာတ်ပုံပေါ်မှာ ဆွဲပေးလိုက်တဲ့နှုတ်ခမ်းမွေး ကလည်း ဖျက်လို့ရတဲ့မင်နဲ့ပဲ ဆွဲလိုက်တာ။ လက်နဲ့ပွတ်လိုက်ရုံနဲ့ ပျက် တယ်ကွ။ အဲဒါ မင်းဘာ လာကြောင်နေတာလဲ”

“အဲဒီကောင်မလေးက ငါ့ရည်းစားကွ”

“ဟား... ဟား၊ ဒါကြောင့် မင်းလာကြောင်နေတာကိုး”

သူသည် ကျွန်တော့်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို လှမ်းဆွဲဖို့လက်လှမ်း ရာ ကျွန်တော်နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် အနားသို့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတချို့ ကပ်လာ ကြသည်။ အရေးထဲ စာသင်ခန်းထဲမှ ဆရာတစ်ယောက်လည်း ထွက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်ကြ၏။ ဆရာက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အနီးမှ ဖြတ်သွားရင်း ကျွန်တော် တို့ကို အကဲခတ်သွားသည်။

ဆရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုရောက်သွားသောအခါမှ သည် ကောင်က ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုငါ့ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။

ဒါပေမယ့် ကျောင်းထဲမှာမို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တာနော် ဟေ့ကောင်”
ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်ကွ. . . အပြင်မှာဆိုလည်း ငါကအချိန်မရွေးပါ”
သည်ကောင် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကို စူးစူး
ဝါးဝါးကြည့်ပြီး နောက်သို့လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်သို့ သူ့အဖွဲ့
သားတချို့လည်း လိုက်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏အဖြစ်
ကိုမြင်သွားသော ထွန်းဝေစိုးကလည်း ကျွန်တော့်အနားရောက်လာ
သည်။

“သည်ကောင်က ပြဿနာကောင်ကွ။ ဟိုတလောကလည်း
ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ရန်ဖြစ်သေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တက္က
သိုလ်မှာ ရန်မဖြစ်တာတော့ အကောင်းဆုံးပဲ သူငယ်ချင်း”

“သည်ကောင့် ကြည့်ရတာ နည်းနည်းတော့ အောက်ခြေ
လွတ်နေပုံပဲ”

“ထားလိုက်တော့ကွာ”

မင်းဇေယျာနှင့် ကျွန်တော်ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်း
တွေ ပြန်တွေးနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထိုင်နေ
သည့် စားပွဲနှင့် သည်ကောင်ထိုင်နေသည့်စားပွဲက ကြားထဲက စားပွဲ
တစ်လုံး သာခြားနေသဖြင့် သူတို့စကားပြောသံတွေကိုကြားနေရ
သည်။ သည်ကောင် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်တော်က
လည်း ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သည်ကောင် ကျွန်တော့်ကိုကြာကြာမကြည့်ရဲဘဲ
မျက်လွှာချသွား၏။ ပြဿနာက သည်မျှသာဖြစ်မည်ထင်သော်လည်း
ကြီးလာပြန်သည်။ ကျောင်းဆင်းသောအခါ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်
ဟွန်ဒါဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ ထွန်းဝေစိုးကိုတင်ကာ ကျောင်းဝင်းထဲမှ
ထွက်ခဲ့သည်။

ဒေါ်သဗ္ဗာ ဒဏ္ဍာရီ

ခပ်စောစောက ကွက်ကြားမိုးရွာခဲ့သဖြင့် လမ်းပေါ်မှာရေတွေ တင်နေ၏။ တစ်နေရာအရောက်တွင် ကျွန်တော့်ဘေးမှ ကားတစ်စီးက ကျော်တက်သွားပြီး ရေအိုင်ထဲဘီးကျသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ရေတွေစင်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထွန်းဝေစိုးက ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“ဟိုကောင့်ကားကွ၊ တို့ကို တမင်လုပ်သွားတာ”

ကျွန်တော် ထောင်းခနဲဒေါပွသွားပြီး ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ဖြင့် လိုက်၏။ ဆိုင်ကယ်သည် လေတွေကိုတဖန်တဖန်ခွဲ၍ ရှေ့သို့ပြေးလေ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့ကဟိုကောင့်ကားကိုမီလာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် ကဘေးမှကပ်၍ ကျော်တက်ဖို့ကြိုးစားမိသည်။ သည်ကောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ပါလာမှန်းသိသွားပုံရပြီး ကျော်တက်ဖို့ နေရာမပေးဘဲ လမ်းကိုပိတ်၍မောင်းသည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်လီဘာကို ထပ်ဖြင့်လိုက်ပြီး . . .

“ထွန်းဝေစိုး. . . သေသေချာချာကိုင်ထား”

မင်းဇေယျာ၏ကားဘေးနှင့်ပလက်ဖောင်းဘေးက ကျဉ်းမြောင်းသောနေရာဖြစ်သဖြင့် မည်သို့မျှကျော်တက်၍မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့်ကား၏ ဘယ်ဘက်မှကျော်တက်ဖို့ ဆိုင်ကယ်ခေါင်းကို ဆွဲတင်လိုက်သည်။ သူ့ကားဖင်မြီးကို စ၍ကျော်မိချိန်မှာပင် သည်ကောင်က ကားကို ဆိုင် ကယ်ရှေ့သို့ပိတ်မောင်းရန် ခေါင်းကိုချိုးချသည်။

ရှေ့မှလာနေသော ကားမရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောထဲမှ ဆိုင်ကယ်ကိုကျော်တက်လိုက်သည်။ ကားက ကျွန်တော့် နောက်မှ ကပ်ပါလာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရှေ့တွင်ရှိသော မီးပွိုင့်က အဝါရောင်ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်ဆိုင်ကယ်အရှိန်ကို လျှော့လိုက်သည်။ မီးပွိုင့်အနီနှင့် ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်သည်အံ့ကိုက်။

ဆိုင်ကယ်ရပ်သွားသည်နှင့် ဘေးဒေါက်ကိုထောက်လိုက်ပြီး နောက်ဘက်သို့ကျွန်တော်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မင်းဇေယျာ၏ကားက ရပ်လျက်သား။ သည်ကောင် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေ၏။ သူ့ဘေးမှာ သူ့ရည်းစားကောင်မလေးလည်း ပါသည်။

“တို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖို့လိုနေပြီ။ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ရင်ကောင်းမလဲ”

သူပြုံးလေသည်။ ခေါင်းကိုကားပြတင်းပေါက်မှထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မခိုးမခန့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ...

“ကောင်းတယ်... မင်းက စိန်ခေါ်လာပြီဆိုတော့လည်း... ငါ့ဘက်က အဆင်သင့်ပဲ... ဘယ်နေ့ဘယ်နေရာမှာ ဆုံမလဲ ပြော... အင်း... အပြင်မှာဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးကွ... ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါလား... ငါ ကရာတေး သင်နေတဲ့ကလပ်ကို မင်းလာခဲ့ပါလား...”

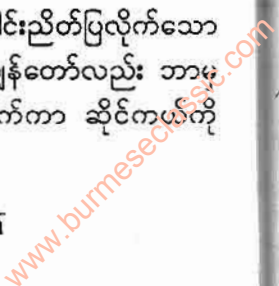
ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။ လက်စသတ်တော့ မင်းဇေယျာ ဆို သည့်ကောင်က၊ ကရာတေးသင်နေသည့်ကောင်ကိုး၊ သူ့ကရာတေး ကလပ်ကို ကျွန်တော့်ကိုချိန်းနေသည်။

“အင်း... ငါ့အတွက်ကတော့ နေရာမရွေးဘူး။ ပြော... ဘယ်နေရာလဲ”

ထိုအခါ သည်ကောင်က သူ့ကလပ်၏လိပ်စာကိုပြောသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ဖြင့်ပင် မှတ်ထားလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်မနက် ကိုးနာရီလောက်... မင်းလာခဲ့... အဖော်တစ်ယောက်ပါခေါ်လာခဲ့...”

မီးပွိုင့်စိမ်းတော့မည်။ ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သော အခါ သည်ကောင်မခိုးမခန့်ပြုံးလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်ဆီပြန်လျှောက်ကာ ဆိုင်ကယ်ကို

မြို့သတ္တံ ချော့ချီ

မောင်းကာ ထွက်ခဲ့သည်။

“ထွန်းဝေစိုး... မနက်ဖြန်ကိုးနာရီလောက် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

“မင်း... ဟိုကောင်နဲ့ ချိန်းလိုက်ပြီလား”

“အေး...”

ထွန်းဝေစိုးကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပြီးသော် အိမ်ကိုသာ တန်းပြန်လာသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မေမေပါးကိုရွတ်ခနဲ နမ်းကာ ရေချိုးခန်းဝင်၍ ရေချိုးသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်ကာ ထွန်းဝေစိုးထံမှငှားလာခဲ့သော ဒီဗီဒီဇာတ်ကားတွေကို ထိုင်ကြည့် နေမိသည်။

ညနေခြောက်နာရီထိုးသော် ဖေဖေပြန်ရောက်လာ၏။ ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့မှဖြတ်သွားရင်း ကျွန်တော့်ကို စောင်းငဲ့ ကြည့်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပခုံးသာတွန့်လိုက်မိသည်။ ဒုတိယကားကို စကြည့်နေမိပြီး မကြာခင်မှာ မေမေက ကျွန်တော့်ကိုထမင်းစားဖို့လာခေါ်သည်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဆုံမိကြလေသည်။

“စာမေးပွဲ ဘယ်တော့လဲသား”

ဖေဖေစကားကြောင့် ကျွန်တော်ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်ဘဲနေတာ၊ ကျောင်းပျက်ရက်တွေများနေတာ ဖေဖေများသိနေသလားဟုတွေးရင် ဖေဖေမျက်နှာကို မသိမသာ စူးစမ်းလိုက်မိသည်။ သို့သော် ဖေဖေကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ထမင်းကိုစားနေ၏။

“နီးတော့နီးပါပြီဖေဖေ”

“စာတွေပိုင်နေပြီလား”

“ဟို... ကျွန်တော်ကျက်နေတုန်းပါပဲဖေဖေ”

ကျွန်တော် ဖေဖေကိုနှစ်သိမ့်လိုက်မိသည်။ စာတွေကို ကျက်

ဖို့ နေနေသာသာ စာအုပ်ထဲရောက်ဖို့ပင် အတော်ကြိုးစားရဦးမည်။
ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကိုဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။
ကျွန်တော် မျက်လွှာချလိုက်မိ၏။

“တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲတွေဟာ ဆယ်တန်းလောက် မခက်ဘူး
ဆိုပေမယ့် ကျတော့ကျတတ်တယ်ကွ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က
တော့ ပိုင်အောင်ကျက်ထား”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသလား၊ မညိတ်လိုက်ဘူးလား
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မသိလိုက်ပါ။

“ဖေဖေတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်သား။ သားတို့စာမေးပွဲပြီးသွား
တဲ့ အချိန်မှာ ကျောင်းပိတ်ထားတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီကျောင်းပိတ်
ရက်မှာ အကျိုးရှိအောင် သင်တန်းတစ်ခုခုကို တက်ပါလား”

“သင်တန်းတစ်ခုခုဟုတ်လားဖေဖေ”

“အေး . . . အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုပေါ့ကွာ”

“ဟာ . . . မတက်ချင်ပါဘူး ဖေဖေရာ။ ဟိုးသူငယ်တန်းက
တည်းက သင်လိုက်ရတဲ့စာတွေ ခုထိသင်လို့မဆုံးဘူး”

ဖေဖေပြုံးလေသည်။ ပြီးတော့ နူးညံ့သောအသံဖြင့် ပြော၏။

“အမှန်စကားပဲသား။ ဒါပေမယ့် ဒီအရွယ်မှာတော့ သားတို့
ဟာ ပညာကိုပဲရှာကြရလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ဒီခေတ်ဟာ ဖေဖေတို့
ခေတ်တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ အတိုက်အခိုက် အပြိုင်အဆိုင်
ပိုများလာတယ်။ ပညာကို ရှေ့တန်းတင်လာကြတယ်။ နည်းပညာတွေ
ကလည်း အရမ်း တိုးတက်လာတာကိုး။ အဲဒီတော့ တတ်ထားတာနဲ့
မတတ်သေးတာနဲ့ ဘယ်ဟာပိုကောင်းသလဲ သား”

“တတ်ထားတာ ပိုကောင်းပါတယ်ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် . . .”

“ဒါပေမယ့်နဲ့သား တတ်ထားတာကောင်းရင် တတ်အောင်

သင်ကြရမယ်။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲကျရင် တတ်တဲ့လူနဲ့ မတတ်တဲ့လူနဲ့ အဆင့် ချင်းကွာသွားတယ်ကွ။ အခု ဖေဖေကုမ္ပဏီကဝန်ထမ်းတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လစာရတာမတူဘူး။ တချို့ကများတယ်။ တချို့က နည်းတယ်။ အဲဒါဟာ သူတို့ရဲ့ ပညာပေါ်မှာ ကျွမ်းကျင်မှုပေါ်မှာ၊ အသုံးဝင်မှုပေါ်မှာ ဖေဖေကြည့်ပေးထားတာပဲ။ သားလည်း ဘယ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲရောက်ရောက် လုံလောက်တဲ့ ဝင်ငွေရနေဖို့လိုတယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ လခစားမလုပ်ဘူးဖေဖေ”

ဖေဖေ ရယ်လေသည်။ မေမေကတော့ ပြုံးရုံသာပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်၏။

“ဒါဆိုရင် သားဘယ်လိုအလုပ်မျိုးနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုမလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်သေးပါဘူး ဖေဖေ”

“အင်း. . . တစ်ခုတော့ဖေဖေပြောမယ်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုတွေထဲမှာ ပညာနဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတာဟာ အမြတ်ဆုံးပဲသား။ ဒီစကားဟာ ဖေဖေဇာနည်တော့မဟုတ်ဘူး။ ဘီလူးကြီး အာဠာဝကကို မြတ်စွာဘုရား ဆုံးမတော့ ဘီလူးကြီးအာဠာဝက က မြတ်စွာဘုရားကိုပြန်မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေထဲက မေးခွန်းတစ်ခုပဲ။ အဲဒါကိုမြတ်စွာဘုရားက ပြန်ဖြေခဲ့တ. . .”

ကျွန်တော် ပင့်သက်ရွိုက်ငှက်မိသည်။ ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင် ထမင်းမရှိတော့ ကျွန်တော်လက်ဆေးလိုက်စဉ် ဖေဖေက ဆက်ပြော၏။

“ဖေဖေကတော့ သားငဲ့ ထက်မြက်စေချင်တယ်သား”

ကျွန်တော် ဖေဖေကို ဓါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့

ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ ခဏသွားလို့သည်။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော် တို့ရပ်ကွက်ထဲက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော် တို့အုပ်စု ခရစ်ယာန်ဘုရားကျောင်းနားက လမ်းဘေးအုတ်ခုံမှာ ဂစ်တာသွားတီးကြမည်။

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်မှခပ်ကုပ်ကုပ်လေး သူတို့နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့သည်။ ဒါတောင်မှ ဖေဖေကလှမ်းကြည့်နေသည်နှင့် ရင်ဆိုင် တိုး လိုက်သေး၏။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းတွေ ဆိုသည်။ အသံတွေနာ၊ လက်တွေညောင်းမှ ကျွန်တော်တို့လည်း လူစုခွဲပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်သည် ညဆယ့်နှစ်နာရီထိုး နေလေပြီ။ လစန္ဒာက ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်၌ ရောက် နေ၏။ အိမ်ရောက်သော် မေမေက ကျွန်တော့်ကိုတံခါးဖွင့်ပေး၏။ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာသို့တန်း၍ဝင်ခဲ့မိသည်။

မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်ခုနစ်နာရီမှနိုးလာသည်။ မင်း ဇေယျာနှင့် ချိန်းထားသည်ကို သတိရသဖြင့် ကပျာကယာပင်ထ၍ ရေချိုးခန်းဝင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခပ်သွက်သွက်ပင် မေမေပြင်ဆင် ကျွေးသော မနက်စာကိုစားပြီး ထွန်းဝေစိုးထံထွက်ခဲ့၏။

“စောတော့စောသေးတယ်ကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အထိုင်ပြီးမှ သွားကြတာပေါ့ကွာ”

“မင်းဖြစ်ရဲ့လားကွာ၊ ဒီကောင်က ဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီ လဲ မသိဘူး။ တော်ကြာ ခါးပတ်နက်တွေ ဘာတွေရထားရင် မလွယ် ဘူး”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဘာပဲရထား ရထား ဒီအခြေအနေမှ တော့ ချရတော့မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းသိပ်တော့စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ။ ငါ Smack Down...Raw နပန်းတွေကြည့်ထားတယ်။ ဟား... ဟား”

“အင်း... ဘယ်ကောင်ခံရမလဲတော့မသိဘူး။ နပန်းသမားနဲ့ ကရာတေးသမားဆော်မယ့်ပွဲပဲ။ ပရိသတ်မရှိတာတော့ နာတယ်ကွ”

“ဟား... ဟား”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခဏထိုင်ပြီး သော် မင်းဇေယျာချိန်းထားသည့် သူ၏ကရာတေးကလပ်ရှိရာခြံသို့ ရောက်သွားကြသည်။ အချိန်ကတော့ သူချိန်းသည့် နံနက်ကိုး နာရီ တိတိ အံ့ကိုက်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း ခြံဝမှာတွေ့ရသည့် လူတစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်ရာ မင်းဇေယျာ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ဟိုလိုက်ကြည့် သည်လိုက်ကြည့်လုပ်လိုက်သော် ခန်းမကျယ် ထဲ၌ ကရာတေးဝတ်စုံတွေဝတ်ပြီး ကစားနေကြသည့် လူတစ်စုကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် ထိုအုပ်စုတွင် မင်းဇေယျာမပါ။ နောက်ထပ် အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါမှ ကရာတေးဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး တစ်ကိုယ်တည်း လေ့ကျင့်နေသည့် မင်းဇေယျာကို တွေ့ရသည်။

“ဟား... ပြဿနာပဲ ရဲမြတ်ဆွေ။ ဒီကောင် ခါးပတ်နက်ကွ။ မင်း သတိတော့ထား”

လေထဲသို့ ခြေထောက်ကန်ချက်တွေကို လှမ်းကန်နေသည့် မင်း ဇေယျာက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သွားပြီး အထဲကထွက်လာသည်။ မချိုမချဉ် မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းပြောသည်။

“မင်းရောက်လာသားပဲ။ ငါကမလာတော့ဘူးတောင် ထင် နေတာ”

“မင်းဘယ်ချိန်းချိန်း ငါလိုက်မယ်ဟေ့ကောင်၊ တိမ်ပေါ်ကို ချိန်း ဦးမလား”

“ဟား... ဟား ကောင်းပြီ၊ တို့ဘယ်လိုယှဉ်ကြမလဲ”

“Free Style ပဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်းလည်း ကြိုက်သလိုဆော်။

ငါလည်း ကြိုက်သလိုဆော်မယ်”

သည်ကောင် မျက်နှာနည်းနည်းပျက်သွား၏။

“ဒါနဲ့ မင်းဘာပညာသင်ထားလဲ”

“နပန်း Smack Down”

“ဟာ... ပြဿနာပဲ။ ကရာတေးနဲ့နပန်းသဘာဝချင်း မတူဘူးကွ။ ဘယ်လိုလုပ်ဆော်ကြမလဲ”

“ဘာခက်လဲကွာ။ ဒီလိုပဲကြည့်ပြီးဆော်ကြတာပေါ့”

“အေး... ကောင်းပြီလေ။ ငါကတော့ ကရာတေးအင်္ကျီဝတ်ပြီး ဆော်မယ်။ မင်းရော ဘာဝတ်မလဲ”

“ဘာမှမဝတ်ဘူး”

“ဟေ”

“အောက်ကတော့ ဘောင်းဘီတိုပေါ့ကွာ။ မင်းကလည်း တုံးလုံးကြီးနဲ့ တော်ပါ့မလား”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုလည်း စလိုက်ရအောင်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အခန်းအလယ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားရပ်လိုက်ကြသည်။ သူက ကရာတေးဝတ်စုံနှင့် ကျွန်တော်ကတော့ အောက်ခံဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စောင့်၍ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်ဟာကွက်တစ်ယောက် အကဲခတ်နေကြသည်။

ခဏနေတော့ သည်ကောင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကန်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သဖြင့် ဘာကိုမှမထိ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က သူ့ကိုဖမ်းချုပ်ဖို့ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး လိုက်သောအခါ သူကနောက်တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်တက်လျှင် သူ့ဆုတ်။ သူတက်လျှင် ကျွန်တော်ဆုတ်။ ကြာတော့ဘေးကရပ်ကြည့်နေသူ ကျွန်တော်တို့၏တစ်ဦးတည်းသော

မင်းသိင်္ခာ ဒုက္ခသည်

ပရိသတ်ဖြစ်သည့် ထွန်းဝေစိုးက မနေနိုင်တော့ဘဲ မြောက်ပေးတော့
၏။

“ချကွာ... ချ၊ နောက်ကိုချည်းပဲ ဆုတ်မနေကြနဲ့”

“ဝိုး”

“ဝှစ်”

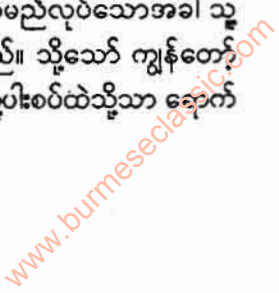
အမှန်ကတော့ ထိုအသံတွေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဆီ
က ထွက်လာသောအသံတွေမဟုတ်ပါ။ တစ်ဖက်ခန်းကကောင်တွေ
ကစားနေရာမှ ထွက်လာသောအသံတွေသာဖြစ်၏။ ကြာတော့
ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုလာပြီး သည်ကောင်ကိုခုန်အုပ်လိုက်တော့
သည်။ ထိုအခါ နှစ်ယောက်သား ကြမ်းပေါ်မှာလုံးထွေးသွားပြီး တစ်
ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အသာစီးရဖို့ ကြိုးစားကြလေတော့သည်။

ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကိုကျွန်တော့်တင်ပါးနှင့် တက်ဖိ
ထားပြီး သည်ကောင်ကတော့ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းပေါက်ကို လက်
လှမ်းနှိုက်ထားသည်။ သူ့ခြေထောက်တွေက ကျွန်တော့်ဇက်ပေါ်
ရောက်နေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . သတ္တိရှိရင် ငါ့မျက်နှာပေါ်က ဖယ်လိုက်
စမ်း ဟေ့ကောင်”

“မင်းလည်း သတ္တိရှိရင် ငါ့နှာခေါင်းထဲက မင်းလက်ကိုထုတ်
လိုက်”

သူကအတင်းဆောင့်ရုန်းသဖြင့် ကျွန်တော်ဘေးကိုပြုတ်ကျ
သောအခါ သူက ကျွန်တော့်အပေါ်တက်ထိုင်ပြန်သည်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော့် မျက်နှာကို သည်ကောင်ထိုးတော့မည်လုပ်သောအခါ သူ
နှာခေါင်းကိုကျွန်တော် လှမ်းနှိုက်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်
လက်က သူ့နှာခေါင်းပေါက်ထဲမရောက်ဘဲ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့သာ ချောက်
သွား၏။

“ဖို့ . . . ငန်လိုက်တာကွာ”

ကျွန်တော့်လက်က ချွေးတွေကို သည်ကောင်ခံစားသွားရလေပြီ။ ကျွန်တော်ဆောင့်ရုန်းလိုက်ပြန်သောအခါ သည်ကောင်ဘေးသို့ လဲကျသွားပြန်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သူ့အပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်”

သည်ကောင် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်တော့်ပေါင်ကို ကုန်းကိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး သူ့နားရွက်ကိုပြန်ကိုက်မိတော့သည်။

“အား”

“အင်း . . . ”

နောက်တော့ ထွန်းဝေစိုးအတင်းဆွဲဖျင်တော့မှ ကျွန်တော်တို့လည်း လူချင်းကွဲသွားတော့သည်။ သူ့နားရွက်တွေနီရဲနေသလို၊ ကျွန်တော့် ပေါင်မှာလည်း သူ့သွားရာအကွင်းလိုက်ကြီးဖြစ်နေ၏။

“ခွေးကောင် . . . ကိုက်တာမပါဘူးလေကွာ။ ဘာလို့ကိုက်တာလဲ”

“မင်းဘောင်းဘီက နံလွန်းလို့ကွာ၊ ဖို့ . . . ထို့”

“ဟား . . . ဟား”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သောအခါ သည်ကောင်မျက်နှာရှုတည်တည်ကြီးနှင့်ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆီတလာသည်။ ကျွန်တော်နှင့်သည်ကောင် မျက်လုံးချင်းဆုံ၍ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းပြုံးလာသည်။ ခနိုးခနဲပြုံးသောအပြုံးမျိုးမဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ခုကိုရယ်ချင်ဟန်ဖြင့်ပြုံးသောအပြုံး။ သူ့ပြုံးရင်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လက်ကမ်းပေးသည်။

“မင်းနဲ့ငါ ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ရအောင်ကွာ။ တို့အဖုလုပ်နေ

ဘာတွေက ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ မင်းကိုလည်း ငါ တကယ်ခင်သွားပြီ”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ကမ်းပေးသည့် သူလက် ကို လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“မင့်ကရာတေး ခါးပတ်နက်ပညာကလည်း ဘာမှလည်း မဟုတ် ပါလား”

“တကယ်ကတော့ ငါဒီပညာကို သင်ခါစပဲရှိသေးတယ်ကွ။ ခါးပတ်နက်က သူများခါးပတ်။ ခဏ္ဍာရီထားတာ။ မင်းများကြောက် သွားမလားလို့”

“ဟား. . . ဟား”

ကျွန်တော်တို့သည် ဘာမှမဟုတ်သည့်အကြောင်းကလေး နှင့်ပင် ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြ၍ ဘာမှမဟုတ်သည့်အကြောင်းကလေးနှင့်ပင် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သွားမိလေတော့သည်။

x x x

ဖေဖေမျက်နှာ သည်လောက်တင်းမာနေတာ တစ်ခါမှ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ဧည့်ခန်းဆိုတာမှာ ကျွန်တော်ကြုံကြုံကလေး ထိုင်နေမိပြီး ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက် နောက် ပစ်ရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။ ခြေလှမ်း ငါးလှမ်း၊ ခြောက်လှမ်းမျှလှမ်းပြီးသော် နောက်ပြန်လှည့်၊ ငါးလှမ်း ခြောက်လှမ်း ဆက်လျှောက်ပြီးတော့ပြန်လှည့်။

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်သတိထားပြီး ရေကြည့်နေမိသည်။ ဆယ့်နှစ်ခေါက်ပင်ရှိနေလေပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဖေဖေထံမှ တောက် ခေါက်သံထွက်လာသည်။

“ကောင်းတယ်ကွာ. . . သိပ်ကောင်းတယ်။ ငါကတော့ သား လေး တစ်ယောက် တော်လှတော်လှနဲ့ လူတကာကိုပြောလိုက်ရတာ။ ကုမ္ပဏီမှာဆိုလည်းကုမ္ပဏီအလျှောက်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ လည်း သူငယ်ချင်းတွေ အလျှောက်။ အခုတော့ကြည့်စမ်း. . . ခိုးမွမ်းလို့မှ မဆုံးသေးဘူး။”

မင်းသိင်္ခာ ခြင်္သေ့

ဖေဖေခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ခြင်း အလုပ်တိုရစ်
လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အပြစ်ရှိသူထိ
ခေါင်းကိုငုံ့ထားလိုက်မိ၏။

“ကျောင်းခေါ်ချိန်မပြည့်လို့ စာမေးပွဲဖြေဆိုခွင့်မရဘူးဆိုတာ
ရှက်စရာ ကောင်းသလား၊ ရှက်စရာမကောင်းဘူးလား”

ကျွန်တော်ဖေဖေကိုမကြည့်ဘဲ ဖြေလိုက်မိပါသည်။

“ရှက်စရာကောင်းပါတယ်ဖေဖေ ဒါပေမယ့်”

“အင်း... ဆက်ပြောပါဦး။ မင့်ဆင်ခြေကိုကြားရအောင်”

“ဒါပေမယ့် ဒီပြဿနာဟာ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ။ ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲက ထွန်းဝေစိုး၊ မင်း
ဇေယျာ၊ အာကာဟိန်း။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေထဲကလည်း ပါသေး
တယ်”

“သူများကိစ္စကို ဆွဲမထည့်နဲ့လေ။ ကဲ... အခု ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ။ မင်း ဒီနှစ်စာမေးပွဲဝင်ဖြေခွင့်မရဘူးဆိုရင် ဒီနှစ်စာမေးပွဲကို
မင်းကျပြီ။ ကောင်းရောကွာ။ ဟိုးမူလတန်းကတည်းက ဆယ်တန်းထိ
တစ်တန်းမှမကျဘဲ နှစ်တိုင်းအောင်ခဲ့တဲ့ကောင်က တက္ကသိုလ်ရောက်
မှ စာမေးပွဲကျရသတဲ့”

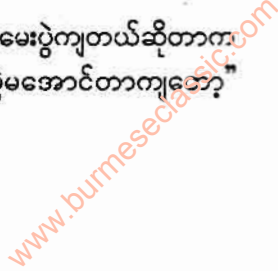
ကျွန်တော်ခေါင်းပြန်မော့လိုက်သည်။

“အခုဟာက စာမေးပွဲကျတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ”

“ဟေ... ထူးဆန်းလှချည်လား။ ဒီလိုဆိုရင် ဒါမျိုးကို ဘာ
ခေါ်သလဲ”

ကျွန်တော် နည်းနည်းစဉ်းစားလိုက်သည်။ ဖေဖေက
ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းနေ၏။

“စာမေးပွဲမအောင်တာပါဖေဖေ၊ စာမေးပွဲကျတယ်ဆိုတာက
စာညံ့လို့ အောင်မှတ်မရလို့ကျတာ။ စာမေးပွဲမအောင်တာကျတော့”

“ရဲမြတ်ဆွေ”

ဖေဖေအသံနည်းနည်းမာလာ၏။ ကျွန်တော်လန့်သွား၏။
ဖေဖေဒေါသကို ဆွပေးလိုက်သလိုများဖြစ်သွားပြီလား မသိပါ။

“မင်း... မရှက်ဘူးလား။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ
ကျောင်းမှန်မှန်တက်ရမယ်။ အကြောင်းကိစ္စရှိရင်လည်း ကျောင်းကို
ခွင့်တိုင်ရမယ်။ ဒါဟာ စည်းကမ်းပဲကွယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကျောင်းသား
တစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိအပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေဆိုတာရှိတယ်။ မင်း
ဘာလို့ ကျောင်းခေါ်ချိန်မပြည့်အောင် ကျောင်းပျက်ရတာလဲ”

ကျွန်တော်သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ အမှန်ကတော့ ရှင်း
ရှင်းကလေးပါ။ ကျောင်းတက်ချင်စိတ်မရှိသဖြင့် ကျွန်တော်ကျောင်း
မတက်ခဲ့မိခြင်းများသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအချက်ကို ဖေဖေ
ဒေါပွနေချိန်၌ အမှန်အတိုင်းဖြေ၍ ဖြစ်ပါမည်လော။ ယခုအခြေ
အနေ၌ ဘာမှအပြောမပေးခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည် ထင်ပါ
သည်။

“ဟေ့ . . . ငါမေးနေတယ်လေ။ ဘာလို့ကျောင်းပျက်ရတာ
လဲ”

ကျွန်တော်မဖြေ၍မရတော့ပါ။ တစ်ခုခုတော့ ဖြေရပေတော့
မည်။ ဖြေရမည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း ဘာမှခေါင်း
ထဲပေါ်မလာပါ။ ထို့ကြောင့် အမှန်အတိုင်းသာ ဖြေလိုက်မိပါတော့
သည်။

“ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ရတာ စိတ်မပါလို့ပါဖေဖေ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံး၌ ဧည့်ခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်သွားလေသည်။ ထိုခဏ၌ စောစောက ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်မှုအလုပ်ကို ခေတ္တရပ်ထားခဲ့သောဖေဖေသည် တို့
အလုပ်ကိုဆက်လုပ်တော့၏။ မေမေသည် မီးဖိုချောင်ထဲမထွက်

ခရီးသတ္တ ချောချီ

လာပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ လာထိုင်သည်။

“အေး... ကောင်းပြီ၊ သားကျောင်းတက်ရတာ စိတ်မပါဘူး ဆိုရင် ဖေဖေ အလုပ်ထဲဝင်မလား”

ဖေဖေနှင့်ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်းဆုံမိပြန်သည်။

“အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးဖေဖေ၊ ကျွန်တော် စိတ်နည်းနည်းလေနေလို့ပါ”

“ကောင်းတယ်... သားအခုလိုဖေဖေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာကောင်းတယ်။ ဒီလိုကွ၊ စီးကြောင်းတစ်ခုထဲကိုဝင်တော့မယ် ဆိုရင် အဲဒီစီးကြောင်းထဲ အလိုက်သင့် မျှောဝင်နိုင်ဖို့အရေးကြီးတယ်။ ကျောင်းပဲတက်တက်၊ အလုပ်ထဲပဲဝင်ဝင် ဘာပဲလုပ်လုပ်။ အဲဒီဒေသ အဲဒီအခြေအနေနဲ့လိုက်ပြီး သဟဇာတဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ အဲဒီလို သဟဇာတမဖြစ်ဘူးဆိုရင် အဲဒီစီးကြောင်းထဲ အလိုက်သင့်မစီးဝင်ဘဲ ထော်လော် ကန့်လန့်ကြီးမျောသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အခု သားဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာဟာ ကျောင်းမပျော်တဲ့ ပြဿနာပဲလို့ ဖေဖေထင်တယ်။ ကျောင်းစာတွေနဲ့ ကျောင်းစာသင်ခန်းနဲ့သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ကျောင်း ပရဂုဏ်နဲ့ ကျောင်းသားဟာ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း ဖြစ်နေဖို့လိုတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျောင်းပျော်သွားမှာပဲ”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ဖေဖေအကြည့်သည် စောစောကလိုမဟုတ်တော့ဘဲ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းနေလေ၏။

“ဖေဖေ ငယ်ငယ်ကကျောင်းပြေးဖူးခဲ့တယ်သား”

ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ ဖေဖေက ဆက်ပြော၏။

“ဘာကြောင့် ဖေဖေကျောင်းပြေးတယ်လို့ သားထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်မသိဘူး ဖေဖေ”

“စာမရလို့ပဲသား။ ဆရာမက စာကျက်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဖေဖေက ကျက်ပေမယ့် မရဘူး။ အဲဒါဆရာမက စာမေးရင်မရမှာ စိုးလို့ ဖေဖေ ကျောင်းပြေးခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေကျောင်းပြေးတာ ကို သားအဘိုး၊ ဖေဖေ အဖေ သိသွားခဲ့တယ်”

“ဖေဖေကို ရိုက်သေးလားဟင်”

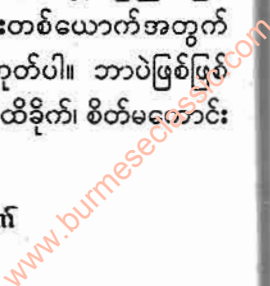
ဖေဖေပြုံးလေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါ၏။

“ထူးဆန်းတယ်ကွ။ သားအဘိုးက အဲဒီတုန်းက ဖေဖေကို မေးခွန်း တစ်ခုပဲမေးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းပြေးတာလဲတဲ့။ ဖေဖေက စာမရလို့ပါလို့ ဖြေလိုက်တော့ နောက်ကိုစာရအောင်ကျက် တဲ့။ ဒါပဲ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူး။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဖေဖေစာကို ရအောင်ကျက်တယ်။ ကျောင်းလည်း ဘယ်တော့မှ မပျက်တော့ဘူး။ တကယ်ကတော့ သားရယ်။ ကျောင်းဆိုတာ ကျောင်းသားတွေ အတွက် ပျော်စရာပါ။ ရွယ်တူ ဉာဏ်တူတွေချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခွင့်ရတာဟာလည်း လူမှုဆက်ဆံရေးပညာကို တိုးတက်စေတာပါပဲ”

မေမေက ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့်သပ်ပေးနေ သည်။

“အင်း... ကောင်းပြီ။ ဒီပြဿနာကို ဖေဖေစဉ်းစားဦးမယ်။ သား သွားအနားယူနိုင်ပြီ”

ကျွန်တော့်ဧည့်ခန်းထဲမှထွက်ပြီး ကျွန်တော့်အခန်းထဲသွား ကာ တီဗီဂိမ်းဖွင့်ကစားနေမိသည်။ ကျောင်းခေါ်ချိန်မပြည့်သဖြင့် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခွင့်မရသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် စာကျက်နေ၍လည်း အကျိုးထူးလာမည်မဟုတ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခွင့်မရခြင်းကို စိတ်ထိခိုက်၊ စိတ်မကောင်း

ဖြစ်ကြသကဲ့သို့မှာ အေးမြတ်မြတ်ဝေလည်းပါပါသည်။

“ဒါကြောင့် ငါနှင့်ကိုအစကတည်းကပြောခဲ့၊ သတိပေးခဲ့
သားပဲ။ အခုတော့ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စာသင်နှစ် တစ်နှစ်
ဆိုတဲ့အချိန်ဟာ နည်းတာမှတ်လို့”

“ကဲပါဟာ. . . ဒီမှာစိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ နင်ကတစ်မှောင့်”

“ငါနှင့်အတွက် စိတ်မကောင်းလို့ပါဟယ်”

ကျွန်တော် အေးမြတ်မြတ်ဝေကိုကြည့်လိုက်သည်။
ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းမသည် မျက်မှန်ကလေးတပ်ထားသည်မှအပ
ချောမောလှပပါသည်။ အသားအရည်သည် ဖြူဝင်းစိုပြည်နေ၏။
နှာတံနှင့်နှုတ်ခမ်းသည် တင့်တယ်စွာလှပနေ၏။

ကစားနေသည့် တီဗီဂိမ်းထဲမှာ အာရုံဝင်စားမရဖြစ်လာ
သဖြင့် စက်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဖေဖေနှင့်မေမေ
စကားဆက် ပြောနေကြသည်။ ကျွန်တော့်အကြောင်းပြောနေကြတာ
ပဲဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ယခုနေ ရပ်ကွက်ထဲကကောင်တွေနှင့် ဘုရား
ရွှိခိုးကျောင်းနားက အုတ်ခုံပေါ်မှာ ဂစ်တာသွားတီးလျှင် ဖေဖေဆူ
လိမ့်ဦးမည်လားမသိ။ သို့သော် ကျွန်တော်ကလည်း အလွန်ပျင်းနေ
သဖြင့် နံရံမှာချိတ်ထားည့် ဂစ်တာကို လှမ်းဖြုတ်လိုက်သည်။

ဂစ်တာကိုယူ၍ ဧည့်ခန်းထဲအရောက်တွင် ကျွန်တော်က. . .

“ကျွန်တော်ဂစ်တာသွားတီးလိုက်ဦးမယ်ဖေဖေ”

“အင်း. . . ညဉ့်မနက်စေနဲ့”

ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီး ကျွန်တော်အပြင်သို့ပြေးထွက်ခဲ့
သည်။ အုတ်ခုံနားရောက်တော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်
နှင့်နေကြပြီ။

“ငါတို့စောစောက မင့်ဆီလာသေးတယ်။ မင့်အဖေ မင့်ကို
ဆူနေတာတွေလို့”

“အေးကွ . . . ငါ့အဖေ့ကိုဆူနေတာ။ ကဲပါကွာ . . . သီချင်း ဆိုကြရအောင်”

သူတို့ဘေးမှာ ကျွန်တော်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဂစ်တာကို ကြိုးညှိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာဆိုချင်စိတ်ရှိနေသည့် စိုင်းထီးဆိုင်၏ ကျောင်းပြေးသီချင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ သီဆိုလိုက်မိသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေကစကြ . . . ပြောင်ကြတယ် . . . ကျောင်းပြေး”

ယခုအချိန်၌ သည်သီချင်းသာ ကျွန်တော်နှင့်အလိုက်ဖက်ဆုံးပါ။ ညဉ့်ယံ၌ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲမှုများပါဝင်နေသော ကျွန်တော့်အသံသည် တိုးတိုး ညင်သာစွာထွက်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်အမှန်တကယ် ခံစားရပါသည်။ သူများနည်းတူ စာမေးပွဲကိုကျွန်တော်ဖြေဆိုချင်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူများနည်း တူအောင်ချင်ပါသည်။ ယခုတော့ဖြင့် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပြီ။

ဖေဖေပြောသလိုပင် ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ရောက်မှသည်အဖြစ်မျိုး ကြုံနေရသည်။ ကျောင်းကိုပျော်အောင် ကျွန်တော်မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။ ညဉ့်နက်သော် ကျွန်တော်တို့အုပ်စု လူစုခွဲပြီး ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ တန်းအိပ်သည်။

မနက်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ကျွန်တော်ခုနစ်နာရီလောက်မှာ နိုးလာသည်။ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ထမင်းစား ခန်းထဲသွားသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ကျွန်တော့်ကိုစောင့်နေသည်။ နံနက်စာကတော့ ပေါင်မုန့် မီးကင်၊ ထောပတ်သုတ်၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပြီးတော့ ကော်ဖီ။

“ထိုင်. . . သား”

ကျွန်တော်ဖေဖေရှေ့မှာထိုင်လိုက်သည်။ မေမေက ပေါင်မုန့်

ဝန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့ တွန်းပို့သည်။

“သားကိစ္စကို ဖေဖေ ဒီလိုစဉ်းစားတယ်သား၊ ကျောင်းခေါ် ချိန်မပြည့်လို့ စာမေးပွဲမဖြေရဘူးဆိုတာကို ဖေဖေတို့ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံကြရမယ်။ အဲဒီတော့ သားစာမေးပွဲမဖြေရတော့ဘူး”

ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။

“စာမေးပွဲမဖြေရရင် သားအတန်းတက်ခွင့်မရဘူးဆိုတော့ ရှေ့နှစ် စာသင်နှစ်မှာ ဒီအတန်းမှာပဲ သားပြန်နေရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ တော့ သားစိတ်လေနေတာလည်း ပြေပျောက်အောင်၊ စာမေးပွဲရာသီ မှာ သူများတွေက စာမေးပွဲဖြေနေပြီး၊ ကိုယ်မဖြေရလို့ စိတ်ဆင်းရဲရ တဲ့ဒုက္ခလည်း ပျောက်အောင် ဖေဖေ ဒီလိုစီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒါလူ တော့ ဖေဖေညီ သားဦးလေး ဦးပီတာဆီမှာ သားသွားပြီး စိတ်ပြေ လာပျောက်နေ၊ တစ်လနှစ်လလောက်နေ၊ အေး... စိတ်သစ် လူသစ် ပြန်ဖြစ်လာပြီဆိုမှ ပြန်လာခဲ့”

ကျွန်တော့်ဦးလေးဦးပီတာက ဖေဖေထက်ပို၍ ငယ်ရွယ် ပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်ပြောရလျှင် ဂျစ်ပစီလည်း ဆန်သည်။ ကြည့်ပါဦး။ သူ့ရဲ့သဏ္ဍာန်ကလည်း ခေတ်မီသည်။ မျှင်းပင်ကို မကြာခဏ ဝတ်ပြီး ဆံပင်ရှည်ထားသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်ဝွယ်တွေ လည်း အရှည်ထားသည်။ ပြီးတော့ ဦးပီတာသည် လူပျိုကြီးတစ် ယောက်လည်းဖြစ်၏။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သဖြင့် အိမ်ထောင် မပြုခြင်းဟု သိရလေသည်။

ဦးလေးဦးပီတာသည် ဖေဖေထက်စာလျှင်တော့ အများကြီး ဆင်းရဲရှာပါသည်။ သို့သော် သူ့နှုတ်က ထိုဆင်းရဲမှုအပေါ် တစ်ခါမှ ညည်းညူသံ မကြားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ယခုအခြေအနေ၌ ရန်ကုန်မှာ မနေချင်သဖြင့် ဖေဖေ အစီအစဉ်ကိုသဘောကျသွားမိ လေသည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဦးလေးဦးပီတာရှိသည့် ရွာလေးတစ်ရွာ

မှာ ကျွန်တော် တစ်လ၊ နှစ်လခန့်နေနိုင်ပါမည်လော။

“ဖေဖေ”

“ဟေ့ . . . ဘာလဲသား . . . ဖေဖေပြောတာကို သဘောမတူ ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ၊ ဦးပီတာဆီကို ကျွန်တော်သွားချင် ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသွားရင် ပျင်းမှာစိုးလို့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေပါ ခေါ်သွားချင်တယ်”

ဖေဖေနှင့်ကျွန်တော် မျက်ငုံ့ချင်းဆုံမိသည်။

“သား ဘယ်သူတွေကို ခေါ်သွားချင်လို့လဲ”

“ထွန်းဝေစိုးနဲ့ မင်းဇေယျာကိုပါဖေဖေ”

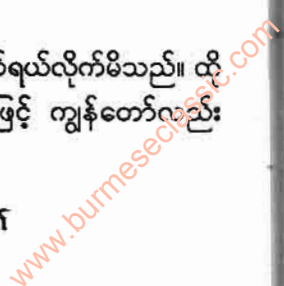
ထွန်းဝေစိုးကိုတော့ ဖေဖေမေမေတို့ ကောင်းကောင်း သိကြပါသည်။ သည်ကောင်က ကျွန်တော့်ဆီကို မကြာခဏလာလည် ဖူးသဖြင့် သိနေကြခြင်းပါ။ သို့သော် မင်းဇေယျာကိုတော့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ လုံးဝမသိသေးပါ။ အင်းလေ။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့မပြောနဲ့ ကျွန်တော်တောင်မှ သူနှင့်သူငယ်ချင်းဖြစ်တာ ဘာမှမကြာသေးပါ။ ဘာပဲပြောပြော မင်းဇေယျာသည် ခင်မင်စရာကောင်းသော သူငယ်ချင်းကောင်း တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

“အင်း. . . ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ခေါ်သွားရင် သူတို့ကျောင်းပျက်နေမှာပေါ့”

“သူတို့လည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ကျောင်းခေါ်ချိန်မပြည့်လို့ စာမေးပွဲဖြေခွင့်မရဘူး ဖေဖေ”

“ဟေ့ . . . ဟား . . . ဟား မင်းတို့အတော်ဆိုးတဲ့ကောင်တွေပဲ”

ကျွန်တော်လည်း ဖေဖေနှင့်အတူလိုက်ရယ်လိုက်မိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဖေဖေက အရယ်ရပ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း

လိုက်ရပ်လိုက်ရသည်။

“အေး... ကောင်းပြီ၊ သူတို့လိုက်ချင်စိတ်ရှိမရှိ အရင်မေးကြည့်၊ လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သားခေါ်သွား”

ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော်ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက တယ်လီဖုန်းဖြင့် ထွန်းဝေစိုးထံဆက်လိုက်မိသည်။ သည်ကောင်အသံက ညောင်နာနာလေး ဖြစ်နေသဖြင့် သည်ကောင်လည်း အဆူခံနေရပြီမှန်း သိလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်... ထွန်းဝေစိုး၊ မင်းအဆူခံပြီးပြီလား”

“အေးကွ... အခုလေးပဲပြီးသွားတယ်။ ပြော... ဘာပြောစရာရှိလဲ”

“ဒီလိုကွ”

ကျွန်တော်က အစီအစဉ်ကိုပြောပြလိုက်ရာ သည်ကောင်အသံက အားတက်သရောပြန်ဖြစ်လာသည်။

“ကောင်းတယ်ကွ... ငါလိုက်မယ်၊ ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“မင်းတို့ လိုက်မယ်ဆိုတာနဲ့ မနက်ဖြန်လက်မှတ်ဝယ်မယ်။ သန်ဘက်ခါသွားမယ်။ ဒါနဲ့မင်းမိဘက သဘောတူပါ့မလား”

“တူမှာပါကွာ၊ ဒါနဲ့ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ဦးမလဲ”

“မင်းဇေယျာ”

“အင်း... ကောက်ရိုးပုံမှာ ကရာတေးနဲ့ နပန်းသမားတွေ ကြဦးပေါ့ကွာ”

“ဟား... ဟား”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သည်။ သည်ကောင်ကဖြတ်၍မေးသည်။

“ဒါနဲ့ မင့်ဦးလေးက ဘယ်မှာလဲ”

“အညာမှာ”

“ဟာ... မိုက်တယ်၊ ငါအညာကိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

ထွန်းဝေစိုးနှင့်ပြောပြီးသော် မင်းဇေယျာဆီကို ဆက်ရပြန်သည်။ သည်ကောင်ကလည်း ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကိုစိတ်ဝင်စားပါသည်။ သူ့မိဘတွေကိုတိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီအကြောင်းပြန်မည်ဟု ပြောသည်။ သည်ကောင့်အသံ တစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်မေးလိုက်မိပြန်သည်။

“မင့်အိမ်ကဆူထားလို့ မင်းငိုထားတယ်ထင်တယ်”

“ငါ့အိမ်ကဆူရုံနဲ့ဟေ့ ငါမငိုပါဘူးကွာ။ ဟီး... ဟီး... ဟင့်...”

“ဟေ့... ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲ”

“ငါ့ကောင်မလေး ငါ့ကိုအဆက်ဖြတ်သွားလို့ကွာ။ ဟင့်... အီး”

ဟာ... ပြဿနာပဲ။ သည်ကောင်ငိုနေပြီ။

“ကရာတေးသမားတစ်ယောက်လုပ်နေပြီး မငိုစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ကရာတေးသမားလည်း နှလုံးသားရှိတာပဲကွာ... ဟီး... အီး... ရွတ်”

“ဒါနဲ့ပြောစမ်းပါဦး... မင့်ကောင်မလေးက ဘာ အကြောင်းပြချက်နဲ့ မင့်ကိုဖြတ်လိုက်ရတာလဲ။ မင်းအတန်းကျခဲ့မှာမို့လား”

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ဟီး... အဲဒီနေ့က ငါနှာစေးနေတယ်။ အဲဒါကို သူက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုပြီး ချိန်းတယ်။ ဟီး... အီး...”

“မင့်ကွာ... ယောက်ျားတန်မယ့် မငိုစမ်းပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးကွာ... ရွတ်... ဟီး၊ ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းလေးတစ်ခုကြောင့် ရင်နာလွန်းလို့ပါကွာ... အီး... ရွတ်”

မင်းသိင်္ခာ ချောချီ

“ကဲပါကွာ... ဆက်ပြော”

“အဲဒါသူ့ချိန်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ကို ငါသွားတော့ သူက ငါ့ကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ အဲဒီမှာ ငါလည်း ဟီး... ရွတ်။ ဝမ်းသာအားရနဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဗျာလို့ လည်း ပြောလိုက်ရော။ ငါ့နှာခေါင်းက နှာရည်တွေဟာ ပူဖောင်းကြီး လို ဖောင်းထွက်လာပြီး ပေါက်ထွက်သွားတယ်ကွာ။ အီး... ရွတ်”

ကျွန်တော်အံ့ဩသွားမိလေသည်။ သည်ကောင်အဖြစ်က ဆိုးလှချည်လား။

“အဲဒီမှာတွင် ငါ့နှာရည်တွေဟာ သူတို့စားနေတဲ့ ကြေးအိုး ပန်းကန်တွေဘက်ကို ဟီးအီး... စင်သွားတော့ သူတို့ ကပျာကယာ လက်နဲ့အုပ်လိုက်ကြပေမယ့် မမိတော့ဘူးကွ။ အီးဟီး... ရွတ်”

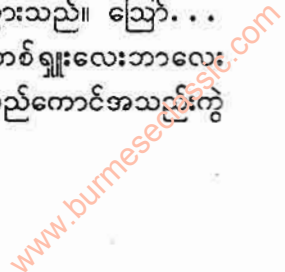
ဟာ... ဆိုးလှချည်လား။ သည်ကောင်ငိုရွိုက်၍ ဆက်ပြော သည်။

“အဲဒီမှာကင် ငါ့ကောင်မလေးက ဒေါသအမျက်ထောင်း ထောင်းထွက်သွားပြီး... ဟဲ့ကောင်... မင်းဇေယျာ။ မင်း မိုက်ရိုင်း လှချည်လားတဲ့။ နှပ်ချေး ညှစ်မလာဘူးလားတဲ့။ အောင်မလေးဗျာ ... ရက်စက်လိုက်တာ။ ဟီး... အီး ရွတ်”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်မိသည်။

“မင်းပဲစဉ်းစားကြည့်ကွာ။ ဘယ်သူ့လွန်သလဲဆိုတာကို။ ငါ့သူ့ကို နှာစေးနေကြောင်းလည်း ကြိုပြောထားတယ်။ နောက်ပြီး နှပ်ချေးဆိုတာ တစ်ခါ ညှစ်လိုက်ရုံနဲ့ ကုန်သွားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဟီးအီး ... ရွတ်။ ငါ့ကိုက ကုသိုလ်ကံဆိုးလွန်းပါတယ်... ရွတ်”

သည်ကောင်ငိုရွိုက်ရင်းက ဖုန်းချသွားသည်။ ဩ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ သည်ကောင်ကလည်း တစ်ရှူးလေးဘာလေး ဆောင်သွားတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ကောင်အသည်းကွ

နေလေပြီ။ ယခုကဲ့သို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်ခြင်းသည် သူ့ အတွက်လည်း ဖြေဆည်ရာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကားပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ပစ္စည်းတွေတက်၍ တင်ကြသည်။ ပစ္စည်းတွေကတော့ သိပ်တော့မများပါ။ ကျွန်တော် တို့သုံးယောက်၏ အဝတ်အစားထည့်ထားသည့် သားရေအိတ်ပျော့ တစ်လုံးစီ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဂစ်တာကလေး။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့က ဦးလေးပိတာစားရန် ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်သည့် ငပိ၊ ငါးခြောက်ထုပ် ကြီးကတစ်ထုပ်။ ညနေစောင်းသွားလေပြီ။ ကားထွက်တော့မည်။ ခရီးသည်တွေကို ကားပေါ်သို့တက်ခိုင်းနေလေပြီ။ ကျွန်တော်ထိုင်နေ သည့် ပြတင်းပေါက်ဘေးသို့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ရောက်လာသည်။

“ကျန်းမာရေးတော့ ဂရုစိုက်ကြနော်သားတို့။ နောက်ပြီး အညာမှာ မြွေပေါတယ်။ ညရေးညတာ အပြင်ထွက်ရင် ဂရုစိုက် သွားကြ။ မေမေ . . . အားလုံးစိတ်ချမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

ဖေဖေကလည်း ပြောပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ . . . သားတို့ရန်ကုန်ပြန်ရောက် ရင် စိတ်သစ်၊ လူသစ်နဲ့လန်းဆန်းနေတာမျိုးကို အန်ကယ်မြင်ချင် တယ်။ စာသင်နှစ်တစ်နှစ်ဆိုတာ ဘာကြာတာမှတ်လို့”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။ မေမေ က သူမ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်ထုပ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော့် ကို လှမ်းပေး၏။

“သားဦးလေးကိုပေးလိုက်။ သားတို့သုံးစရာလိုရင် သား ဦးလေးဆီက တောင်းသုံး”

ကားထွက်တော့မည်။ ခရီးသည်တွေလည်း စုံလေပြီ။ ကျွန်တော် ဖေဖေနှင့်မေမေကိုလက်ပြလိုက်သည်။ ကားသည် အဝေး

ဒေါ်သဠာ ချော့ချီ

ဪကားဝင်းထဲမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းစထွက်သည်။ နေလုံးညိုညိုသည် အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် မေးတင်နေလေပြီ။ ကောင်းကင် တွင် တိမ်နီမျှင်တွေပြန့် ကျနေ၏။

“ဟေ့ကောင်... ရဲမြတ်ဆွေ”

ထွန်းဝေစိုးက အပြင်ဘက်သို့ငေးနေသည့် ကျွန်တော်နား တပ်၍ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ထွန်းဝေစိုးဘက်လှည့် လိုက်သည်။ ထွန်းဝေစိုးက ကျွန်တော့်ဘေးကခုံမှာ။ မင်းဇေယျာက ကျွန်တော် တို့နောက်က မှန်နားကပ်လျက်ခုံမှာ။

“ဘာလဲကွ”

“ဟိုကောင်ကြီးပွားနေတယ်ကွ”

နောက်ဘက်ကို လက်မနှင့်ညွှန်ပြရင်းပြောလိုက်သဖြင့် မင်းဇေယျာ၏ခုံကိုဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက် မိသည်။ အလို... သည်ကောင် တကယ်ပင်ကြီးပွားနေပါလား။ ညနေ စောင်း နေပြီဖြစ်သော်လည်း သည်ကောင်နေကာမျက်မှန် အနက်ကြီး တပ် ထားပြီး သူ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသည့်ကောင်မလှလှလေး၏ မျက်နှာကို မှန်ထဲမှ ခိုး၍ငမ်းနေသည်။

ကောင်မလေးကမဆိုးပါ။ အတော်ပင်လှပါသည်။

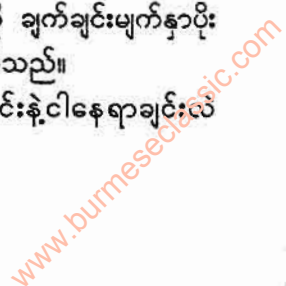
“အေးကွာ... ဘယ်အချိန်က ကောင်မလေးရောက်လာ မှန်းတောင် မသိလိုက်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“မင်းတော့ ဘာမှမလုပ်နဲ့ ရဲမြတ်ဆွေ။ ငါမင်းဇေယျာနဲ့ နေရာချင်း လဲထိုင်မယ်။ ဟီး... ဟီး”

“ခွေးကောင်”

ထွန်းဝေစိုးသည် စပ်ဖြိုးဖြိုးမျက်နှာကို ချက်ချင်းမျက်နှာပိုး သတ်လိုက်ပြီး မင်းဇေယျာဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းဇေယျာ။ မင်းနဲ့ငါနေရာချင်းလဲ

ရအောင်ကွာ”

“အောင်မာ . . . ငါ့ကုသိုလ်နဲ့ငါဖြစ်တာ ဘာလို့လဲရမှာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးကွ . . . ငါ့အကြောင်းလည်း မင်းသိသားပဲ။ ကားစီးရင် ကားမှူးပြီးအန်တတ်တယ်လေကွာ။ အဲဒီတော့ ပြတင်းပေါက်နားဆိုတော့ အန်ချင်လာရင် တံခါးဖွင့်အန်လိုက်လို့ ရတာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ရဲမြတ်ဆွေနဲ့ နေရာလဲလိုက်ကွာ”

“ဟာ . . . ဒီကောင်လည်း အခုအန်ချင်နေတယ်ကွ။ လုပ်ပါကွာ”

ကွန်းဝေစိုးနှင့်မင်းဇေယျာစကားပြောနေတာကို စပယ်သာကောင်လေးကြားသွားပြီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေသွားယူလာပြီး တစ်ယောက် စီလိုက်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ အန်ချင်ရင် တံခါးဖွင့်ပြီး အန်မချကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ဘေးကဖြတ်သွားတဲ့ကားတို့ ဆိုက်ကားတို့ပေါ်ကျပြီး ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ပါလိမ့်မယ်။ အခုကျွန်တော်ပေးတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲကိုပဲ အန်ကြပါ”

ကွန်းဝေစိုးဆင်သော အကွက်ထဲဝင်မလာသဖြင့် ကျွန်တော်ရယ်လို့တိမ်မိသည်။ ကားအတွင်းဖွင့်ထားသော လေအေးစက်သည် တဖြည်းဖြည်း အေးလာသည်။ ကောင်းကင်တွင် အလင်းရောင်အားနည်းသွားလေပြီ။ နီညိုရောင်သန်းနေသော ကောင်းကင်တွင် ငှက်တစ်အုပ် အုပ်စုဖွဲ့ကာ မြောက်ဘက်အရပ်သို့ ပျံသန်းနေ၏။

ပညာရေး၌ စိတ်လေမိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့စာသင်နှစ် တစ်နှစ်စာ ပေးဆပ်လိုက်ရလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတန်းတူ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေက ရှေ့နှစ်ဆိုလျှင် ဒုတိယနှစ်ပင်ဖြစ်သွားပေတော့မည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမလေး အေးမြတ်မြတ်ဝေက ရှေ့နှစ်ဆိုလျှင် ဒုတိယနှစ်။ ကျွန်တော်တို့က ပထမနှစ်မှာသာ။

စိုင်းသတ္တ ခရုဉာရီ

ကျွန်တော်သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ယခုဖြစ်ရပ်အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သိမ်ငယ်စိတ်ဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ မခံချင် စိတ်လည်း ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် လူပျော့လူညံ့တစ်ဦး လော။ ကျွန်တော်အရှုံးပေးလိုက်သော ပညာကို ပြန်မယူနိုင်တော့ပြီ လော။

မျက်စိကိုမှတ်လိုက်မိသည်။ ကားအတွင်းဖွင့်ထားသော ဝီဒီယိုဇာတ်ကားမှ စကားပြောသံခပ်တိုးတိုးကိုကြားနေရသည်။

x x x

ကားဂိတ်မှဆင်းဆင်းခြင်းပင် ကျွန်တော်မသွားတတ်၊ မလာ
တတ်ဖြစ်နေမိသည်။ ဦးလေးဦးပီတာထံသို့ ကျွန်တော်ဆယ်နှစ်သား
လောက်က ရောက်ဖူးသော်လည်း ယခုတော့မမှတ်မိ။ သစ်ပင်တွေ၊
အိမ်တွေအပြောင်းအလဲကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ နောက်ဆုံး
တော့ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ဦးလေးပီတာ၏အမည်ကို ဖွင့်
ပြောပြီး မေးရတော့သည်။

“ဟိုးရှေ့တစ်ခေါ်လောက်သွား။ အဲဒီကျရင် ဘယ်ဘက်ကို
တစ်ခေါက်လောက်ထပ်သွား။ ပြီးရင် ရေတွင်းတစ်ခုတွေ့လိမ့်မယ်။
အဲဒီ ရေတွင်းကိုကျော်ရင် . . .”

“ရောက်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း . . . မရောက်သေးဘူး။ နောက်ထပ် တစ်ခေါ်
လောက် သွားရဦးမယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ သင်္ချိုင်းကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်။
အဲဒီ သင်္ချိုင်းမှာ . . .”

“ဟာ . . . ရဲမြတ်ဆွေ မင့်ဦးလေးသေပြီထင်တယ်ကွ။
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ သူပြောပါရစေဦး”

“အဲဒီသင်္ချိုင်းကျော်ရင် ထန်းပင်စုစုတွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒါ ထန်းတော ခေါ်တယ်”

“မှတ်သားစရာပဲဟေ့”

လမ်းညွှန်ပေးနေသော လူကြီးက မင်းလေးကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အဝေးဆီမှ နွားလှည့်တစ်စီး မောင်းလာနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ နွားလှည်းနောက်မှာ ဖုံတွေတထောင်းထောင်းထနေ၏။ ဦးလေး ဦးပီတာ၏ လှည်းများဖြစ်မည်လားဟု သတိထားကြည့်လိုက်သောအခါ တကယ်ပင် ဦးလေးဦးပီတာ၏ လှည်းဖြစ်နေမှန်းသိရ၏။

“မင်းတို့ရောက်နေပြီလား။ ငါနည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်ကွာ။ ဆောရီးပဲ။ ကဲ... မင်းတို့ပစ္စည်းတွေ လှည်းပေါ်တင်။ နေမြင့်နေပြီကွ... သွားရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းတွေ လှည်းပေါ်တင်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ဦးလေးက လှည်းကိုစ၍ မောင်းသည်။ စောစောကဦးလေးကြီး လမ်းညွှန်ချက်နှင့် တခြားစီဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့ဩသွားသည်။

“ဟာ... စောစောက လူကြီးလမ်းညွှန်ချက်နဲ့ တခြားစီပဲ နော် ဦးလေး”

ဦးလေးရယ်လေသည်။

“ဦးချက်ဖောင်းက စိတ်သိပ်မနဲ့ရှာဘူးကွ။ နောက်ပြီးသူက ထန်းရည် သိပ်ကြိုက်တယ်။ မင်းတို့ကိုထန်းတောရှိတဲ့နေရာ ညွှန်လိုက်တာပဲ”

“ကံကောင်းလို့ပါလား။ နောက်မို့ဆို ကျွန်တော်တို့ ထန်းတောပဲ ရောက်သွားမှာ”

“အဲဒီလိုရောက်သွားတော့လည်း ထန်းရည်သောက်ကြပေါ့”

ကွာ . . . ဟား . . . ဟား”

“ဦးလေး”

“ဘာလဲကွ . . . ရဲမြတ်ဆွေ”

“ဒါကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ၊ သူကထွန်းဝေစိုး၊ သူက မင်း
ဇေယျာ။ ဟေ့ကောင်တွေ ဒါငါ့ဦးလေးဦးပီတာ”

ဦးလေးက လှည်းမောင်းနေရာမှ သူတို့နှစ်ကောင်ကိုလှည့်
ကြည့်ပြီးပြုံးပြသည်။ ချက်ချင်းပင် ဦးလေးနှင့် သည်နှစ်ကောင်
အဖွဲ့ကျသွားလေတော့သည်။

“ဦးလေး . . . ကျွန်တော်လှည်းမောင်းကြည့်ချင်တယ်”

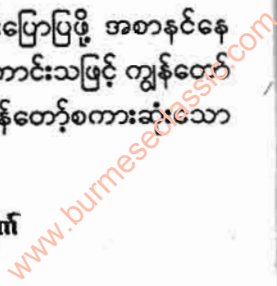
ဦးလေးကို ကျွန်တော်တောင်းဆိုလိုက်သည့်အခါ ဦးလေးက
ခေါင်းညိတ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ နွားနဖားကြီးကိုထည့်ပေးသည်။
သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော် နွားလှည်းမောင်းလေတော့သည်။ မဆိုးပါ။
နွားလှည်းမောင်းရတာ ကားမောင်းတာထက်မခက်ပါ။ သို့သော်
လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း သွားဖို့ကျတော့ အတော်ခက်လာပါ
သည်။ ထို့ကြောင့် ခဏတဖြုတ်ပဲမောင်းပြီး ကြိုးကိုဦးလေး အားပြန်
ပေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးကျွန်တော်တို့ ဗိုက်ဆာပြီဗျ။ ဘာချက်ထားလဲ”

ဦးလေးက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပုတ်၍ဖြေသည်။

“မင်းတို့လာမယ်ဆိုတာသိလို့ ဦးကြိုပြီးချက်ထားပါတယ်
ကွာ။ ကြက်သားနဲ့ဘူးသီးချက်ထားတယ်။ ငါ့တူက အရပ်အတော်
ရှည်လာတာပဲ။ ငါ့အစ်ကိုငယ်ငယ်ကရုပ်နဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ ဒါနဲ့
ငါ့တူ အခုဘယ် နှုတ်နန်းရောက်ပြီလဲ”

ကျွန်တော်ဦးလေးကို အမှန်အတိုင်းပြောပြဖို့ အစာနှင့်နေ
သူလို ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် မဖြေရင်လည်းမကောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်
အမှန်အတိုင်းပင် ပြောပြလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်စကားဆုံးသော

ဒေါ်သဗ္ဗာ ဒဏ္ဍာရီ

အခါ ဦးလေးက . . .

“မင်းတို့အတော်ဆိုးတဲ့ကောင်တွေပဲ။ ပညာသင်ခွင့်ရတဲ့ဘဝမှာ ပညာကိုကောင်းကောင်းမသင်ကြဘူး။ တို့ဆီမှာတော့ကွာ မူလတန်းလောက်တတ်ဖို့တောင် မနည်းကြိုးစားနေကြရတာ။ ကလေးတွေဆို အလုပ်မအားတဲ့ကြားက သင်ကြရတာ။ လယ်လုပ်ရင်း . . . နွားစာစဉ်းရင်း စာသင်ကြရတာ”

ကျွန်တော်တို့ငြိမ်သွားမိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာမကောင်းတာကို ရိပ်မိသွား၍ လားမသိပါ။ ဦးလေးက ထိုအကြောင်းဆက်မပြောတော့။ လှည်း၏နောက်ဘက်တွင် ဖုံတွေအလိပ်လိပ်ထပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ နေသည် ကျွန်တော်တို့ခေါင်းထက် ရောက်ခါနီးနေလေပြီ။

ကုက္ကိုပင်နှင့် ဇီးပင်တွေကိုလမ်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တွေ့ရသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ ဦးလေးဦးပီတာ၏ ရွာကလေးသို့ ရောက်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့ကို ဖုံအလိမ်းလိမ်းနှင့် ဆော့ကစားနေသော ကလေးတွေက ထွက်ကြည့်ကြသည်။ ရွာကလေးသည် နှစ်လိုဖွယ်ရာပင်ဖြစ်သည်။

“ဦးလေးအိမ်က ဒီအိမ်ပဲကွ . . . ရောက်ပြီ”

မဆိုးပါ။ ဦးလေး၏အိမ်သည် တစ်ထပ်ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးဖြစ်၏။ အောက်ဘက်မှာ လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်သာရုံ မြင့်၏။ ထိုအောက်ထပ် မြေကြီးပေါ်တွင် သစ်သားကွပ်ပျစ်တစ်လုံးရှိသည်။ ပြီးတော့ ရေအိုးစင်လည်း ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပစ္စည်းတွေကို အိမ်အောက်သို့သယ်ပြီးသည်နှင့် ထိုရေအိုးစင်မှာ ရေသွားသောက်မိသည်။

အေးမြလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အရသာရှိလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ လမ်းမှာ သောက်ခဲ့ရသည့် ရေသန့်ဘူးထဲကရေနှင့် ဘာမှမဆိုင်။

ဦးလေးကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ထမင်းကျွေးဖို့ စီစဉ်စရာတွေစီစဉ်
ရန် အိမ်ပေါ်သို့တက်သွား၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ကိုယ်လုံး
ညောင်းညာနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာဝင်လှဲလိုက်
ကြသည်။

x x x

အိပ်ရာမှစောစောစီးစီးပင် နိုးလာကြသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် သည့်ထက်ပို၍ ဆက်အိပ်ဖို့အကြံအစည်ရှိ သည်။ မနေ့က တစ်ညလုံး ကားပေါ်မှာကောင်းကောင်းအိပ်ခဲ့ရ သည် လည်း မဟုတ်။ မင်းဇေယျာကတော့ သူတစ်မှေးမျှအိပ်မရခဲ့ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

“မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ငါအိပ်မလို့လုပ်လိုက်။ ကောင် မလေးက ငါ့ခေါင်းလာထိလိုက်”

“အမှန်က မင့်မျက်နှာကို အဲဒီကောင်မလေးမျက်နှာဘက် လှည့်ထားဖို့လိုတာကွ။ အဲဒီတော့မှ မင့်ဘက်ယိုင်လာတဲ့ ကောင်မ လေးရဲ့ပါးကို မင်းနမ်းရမှာ”

“ဟာ . . . ငါလည်း အဲဒီလိုစဉ်းစားမိပြီး မင်းပြောသလို လုပ်ကြည့်တယ်ကွ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ အဲဒီတော့ ကောင်မလေးပါးကို မင်း နမ်းလိုက်ရတယ်ပေါ့”

“ထို့ . . . နမ်းတော့ နမ်းလိုက်ရတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် ပါးစောင်ကိုအထိမှာ အာပုတ်ရည်ကိုပဲ နမ်းမိလိုက်တယ်”

“ဟား. . . ဟား”

“အဲဒါနဲ့ပဲ တစ်ညလုံး ငါသူ့ပါးစပ်ကိုပဲ ကြည့်ရှောင်နေရတယ်။ ထွန်းဝေစိုးနဲ့ အစကတည်းက နေရာချင်းလဲလိုက်ရကောင်းသားကွာ”

အိမ်ပေါ်ကြမ်းပြင်မှာပင် ဦးလေးက ကျွန်တော်တို့အတွက် ဖျာ သုံးချပ်နှင့်အိပ်ရာပြင်ပေးခဲ့သည်။ ဖျာကလည်း နှီးချောဖျာမဟုတ်ဘဲ ထန်းချောဖျာ ဖြစ်နေသဖြင့် ကြမ်းထော်နေ၏။ သို့သော် ခေါင်းအုံး၊ စောင်နှင့် ခြင်ထောင်တို့သည် ဖြူဖွေးသန့်စင်နေ၏။ မနက်စောစောတွင် တဒုံးဒုံးထုရိုက်သံတစ်သံကြောင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သား မျက်လုံးတွေပွင့်လာကြသည်။

“ဘာသံလဲဟ”

“ငရုတ်သီးထောင်းနေတဲ့ အသံထင်တယ်”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ခြင်ထောင်ထဲမှ ခေါင်းတွေထုတ်၍ စကားပြောလိုက်ကြ၏။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ မနက်ခြောက်နာရီပဲ ရှိသေးသည်။ သို့သော် မိုးစင်စင်လင်းနေလေပြီ။ အိမ်၏ နောက်ဖေးဘက်မှ ကြက်ဖတွန်သံသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ထူးဆန်းနေ၏။ ရန်ကုန်တွင် မကြားရသည့်အသံ။

“ကြက်တွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ အောက်အီအီးအွတ်လို့ အော်ကြတာလဲ”

အရေးထဲ မင်းဇေယျာက မေးခွန်းထုတ်နေသေးသည်။ ကြက်ပဲဗျာ။ ဘယ်လိုအော်အော်ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် . . .

“အမှန်ကတော့ သူတို့စကားမပီလို့ကွ။ တကယ်အော်လိုက်တဲ့ အသံက အောက်ကအီးဘွတ်”

“ခွေးကောင်”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်၏ထုပ်တန်းနေရာမှ တောက်တဲ့ကြီးတစ်ကောင်ကလည်း အော်ပြန်သည်။

“ကတစ်... ကတစ်... တောက်တဲ့... တောက်တဲ့”

တောက်တဲ့အော်သံသည် အထူးအဆန်းဖြစ်ပါသည်။ တောက်တဲ့ဟု အသံမထွက်ခင် အင်ထရိုအသံရှိသည်။ အရှိန်ယူသည့် အသံပင်ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ကတစ်ကတစ်နှင့် အရှိန်အတော်ယူနေပြီး မှတောက်တဲ့ အသံထွက်လာသည်။

“သတ္တဝါတွေထဲမှာ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်အော်တဲ့ကောင်တွေထဲမှာ တောက်တဲ့တစ်ကောင် အေး... ဥဩ... ဇီးကွက်၊ ဒီကောင်တွေလဲ သူတို့နာမည်သူတို့အော်ကြတယ်ကွ”

“သူတို့နာမည်မမေ့အောင်ထင်ပါရဲ့ကွာ ဟား... ဟား”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်အိပ်ရာမှ အတူတူပင်ထလိုက်ကြပြီး အိပ်ရာတွေကို သိမ်းဆည်းလိုက်ကြသည်။ မသိမ်းဘဲထားလျှင် အိပ်ရာထဲ မြေဝင်ခွေနေတတ်သည်ဟု ဦးလေးကပြောထား၍ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ သွားပွတ်တံကလေးတွေကိုယ်စီကိုင်ပြီး အိမ်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ဦးလေး ဦးပီတာကိုမတွေ့ရပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ ဈေးသွားဝယ်သည်ထင်ပါသည်။ ခြံထဲမှာ ရပ်ထားသော နွားလှည်းလည်း မရှိ။

“ဟေ့ကောင်... ရဲမြတ်ဆွေ၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း... နို့စားနွားမကြီးတွေ”

သွားတိုက်နေရင်းနှင့် ထွန်းဝေစိုး လှမ်းပြောသဖြင့် သူပြုရာနေရာသို့ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်။ နွားမကြီးနှစ်ကောင် ကောက်ရိုးစားနေသည်။ နို့ကြီးတွေကလည်း ဖောင်းကားနေ၏။ ဘေးနားမှာတော့ နွားနို့ညစ်ရာတွင်ခံသည့် ဒန်ချိုင့်ကြီးတစ်လုံး။

“သွားကြည့်ရအောင်ကွာ”

နွားမကြီးတွေနားရောက်သွားသောအခါ ဒန်ချိုင့်ထဲတွင် ညှစ် လက်စ နွားနို့အနည်းငယ်ကိုတွေ့ရ၏။

“ဦးလေးညှစ်လက်စကြီးကွ။ တို့တွေနိုးလာရင်စားဖို့ ဈေး သွားဝယ်တော့ ဆက်မညှစ်ခဲ့ရဘူးထင်တယ်။ ဟေ့ကောင် ရဲမြတ်ဆွေ၊ မင်းနို့ ညှစ်တတ်သလား”

“မညှစ်တတ်ဘူးကွ”

“နို့ညှစ်တာပဲကွာ။ ဘာခက်တာမှတ်လို့။ လာ . . . ငါတို့ဒီ နွားမကြီးကို နို့ဝိုင်းညှစ်ကြစို့”

ကျွန်တော်တို့လည်း နွားမကြီးဘေးနားဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က နွားမကြီး၏ နဖားကြိုးကိုကိုင်လိုက်ပြီး မင်းဇေယျာက တော့ နွားမကြီးဘေးနားမှ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်သည်။ ထွန်းဝေစိုး သည် နွားမကြီး၏ ဖောင်းကားနေသော နို့အုံကြီးအောက်သို့ ဒန်ချိုင့် ကိုခံထားပေးသည်။

“ရပြီ . . . ညှစ်တော့”

“ဟေ့ကောင် . . . ရဲမြတ်ဆွေ၊ ကြိုးကိုသေသချာချာကိုင် ထားဦးနော်”

“အေးပါကွာ . . . မင်းလည်း သတိထားဦး”

သည်ကောင်စညှစ်လေတော့သည်။ နွားနို့တွေချိုင့်ထဲ တန်း ဝင်သွားသံကို ကျွန်တော်ကြားနေရ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် နွားမကြီးက ရုတ်တရက်အော်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကိုင်ထားသော နဖားကြိုးကို ဆောင့်ရှုန်းလိုက်တော့၏။

“ဝပ်ထရိန်း . . . ဘူး . . . ဘွတ်အဲ”

“ဟေ့ကောင် . . . ဆွဲ . . . ဆွဲ၊ ဟဲ့ . . . ကောင်မ၊ ငါ့ကိုကန် တယ်”

“ဆွဲထား၊ ရဲမြတ်ဆွေ... မလွတ်စေနဲ့”

“ဝှမ်း... ဒုန်း”

ဒန်ချိုင့်ကြီးကို နွားမက ကန်လိုက်သဖြင့် ဘေးသို့လွင့်သွားပြီး မင်းဇေယျာက နောက်ပြန် ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း နဖူးကြိုးကို အတင်းဆွဲသော်လည်း နွားမကားသန်လှချေသည်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှကြိုးသည် လွတ်ထွက်သွားပြီး နွားမက သူမ၏ချိုင့်တံတိုဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ဝှေ့သည်။

ပထမတော့ နွားမက ကျွန်တော့်ကိုသာ လှည့်ပတ်ဝှေ့နေသော်လည်း ထွန်းဝေစိုးနှင့် မင်းဇေယျာတို့ကိုပါ လိုက်ဝှေ့တော့သည်။

“ဟာ... သောက်ခွေး၊ လုပ်ပါဟ... ဆွဲပါဦး”

“မရဘူးကွ... ငါလည်းဆွဲတာပဲ”

အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြစ်နေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ရဲမြတ်ဆွေ၊ မင့် Smack Down နဲ့ ချပါဟ”

“မလုပ်နဲ့ကွ၊ သေသွားလိမ့်မယ်”

“သေကာမှသေရောကွ၊ ချသာချတော့”

“ဟာ... နွားမသေမှာပြောတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါသေမှာကိုပြောတာ”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် အိမ်တိုင်ကြီးကိုလှည့်ပတ်ပြေးနေကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့၏အဖြစ်ကိုမြင်သွား၍ ထင်သည်။ ခေါင်းရင်းအိမ်မှ မိန်းကလေးအသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

“လာကြပါဦး... ဒီမှာ နွားသူခိုးတွေရောက်နေတယ်”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ၊ မြေပူရာကင်းမှောင့်”

ခဏနေတော့ ဦးလေးဦးပီတာနှင့် ရွာသားအချို့ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... မင်းတို့ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟို... ကျွန်တော်တို့ဦးလေးကိုယ်စား နွားနို့ဝင်ညှစ်ရင်းနဲ့ နွားမလိုက်ဝေ့လို့”

ရယ်သံတွေထွက်လာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိသည် ရွာသားတွေနောက်မှ ခြံဝင်းထဲလှမ်းဝင်လာသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မြန်မာဆန်ဆန်၊ ပြေပြစ်ချောမောသော အလှ၊ ကောင်မလေးနှင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသွားသည်။ သူမနှင့် ကျွန်တော် အကြည့်မရှုပ်မိ။

“တော်သေးတာပေါ့ ချောချောရယ်... နင်အော်လိုက်ပေလို့ပဲ။ နောက်မို့ဆို ဒီကောင်တွေဘယ်လောက်ထိ ဒုက္ခရောက်နေမလဲ မသိဘူး”

ဦးလေးက သူ့နွားမကို ကျွမ်းကျင်စွာထိန်းသိမ်းပြီး အိမ်နောက်ဘက်ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ရွာသားတချို့က ကျွန်တော်တို့ကို စကားလာပြောသည်။

“နွားနို့ညှစ်တာ လူစိမ်းဝင်ညှစ်လို့မရဘူးကွဲ့”

“နောက်ကို သတိထားကြဟေ့”

ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်မလေးကို မသိမသာလိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဦးလေးပြောသည့် ချောချောဆိုတာ သည်ကောင်မလေးပင်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်တွေကို တစ်ပတ်လျှိုဆံထုံး ထုံးထားသော်လည်း ငယ်ရွယ်နုပျိုမှုက အထင်းသား။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတို့သည် ကျက်သရေရှိစွာ တင့်တယ်နေ၏။

ပူပြင်းသောအညာဒေသ၏ တောရွာမှဖြစ်သော်လည်း အသားအရေက စိုပြည်ဝင်းဝါနေသည်။ ပြီးတော့ ပြည့်ဖြိုးလှပကျန်းမာသန်စွမ်းသော ခန္ဓာကိုယ်။ ထဘီတိုတိုဝတ်ထားသဖြင့် ခြေသလုံးအလှသည် ပီပြင်နေ၏။ ထဘီ၌ ခပ်ရေးရေးထင်သောညှစ်

ပေါင်တံအလှသည် ကာယ အလှမယ်ပင်ရှုံးပေလိမ့်မည်။

“အေး. . . တို့ရွာမှာ မင်းတို့ပျော်သလောက်နေကြဟေ့။
ဖုန်းရင်လည်း ရွာထဲကိုလိုက်လည်ကြ”

“အင်း. . . ချောချောကလည်း နွားသူခိုးလို့ ထင်မှထင်တတ်
ပလေ”

ဦးလေး ကျွန်တော်တို့အနားပြန်ရောက်လာပြီး ကောင်မ
လေးကို လှမ်းပြောသဖြင့် ကောင်မလေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့်
ရယ်သည်။

“ချောချောလည်း ခေါင်းရင်းအိမ် ခဏလာရင်း ဒီဘက်မှာ
ဆူဆူညံညံ အသံတွေကြားလို့ကြည့်လိုက်တော့ နွားတစ်ကောင်နဲ့
လူသုံးယောက် ဝရုန်းသုန်း ကားဖြစ်နေတာတွေ့လို့ နွားသူခိုးတွေ
ထင်ပြီး အော်လိုက်တာ”

“ဟာ. . . ဒုက္ခပါပဲ။ တို့ပုံစံတွေက နွားသူခိုးပုံစံတွေပေါက်
နေလို့လား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကောင်မလေးကပြုံး၍ တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်သည်။

“မသိဘူးလေ၊ သူခိုးဆိုတာ ချို့ပေါက်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

သူမ၏မျက်စောင်းနှင့်ပြောဆိုပုံတို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ
တွင် ယားကျိကျိဖြစ်သွားသည်။ ကောင်မလေး၏ပါးကို ဖက်နမ်းချင်
စိတ် ပေါက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်လည်း ကျွန်တော်အံ့ဩလိုက်
မိသည်။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။

ချောချောကြောင့် ငြိမ်သက်နေသော ကျွန်တော့်နှလုံးသား
လှုပ်ရှားခဲ့လေပြီလား။

“ဟဲ့. . . ချောချော။ ဒါ. . . ဦးလေးရဲ့ တူအရင်း ရဲမြတ်ဆွေ
တဲ့၊ ရန်ကုန်ကတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ဒါကတော့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ

သူက ထွန်းဝေစိုး၊ သူက မင်းဇေယျာ။ သေသေချာချာလည်း မှတ်
ထားဦး တော်ကြာ နွားသူခိုးတွေထင်နေဦးမယ်”

“ဟင်... ဦးလေး ဦးပီတာကလည်း”

ကောင်မလေးခေါင်းကလေးငုံ့ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ခြံထဲ
မှ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူမ၏လှပသော နောက်ပိုင်းကို ကျွန်တော်
ကြည့်ပြီး ရင်တွေခုန်မိပြန်သည်။

“ဦးလေးက မနက်စောစော ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ။
လှည်း လည်းမတွေ့ဘူး”

“ငါမင်းတို့စားဖို့ ဈေးသွားဝယ်နေတာကွ။ လှည်းတောင်
ဈေးမှာကျန်ခဲ့တယ်။ ကဲ... မင်းတို့မျက်နှာသစ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး။ နွားနို့တွေတော့ကုန်ပြီ။ ဟိုနွားမ ကန်
ထုတ်လိုက်တာ”

“နွားနို့ကညစ်ပြီးသားကွ။ အဲဒီချိုင့်က နို့အကြွင်းအကျန်
တွေကို ဆေးဖို့ရေနည်းနည်းထည့်ခဲ့တာ”

ကျွန်တော်တို့ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့
တစ်တွေ နံနက်စာ စားသောက်ဖို့ ကွပ်ပျစ်မှာပဲခိုင်းလိုက်သည်။
နံနက်စောကတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ကျွန်တော်ယူလာသည့်
ငါးခြောက်ဖုတ်။ ပြီးတော့ ရေငွေ့ကြမ်း။ နွားနို့ကတော့ ပျစ်နှစ်နေ၏။

“မင်းတို့ပျင်းတော့ပျင်းမှာပဲ။ သိပ်ပျင်းရင်တော့ ဒီကနေ
ငါးမိုင်လောက်ရှိတဲ့မြို့ကိုသွားလည်ကြ။ ဟိုမှာကော့ ဈေးကလည်း
တို့ရွာကဈေးထက် အများကြီးကြီးတယ်”

“ဦးလေးအိမ်မှာ တောက်တဲ့တွေရှိတယ်နော်”

စောစောကအိမ်ပေါ်ထုပ်တန်းက တောက်တဲ့တွေ့ခဲ့သည့်
အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“တောက်တဲ့တွေတွင် မဟုတ်ဘူးကွ။ ဒီမှာတော့ အကောင်

ဒေါ်သဗ္ဗာ ဒက္ခဏာရီ

အတော်စုံတယ်။ ကင်းမြီးကောက်ရှိတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ”

“လင်းနို့ရှိတယ်၊ အဆိုးဆုံးကတော့ မြွေပေါ့ကွာ။ ဪ... ငင်းတို့ကို သတိပေးထားရဦးမယ်။ အိမ်သာသွားမယ်ဆိုရင် အိမ်သာ ရွှေမှာ ထောင်ထား တဲ့တုတ်ကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတုတ်နဲ့ အိမ်သာနံရံတွေကို အရင်လျှောက်ရိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ဦးလေး”

“အိမ်သာထဲမြွေရောက်နေရင် ဆူဆူညံညံကြားတော့ ဆင်း ပြေးအောင်ကွ။ တစ်ခါတလေ ဒီကောင်တွေက အိမ်သာထုပ်တန်းမှာ ရောက်နေတတ်တယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ကျွန်တော်တို့ဖျားသွားကြပါသည်။ ဦးလေးကပြုံးပြီး ဆက် ပြောသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် တောက်တဲ့အသံက ထွက်လာပြန်၏။ ကတစ်၊ ကတစ်နှင့် အတော်ကလေးအရှိန်ယူနေပြီးမှ တောက်တဲ့အသံ ထွက်လာ၏။

“တောက်တဲ့အော်သံ ခုနစ်ခါကြားရင် ထိထိုးရတယ်တဲ့ကွ။ ထိပေါက်တယ်ပြောတာပဲ”

“ဟာ... တယ်ဟုတ်ပါလား ဦးလေးရ။ ဦးလေးရော အဲဒီ လို ခုနစ်ခါကြားတော့ ထိမထိုးဘူးလား၊ ထိမပေါက်ဘူးလား”

“ငါလည်း သတိတော့ ထားရေကြည့်တာပဲ။ မကြံကြိုက်လို့ လား မသိဘူးကွ။ တစ်ခါမှ ခုနစ်ခါမကြားဖူးကွ”

ဦးလေးဝယ်လာသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းသည် ကောင်း လွန်းလှပါသည်။ ပြီးတော့ နွားနို့ကလည်းကောင်းလွန်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အညာကိုသဘောတွေ့နေကြလေပြီ။

“ဦးလေး ဘာလုပ်စရာရှိလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကူလုပ်ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ခဏနေရင် ငါထမင်းဟင်းချက်မယ်။ ပြီးရင် မြေပဲ ခင်းထဲခဏသွားမယ်။ ပြီးရင် ကြက်စာနဲ့နွားစာကျွေးမယ်”

ကျွန်တော်အံ့ဩသွားလေသည်။ ဦးလေး၏ဘဝသည် ကြမ်းတမ်းလှချေ၏တကား။ ဦးလေးဦးပီတာ၏မျက်နှာကို ကျွန်တော် အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ နဂိုကတော့ အသားသည့်ထက်ဖြူမည် ထင်ပါသည်။ ယခုတော့ အသားကညိုညစ်နေပြီး နေလောင်ထား၏။ မျက်နှာမှာ ချွေးစီးတွေပျံ့နေသော်လည်း ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးပင်ဖြစ်သည်။

“ဦး... ဘာလို့ ရန်ကုန်လိုနေရာမျိုးမှာ မနေတာလဲဟင်”
ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။

“အင်း... ဘာလို့မနေနိုင်တာလဲဆိုရင်၊ မနေနိုင်လို့ပဲကွ ငါ့တူရ။ မင်းအဖေ ငါ့အစ်ကိုကလည်း ရန်ကုန်မှာလာနေဖို့ ခဏခဏ ခေါ်တယ်။ ဟိုမှာ အလုပ်အကိုင်ပါ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေးမယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် မနေနိုင်ပါဘူးကွာ”

ဦးလေးသည် ကျွန်တော်တို့စားသောက်ပြီးစီးသွားသော ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို သိမ်းဆည်းပြီး နောက်ဖေးဘက်သို့ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဦးလေးကို ကျွန်တော်တို့ရွာထဲသွားမည့်အကြောင်း လှမ်းပြောပြီး သုံးယောက်သား ရွာထဲထွက်ခဲ့သည်။ ရွာလမ်းကလေးသည် ဖုံထူထူလမ်းကလေးဖြစ်ပြီး လှည်းဘီးရာတွေ ထင်နေသည်။

“မင်းတို့ကိုပြောရဦးမယ်။ စောစောက တို့ကိုနွားသူခိုးထင်တဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းတို့သတိထားမိလိုက်လား”

“အေး... ဘာဖြစ်လဲပြော”

“ငါ... အဲဒီကောင်မလေးကို ကြိုက်မိသွားပြီထင်တာပဲ”

“ဟာ”

ကျွန်တော်ကို သည်ကောင်ပြုတူးပြုတဲကြည့်သည်။ သူတို့၏ အကြည့်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ်ကလေးပထမ ချောချောလှလှလေးတွေ အများကြီးရှိရဲ့သားနဲ့ တောသူလေးကို မြင်မြင်ချင်းကြိုက်သွားတယ်ဆိုတော့ ဒီကောင်စိတ်မှနဲ့ပါလေစလို့ သဘောရသည့်အကြည့်။

တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသူလှလှလေးတွေ များလှပါသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း ချောချောလှလှလေးတွေ အများကြီးပါ။ သို့သော် သူတို့သည် ကျွန်တော့်ရင်ကိုမလှုပ်ရှားစေပါ။ အခုမှ ဘယ်နှယ်က ဘယ်နှယ် ချောချောဆိုသော ကောင်မလေးကိုစ တွေ့လိုက်ရုံရှိသေး ကျွန်တော့် ရင်သည် တစ်ခါမှမဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသော လှုပ်ရှားမှုမျိုးဖြင့်လှုပ်ခါ၏။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားလျှင် အချစ်ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ချော ချောကို ချစ်မိသွားလေပြီ။

x x x

ကတစ်၊ ကတစ်အင်ထရီသံကြားလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် ခြင်ထောင်အပြင်သို့ ခေါင်းထုတ်လိုက်ပြီး ဘေးကခြင်ထောင်တွေ ထဲက ထွန်းဝေစိုးနှင့် မင်းဇေယျာကို သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ နိုးနေပြီလား”

“အေးကွ. . . ချမ်းလွန်းလို့ မထသေးဘဲ ဆက်နှပ်နေတာ”

“ဟိုကောင်ကြီးစတော့မယ်ကွ၊ အင်ထရီပျိုးနေပြီ”

“အေး. . . ငါလည်း အဲဒါပဲစောင့်နားထောင်နေတာ”

“ခုနစ်ခါဖြစ်ပါစေကွ၊ ဟီးဟီး”

“တောက်. . . တဲ့”

“တစ်ခါ”

“တောက်. . . တဲ့”

“နှစ်ခါ”

“တောက်. . . တဲ့”

“သုံးခါ”

“တောက်. . . တဲ့”

“လေးခါ... ဟုတ်ပြီကွ နီးလာပြီ”

“တောက်... တဲ့”

အသံက အတော်အားပျော့လာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အား ပေးလိုက်ကြ၏။

“ငါးခါ... ဟုတ်ပြီ၊ အားမလျော့နဲ့ ဆက်အော်”

“တောက်...”

တောက်မှာတင်ရပ်သွားသည်။ တဲ့သည်ဆက်၍ ထွက်မလာ တော့ချေ။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး အပေါ်ကကောင်ကြီးကို ပြိုင်တူဆဲလိုက်ကြသည်။ တောက်တဲ့ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ကိုပြု ခြောင်ခြောင်ကြည့်ပြီး အပေါ်သို့တက်ပြေးသွားသည်။

မနေ့က ကျွန်တော်တို့ရွာထဲ လမ်းသလားကြည့်ကြသည်။ ရွာသည် ကျွန်တော်တို့ထင်တာထက် ပို၍သေးငယ်နေသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထင်ပြောရလျှင် အိမ်ခြေနှစ်ရာပင်ပြည့်မှ ပြည့်လေ မလားမသိ။ ပြီးတော့ ရွာကလေးသည် နွမ်းပါးလှ၏။ သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ကာအိမ်ဆိုလျှင် လက်ချိုးရေတွက်၍ ရနိုင်ပါသည်။ သက်ကယ်မိုး အိမ်ကလေးတွေကတော့ များ၏။

ရွာထဲမှာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တော့ရှိသည်။ သို့သော် သေး သေးလေး ဖြစ်၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေးမှာ ဝိဒီယိုရုံတစ်ရုံရှိသည်။ ထိုဝိဒီယိုရုံ ယနေ့ည ပြသမည့်ဇာတ်ကားကို ကျောက်သင်ပုန်းမှာ မြေဖြူဖြင့်ရေး၍ ကြော်ငြာထား၏။

“အာနီး၏ဇာတ်ကြမ်းကြီး”

လူမိုက်တွေကို အင်အားပေါ်ဖြင့် အနိုင်ယူပြသူအာနီး။ စုံထောက်မလေးနှင့်အာနီး၊ ရန်သူတွေကိုဘယ်လိုချမလဲ။ ဒီည၊ ၇ နာရီတိတိပြမည်။

ကျွန်တော်တို့ပြုံးလိုက်ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ

တွေ့ရသော အိမ်တွေထဲက လူတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ပြုတုန်း ပြုတဲ့ကြည့်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွေဖြစ်နေ၍လည်းဖြစ်မည်။ သုံးယောက် စလုံး ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထား၍လည်းဖြစ်မည်။ သည်ရွာမှာတော့ ဘောင်းဘီဝတ်သူဆို၍ ဦးလေးဦးပီတာသာရှိမည်ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုပြုတုန်းပြုတဲ့ကြည့်ကြသူတွေထဲမှာ ချောချောကို သတိထားပြီး ရှာနေမိသည်။ ရွာထဲက ဘယ်အိမ်မှာ ချောချောနေတာပါလိမ့်။ ရွာအလယ်လောက်ဆီမှာ ရေတွင်းတစ် တွင်းတွေ့သည်။ ရေခပ်နေသူတွေကြားမှ ရေတွင်းထဲသို့ဝင်ကြည့် မိသောအခါ ရေတွင်းကား နက်လွန်းလှကြောင်းတွေ့ရ ၏။

နာရီဝက်လောက် ရွာထဲပတ်လိုက်သောအခါ သွားစရာ နေရာကုန်သွား၏။ မင်းလေယျာကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာလှမ်းမြင် နေရသည့် ထန်းတောကို ပြသည်။

“တစ်နေ့လောက် သွားနှိပ်ကြရအောင်ကွာ”

“ဗဟုသုတအနေနဲ့ နည်းနည်းတော့ နှိပ်ကြမယ်။ ဟေ့ ကောင် မင်းလေယျာ မင်းထန်းရည်သောက်ဖူးလား”

“အင်း... ဒါပေမယ့် တို့ရန်ကုန်က ထန်းရည်တွေက မစစ် ပါဘူးကွာ။ ခန့်ရည်တွေလို့ ပြောကြတာပဲ”

ကျွန်တော်ကတော့ မသောက်ဖူးပါ။ ထန်းရည်လည်း မ သောက်ဖူး။ အရက်လည်းမသောက်ဖူး။ ဘီယာကိုလည်းမသောက်ဖူး ပါ။ အမှန်တော့ လူငယ် ပီပီနည်းနည်းတော့ ကျွန်တော်နှိပ်ကြည့်ချင် ပါသည်။ သို့သော် ဖေဖေကတော့ အရက်သေစာကိစ္စ၌ ကျွန်တော့်ကို တင်းကြပ်စွာတား၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်မသောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ယခုလို ဖေဖေကွယ်ရာရောက်နေလျှင်တော့ ဟဲဟဲ၊ ဘာ ပြော ကောင်းမလဲ။ နှိပ်ပြီးသားပဲ။

“ဟေ့ကောင်... ခဲမြတ်ဆွေ ထကြတော့မလား”

ဒေါ်သဠာ ဒဏ္ဍာရီ

မနေ့ကအကြောင်းတွေပြန်တွေးနေတုန်းမှာပင် ထွန်းဝေစိုး
၏အသံကြောင့် ကျွန်တော့်အတွေးတွေပြတ်သွားသည်။

“ချမ်းတယ်ကွ... ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို... ငါအိမ်သာသွားလိုက်ဦးမယ်”

ထွန်းဝေစိုးထသွားပြီး မကြာခင်မှာပင် တဝန်းဝန်းထုရိုက်သံ
တွေ ထွက်လာသည်။ သည်ကောင်မြွေကြောက်ပြီး အိမ်သာနံရံကို
တုတ်ဖြင့်ရိုက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် မင်းဇေယျာတစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းဇေယျာ၊ မင်းအသည်းကွဲတာ ပျောက်
သွားပြီ လား”

“အင်း... ပျောက်သလောက်တော့ ရှိပါပြီကွာ”

ကျွန်တော်အံ့ဩသွားမိသည်။ သည်ကောင် အသည်းကွဲ
ဝေဒနာပျောက်တာမြန်လှချည်လား။ အခုမှတစ်ပတ်လောက်ပင် ရှိ
လိမ့်ဦးမည်။

“အံ့ဩစရာပဲ”

သည်ကောင်ရယ်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်းပြုံး၍...

“မင်းကိုစတွေ့ကာစက ငါတကယ်ကြည့်မရဘူးကွ။ ဆောင့်
ကြားကြား ထောင့်မကျိုးတဲ့ကောင်၊ လူ့ဘော်ကျော့၊ အလုပ်နဲ့လက်
ကြောမတင်းတဲ့ကောင်။ မိုက်ကန်းကန်းရုပ်နဲ့ ဆံပင်ကလည်း ထိုးထိုး
ထောင်ထောင်နဲ့ ကြည့်လိုက်ရင် လူ့ဆိုးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ပေါင်းကြည့်
လိုက်တော့လည်း”

“ပေါင်းကြည့်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ငပေါ့ကောင်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရတယ်”

“ဟား... ဟား ခွေးကောင်။ ငါလည်း မင်းကိုစတွေ့တွေ့
ချင်းက သိပ်ကြည့်မရခဲ့ဘူး။ ဖွန်ကြောင်ကောင်။ ကောင်မလေးတွေ

ကြိုက် အောင်နေပြီး ကောင်မလေးတွေပဲ လိုက်ငမ်းနေတဲ့ကောင်
ထင်ခဲ့တာ။ အခုပေါင်းကြည့်လိုက်တော့မှ. . . ”

“ဘာဖြစ်သလဲ”

“ငပေါ့မှန်း သိရတယ် ဟား. . . ဟား”

ရယ်သံတွေရပ်သွားသောအခါမှ ရုတ်တရက်ကောက်ကာ
ငင်ကာ သူ့ကို မေးလိုက်မိသည်။

“မင်း. . . ကျောင်းတက်ရတာ ပျော်သလားဟင်”

“ဟာ. . . ဘာမေးခွန်းကြီးလဲဟ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ ကျောင်း
တက်ရက်ခုနစ်ဆယ့်ငါးရာခိုင်နှုန်းမပြည့်တဲ့ကောင်ကိုမှ ဒီမေးခွန်း
လာမေးနေရသေးတယ်။ ကျောင်းပျော်ရင် ကျောင်းဘယ်ပျက်တော့
မလဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျောင်းများပျော်မလားဆိုပြီး ရည်းစားလေးတစ်
ယောက်ထားကြည့်လိုက်ပါတယ်ကွာ။ ဟင်း. . . ဟင်း”

ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားမိလေသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွာ၊ ကျောင်းပျော်ချင် ရည်းစားထား
ကြည့်ရမယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းရည်းစားထားကြည့်လိုက်
တော့ ကျောင်းပျော် သွားရောလား”

“နီးပဲ သူငယ်ချင်း၊ ပိုဆိုးသွားတယ်။ အချိန်တိုင်း ပန်းခြံပဲ
သွားချင်နေတယ်”

“ဟာ. . . ဒီကောင်အတော်ဆိုးတဲ့ကောင်. . . ”

သည်ကောင်ရယ်လေသည်။ ပြီးမှမျက်နှာပိုးသတ်၍. . .

“ချောချောကို မင်းတကယ်ကြိုက်သလား ရဲမြတ်ဆွေ”

“အေး. . . ”

မစဉ်းစားဘဲ ကျွန်တော်ဖြေလိုက်မိခြင်းကို ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် အံ့ဩသွားသလို သည်ကောင်လည်း အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“အင်း... အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်းဘယ်တော့မှ ကျောင်းပျော်မယ့် ကောင်ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကောင်မလေးနဲ့ မင်းနဲ့ကြိုက်ကြပြီပဲထားကွာ။ တို့တွေအချိန်တန်လို့ ရန်ကုန်ပြန်သွားရင် ကောင်မလေးက ဒီမှာကျန်ခဲ့မှာ။ အဲဒီတော့ ရန်ကုန်ရောက်တာနဲ့ မင်းလွမ်းတော့မှာ။ အဲဒါဆိုရင် ကျောင်းပျော်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

ကျွန်တော်နည်းနည်းဆွေးသွားမိသည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါသည်။ သည်ကောင်ပြောတာ သဘာဝကျပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ချောချောသည် မတူညီနိုင်သောဘဝများမှာရှိနေကြပါသည်။ မဖြစ်နိုင်သောဘဝဟု ခပ်လွယ်လွယ်သုံးသပ်၍ပင် ရပါလိမ့်မည်။ ချောချောကရော ကျွန်တော့်လို မြို့သား၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကို ချစ်ရဲပါမည်လော။ အကယ်၍ ချောချောကပြန်ချစ် နိုင်သည်ပဲထားဦး။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကရော ကျွန်တော့်ကိုသူမနှင့်သဘောတူနိုင်ပါမည်လော။

မဖြစ်နိုင်သော ဇာတ်လမ်းဆိုလျှင် မစပဲနေလျှင်ကောင်းပါမည်လော။ ချောချောအတွက် တစ်ရွာသားကိုရည်းစားလုပ်တော့လွမ်းတတ်တယ် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ရတော့မည်လော။

“အေးကွာ၊ မင်းပြောတာတွေအားလုံး ဖြစ်နိုင်တာချည်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့်ကွာ... ”

ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်ပြောချင်သော်လည်း ပြောမထွက်တော့။ ခဏနေတော့ ဦးလေးပြန်ရောက်လာသည့်အသံ ကြားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အိပ်ရာမှထလိုက်ကြသည်။

x x x

အိမ်သာတက်၍ ကောင်းတုန်း အပြင်မှ အိမ်သာနံရံကို တုတ်ဖြင့် တခုနုန်းဒုန်းထုရိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော်လန့်သွားမိသည်။ မင်းဇေယျာ အိမ်သာတက်ချင်လော့ဖြင့် အိမ်သာထဲမှာ မြွေမရှိစေရန် ခြောက်လှန့်လိုက်ပုံရ ၏။

“ဟေ့ကောင်... မင်းဇေယျာ၊ နေဦးကွ ငါမပြီးသေးဘူး”

“ရဲမြတ်ဆွေလား... လုပ်... လုပ်။ ဦးလေးက အထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးထင်လို့”

ဦးလေးတောင်မှ မြေပဲခင်းထဲမှ ပြန်ရောက်လာပြီပဲ။ မနေ့ကတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ဗဟုသုတအဖြစ် ဦးလေးနှင့်အတူ မြေပဲခင်းထဲ လိုက်သွားကြသည်။ နေ့လယ်နေ့က ပူလွန်းလှသဖြင့် ယနေ့တော့ ဦးလေးက ကျွန်တော်တို့ကိုမခေါ်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းသာသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း နောက်လူရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် အမြန်တက်သုတ်ရိုက်ပြီး အိမ်သာထဲမှထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအခါမှ ဦးလေးက အိမ်သာထဲဝင်သွား၏။

“ဦးလေး”

အိမ်သာတံခါးပြန်ပွင့်လာသည်။

“ဘာလဲကွ. . . မင့်ကိစ္စမပြီးသေးဘူးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်မေးလိုက်မိ၏။

“ချောချောအိမ်က ဘယ်မှာလဲဦးလေး”

အိမ်သာထဲမှ အသံတိတ်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် လွတ်ခနဲမေးလိုက်မိသည်ကို နောင်တရသွားသည်။ ဦးလေးရိပ်မိသွားသလားတော့မသိပါ။

“ချောချောအိမ်ကရွာလယ်က ကုက္ကိုပင်ကြီးနဲ့အိမ်ပဲကွ။ အိမ်ကို ရေနံသုတ်ထားတယ်။ မင်းသွားလည်ချင်လို့လား”

ကျွန်တော်မျက်နှာလည်းပူသည်။ ရှက်လည်းရှက်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပင် ဖြေလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

“အေး. . . ဒါဆိုလည်း သွားလည်”

ကျွန်တော် အိမ်သာနားက လှမ်းထွက်လိုက်သောအခါ ဦးလေးအသံထွက်လာပြန်သည်။

“နေဦးကွ။ ချောချောနဲ့ပတ်သက်တာတွေ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော်ရပ်နားထောင်မိပါသည်။

“ချောချောက ဒီနှစ်ဆယ်တန်းအောင်တယ်ကွ။ အရမ်းလည်း လိမ္မာတယ်။ ယဉ်လည်းယဉ်ကျေးတယ်။ အဖေကတော့မရှိတော့ဘူး။ သူငယ်ငယ်က ဆုံးသွားတယ်။ သူ့အမေကတော့ အထက်တန်းပြကျောင်းဆရာမ”

ဦးလေးကို ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်လိုက်မိပါသည်။

“တခြား ဘာသိချင်သေးလဲ”

“ရပါပြီ ဦးလေး၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“အင်း... နေဦးကွ။ အရေးကြီးတာ တစ်ခုပြောဖို့ကျန်တယ်။ အခု အချိန်လောက်ဆိုရင် သူ့ရေခပ်ဆင်းတတ်တယ်”

“ရေတွင်းမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြစ်ထဲမှာ”

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ် ဦးလေး”

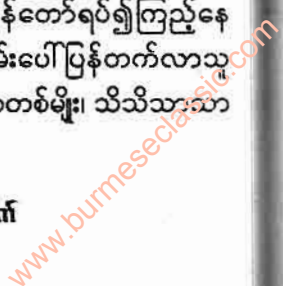
“ခွေးကောင်လေး”

ကျွန်တော်လည်း ဦးလေးဆီက သိခဲ့ရသောသတင်းအချက်အလက်တွေကြောင့် ရင်တွေ့ခုန်စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိသည်။ ယခု အချိန်ဆိုလျှင် မြစ်ထဲမှာ ချောချောရေခပ်နေသည်တဲ့။ ကျွန်တော်လိုက်သွားမည်။ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုခေါ်မည်ပြုပြီးမှ ချောချောနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်စကားပြောရမှာ မဟုတ်ဟု စဉ်းစားမိပြီး မခေါ်တော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်းသာ ထွက်ခဲ့သည်။

မြစ်ဆိပ်ရှိရာကို သိပ်ကြာကြာမလျှောက်လိုက်ရပါ။ ညနေစောင်းစပြုပြီဖြစ်သဖြင့် ဆိပ်မှာလူစည်နေသည်။ မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ဝါးဖောင်ကြီးတစ်ခု ကပ်ထားသည်။ နေမင်းသည် အနောက်ဘက်တောတန်းထိပ်တွင် ရောက်နေလေပြီ။

မြစ်ပြင်ကိုနေရောင်ဟပ်သဖြင့် မြစ်သည် ရွှေရောင်လက်လျက်ရှိ၏။ မြစ်ကမ်းစပ်၌ ရေခပ်နေသူ မိန်းမတစ်အုပ်ရှိသည်။ သူတို့သည် ရေအိုးကိုယ်စီနှင့် ကိုယ်ကိုညွတ်ကာရေခပ်ပြီး ခေါင်းပေါ်ရွက်သူရွက်သည်။ ခါးပေါ်တစောင်း တင်သူတင်သည်။

သူတို့တွေကို မြစ်ကမ်းနဖူးမှာ ကျွန်တော်ရပ်၍ကြည့်နေမိသည်။ ချောချောဘယ်မှာပါလိမ့်၊ မြစ်ကမ်းပေါ်ပြန်တက်လာသူ အမျိုးသမီးအချို့သည် ကျွန်တော့်ကိုမသိမသာတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာ

ခေါင်းသတ္တဝါ

တစ်မျိုးကြည့်သွားကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ချောချောက မြစ်ကမ်းနဖူးပေါ် တက်လာသည်။ သူမက ရေအိုးကိုခါးမှာပိုက်ထားသည်။

ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ရေစိုနေသဖြင့် လက်ရာမြောက်ဝန်းပူရုပ်သဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ သူမသည် အပေါ်ကိုလှမ်းကြည့်ရာ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့သွား၏။ ကျွန်တော်ရင်တွေ့ခန့်လာမိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော်နှင့် နီးလာ၏။

“ချောချော”

ကျွန်တော့်အသံတွေ မူပျက်နေသည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်တို့ တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး မျက်လွှာပြန်ချသွားသည်။

“ရေလာခပ်တာလားဟင်”

သူမပြုံးလေသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တော့်စကားကလည်း အတော်ကြောင်သည့်စကားပဲဖြစ်သည်။ ရေလာခပ်သူကို ရေလာခပ်မှန်းလည်း သိသည်။ ခါးမှာလည်း ရေပြည့်နေသော ရေအိုးလည်း ပါသည်။ ဒါနှင့်တောင်မှ ရေလာခပ်သလားဟု မေးမိသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဘာပြောရမှန်း မသိသဖြင့် လွတ်ခနဲနဲ့ထွက်သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမကလည်းဖြေလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော်သူမအပေါ် ကရုဏာသက်သွားမိလေသည်။ မြစ်ဆိပ်မှရွာထဲသို့ အတန်ငယ်လှမ်းပါသည်။ သူမသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုလွန်းသဖြင့် ရေအိုးကိုသယ်မှသယ်နိုင်ပါမည်လော။ ကျွန်တော်စေတနာ ရေစီးကမ်းပြိုမိလေသည်။

“ရေအိုးကို တို့သယ်ပေးမယ်လေ”

“အို . . . ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ သူများတွေမြင်လို့မကောင်း၊ ရှုလို့မကောင်း”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှေ့ကအစ်မကြီးတွေလည်း ဟိုးရှေ့ရောက်နေပြီ။ သူတို့လည်း မြင်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ နောက်ပြီး ရွာနားရောက်မှ ရေအိုးကို ချောချောပြန်ယူပေါ့”

သူမပြုံးပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်သော အကြည့်သည် ရွန်းမြနေသည်။ အနီးကပ်မြင်မှပင် မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းတို့၏ အလှကပို၍ ထင်ရှားနေသည်။

“ကဲ... ဒီလောက်တောင် သယ်ပေးချင်နေလဲ... ရော့”

ကျွန်တော့်လက်ထဲသို့ ရေအိုးကိုလွှဲပြောင်းပေးရာတွင် သူမ၏လက်နှင့် ကျွန်တော့်လက်မတော်တဆထိမိသည်။ ရင်တွေတလှုပ်လှုပ်ခုန်ရပြန်သည်။ ရေအိုးလွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ကျွန်တော့် လက်ထဲရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော့်မျက်လုံးနည်းနည်းပြူးသွားမိသည်။ ဗုဒ္ဓေါ့။ ရေအိုးကလေးလှချည်လား။ အောက်သို့လွတ်မကျအောင် မနည်းပင့်ထိန်းကိုင်ထားရသည်။

သူမက ကျွန်တော့်ရှေ့မှ စတင်လျှောက်လေသော်ကျွန်တော်ကလည်း သူမ၏ဘေးသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ရလေသည်။

“ဆယ်တန်းအောင်ထားပြီးပြီဆို”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဦးလေး ဦးပီတာ”

“ဟင်... ဦးလေးဦးပီတာကလည်း ဘာလို့လျှောက်ပြောတာလဲ မသိဘူး”

“သိချင်လို့ မေးတော့လည်း ပြောတာပေါ့”

သူမ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးတစ်စပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအပြုံးသည် ရှက်ပြုံး။ ကျွန်တော်လည်း သူမကိုစကားပြောရင်း ရေအိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ ပွေ့ထားမိသည်။ ရေပြည့်နေလော့အိုးကိုဘောင်ဘင်မခတ်စေရန် ကြိုးစားသော်လည်းမရပါ။ ကျွန်တော့်

မိုးသဏ္ဍာန်

အကျီတွေမှာ ရေတွေစိုကုန်၏။

“ဦးလေးဦးပီတာရဲ့ တူအရင်းလား”

သူမကပြန်မေးလေသည်။ ကျွန်တော်အား တက်လာသည်။ အရေးထဲ ရေအိုးကလည်း လွတ်ကျချင်နေသည်။ လက်ကိုအနေ အထားပြောင်းရင်း ပြန်ကိုင်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ရန်ကုန်ကလား”

“ဟုတ်တယ်”

“တက္ကသိုလ် ဘယ်နှစ်ကိုရောက်ပြီလဲ”

ပြဿနာပဲ။ သည်နှစ်ကျောင်းခေါ်ချိန် မပြည့်သဖြင့် စာမေးပွဲဝင်ခွင့်မရသည်ကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြော၍မဖြစ်ပါ။ သိက္ခာ ကျစရာဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လိမ်လိုက်မိသည်။

“တို့ . . . ဒုတိယနှစ်တက်နေတာ”

“ဟုတ်လား”

မှားလေပြီ။ စေတနာရေစီးကမ်းပြုလိုက်ပြီး သူမလက်ထဲမှ ရေအိုးကို သယ်ယူပေးမိသောဒုက္ခသည် ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်ပဲ ကြီးမားနေတော့၏။ ရေအိုးကသိပ်လေးလှသည် မဟုတ်သော်လည်း ကိုင်ရခက်နေသည်။ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း အိုးထဲက ရေတွေကဘောင်ဘင်ခတ်ပြီး ကျွန်တော့် ရင်ဘတ်ကိုစိုရွှဲစေသည်။

“ဒီမှာဘယ်လောက်ကြာအောင်နေမှာလဲ”

“တစ်လလောက်ပဲ”

သူမသည် ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒါဆို ဘုရားပွဲကိုတော့မိမှာပဲ”

“ဘုရားပွဲ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီရွာမှာ နှစ်တိုင်းလုပ်နေကျဘုရားပွဲ အရမ်း စည်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ရွာနီးချုပ်စပ်ကလည်း လာကြတယ်”

“ရွာစွန်က ဘုရားလေးမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ရေအိုးကိုင်ထားသောလက်ကို ပြောင်းရပြန်သည်။ သည် တစ်ခါတော့ သူမ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို မသိမသာစောင်းတဲ့ကြည့်ပြီးပြုံး ပြုံး၏ အဝင်လမ်းဆီသို့နီး လာလေပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင်သူမကခြေစုံရပ် လိုက်၏။

“ရပြီ . . ချောချောကိုရေအိုးပေးတော့”

ကျွန်တော်က သူမကို ရေအိုးပေးလိုက်မိရာ လက်ချင်းထိမိ ပြန်သည်။ ထိုအခါ ရင်ခုန်မိပြန်သည်။

“ဟင် . . . ရေကလည်း တစ်ဝက်လောက်ပဲ ကျန်တော့ တယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျန်တဲ့တစ်ဝက်က တို့ရင်ဘတ်မှာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံး၏။

“ပခုံးနဲ့ထမ်းပြီး သယ်တာမဟုတ်ဘူး။ တကတည်း မိန်းက လေးတွေ သယ်သလို လက်နဲ့ပိုက်ပြီးသယ်တယ်”

ကျွန်တော် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြုံးမိသွားသည်။

“ရေအိုးသယ်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲနော်။ ချောချောနောက်ကို မလိုက်လာနဲ့တော့”

သူမ ရေအိုးကိုပွေ့ပြီးထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူမ၏နောက်ကျောကိုရပ်၍ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းထဲက သူမပျောက်သွားမှ ကျွန်တော်လည်း ရွာ၏ဘုရားရှိရာ ရွာအစွန်သို့ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဘာပဲပြောပြော ချောချောနှင့်တွေ့၍

မိုးသဗ္ဗာ ဒုက္ခာရီ

စကားပြောလိုက်ရခြင်းသည် ဘော့နပ်စရာကောင်းပါသည်။ ကျွန်တော့်
ရင်ထဲမှာ ပီတိစိတ်ဖြင့်ဟုန်နေ၏။

နေလုံးသည် နီညိုရောင်သန်းလာလေပြီ။ ဝါးရုံပင်တွေနား
တိုရောက်လာ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်း။ ချောချောနှင့်ပြောခဲ့ဆိုခဲ့မိသည်တို့ကိုပြန်၍ စဉ်းစားမိပြန်
သည်။ ချောချောသည် ကျွန်တော့်ကို မြို့သားဆိုပြီး ရွံ့ကြောက်နေမှု
မျိုးမရှိဘဲ၊ အလိုက်အထိုက်ပြန်၍ စကားပြောသည်။ ဦးလေးဦးပီတာ
၏ တူအရင်းဖြစ်နေသောကြောင့် အလိုက်အထိုက် စကားပြောခဲ့ခြင်း
လော။

သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပင်ခင်မင်သွား၍လော။
စဉ်းစား တွေးတောရင်းဖြင့် ရွာ၏စေတီလေးသို့ရောက်သွားသည်။
စေတီကလေးသည် ထုံးစေတီကလေးဖြစ်ပြီး ဉာဏ်တော်ကတော့
ပေသုံးဆယ်လောက်မြင့်မည်ထင်ပါသည်။ ထီးတော်၌ ပူဇော်ထား
သော ဆည်းလည်းတို့ကိုလေတိုးသဖြင့် သာယာသောအသံက
အဆက်မပြတ်ထွက်နေသည်။

စေတီ၏ရင်ပြင်တစ်ဝိုက်ကို အင်္ဂတေခင်းထားသည်။ ရှင်း
သန့်နေသော စေတီတော်ရင်ပြင်ကို တစ်ပတ်မျှ ကျွန်တော်လျှောက်
ကြည့်ပြီး ဘုရားရှိခိုးလေသည်။ တိမ်နီမျှင်တွေကို ကောင်းကင်အနှံ့
တွေ့ရသော်လည်း နေရောင်ကို မမြင်ရတော့။

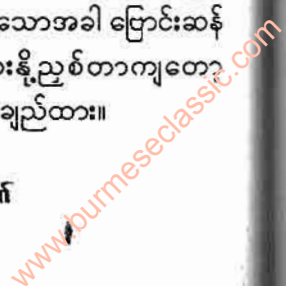
x x x

ယနေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်အိပ်ရာမှ ခပ်စောစောနိုးလာသည်။ ချမ်းလွန်းသဖြင့် ဆက်အိပ်ဦးမည်စိတ်ကူးပြီးမှ ဦးလေးဦးပီတာ၏ လှုပ်ရှားသံတွေကြားလိုက်ရသဖြင့် အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။ ဟိုနှစ်ကောင်၏ အိပ်ရာကတော့ ဘာသံမှမကြားရ။ ညက အိမ်ရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆိုကြတာ ညဉ့်အတော်နက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သည်နှစ်ကောင်သစ်တုံးကို မလှုပ်မယှက် အိပ်ပျော်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း သွားပွတ်တံယူပြီး အိမ်အောက်သို့ဆင်းခဲ့သည်။ ဦးလေးသည် အိမ်နောက်ဘက်တွင် နွားနို့ညှစ်နေသည်။ ကျွန်တော် သွားတိုက်ရင်းနှင့် ဦးလေးလုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကိုအနားမှာ သွားရပ်ကြည့်မိသည်။

ကျွမ်းကျင်ရာလိမ္မာဆိုတာ ဒါကိုခေါ်တာပဲဖြစ်မည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် နွားမကိုနို့ညှစ်သောအခါ ပြောင်းဆန်ပြီး ဝရုန်းသုန်းကူးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဦးလေးနို့ညှစ်တာကျတော့ ပီရီသေသပ်နေသည်။ နွားမကို ကြိုးလည်းမချည်ထား။

မင်းသိင်္ခာ ချောချီ

“နိုးလားပြီလားကွ၊ မင်းတို့ညက ဘယ်အချိန် ဝင်အိပ်ကြလဲ”
“ဆယ်နာရီလောက်”

“ဦးလေးတို့ဆီမှာတော့ ကာလသားတွေကလွဲရင် ဘယ်သူမှ အဲဒီလောက် ညဉ့်နက်ခဲပြီးမနေကြဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မနက် စောစောထကြရလို့ပဲ”

“ဦးလေး”

“ဟေ... ဘာလဲကွ”

“ဦးလေး ဘာလို့မိန်းမ၊မယူတာလဲဟင်”

ဦးလေးရယ်လေသည်။

“အိမ်ထောင်မပြုကြတဲ့ အကြောင်းရင်းက နှစ်ခုပဲရှိတယ် ကွ။ တစ်ခုက ရတာမလိုချင်လို့။ နောက်တစ်ခုက လိုချင်တာမရလို့။ အဲဒီတော့ဦးလေးကို ငါတူဘာအကြောင်းကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုတာ လို့ ထင်သလဲ”

ဦးလေးကို ကျွန်တော် မသိမသာအကဲခတ်လိုက်မိသည်။ ဦးလေး၏ အသက်သည် ကျွန်တော့်စိတ်ထင်ပြောရလျှင် လေးဆယ် ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ ဆံပင်က ဂုတ်လောက်ရောက်အောင်ရှည် သော်လည်း မည်းနက်သန်စွမ်းသည်။ ပြီးတော့ ဦးလေးက ဖေဖေ ထက်ပိုပြီး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ပုံလည်းရသည်။ အရပ်ကတော့ ဖေဖေလို ပင်ရှည်ပါသည်။ ကျွန်တော်အမြင်ပြောရလျှင် ဦးလေးသည် ယောက်ျားတစ်ဦးအနေနှင့် ကြည့်ကောင်းပါသည်။

ဦးလေး၏ရုပ်၊ ဦးလေး၏ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ဦးလေး၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု၊ ကြိုးစားအားထုတ်မှုတို့ကြောင့် ဦးလေးကို နှစ်သက်သဘောကျသည့် မိန်းမတွေရှိပါလိမ့်မည်။ သည်သို့ဆိုလျှင် ဦးလေးအိမ်ထောင်မပြုခဲ့ခြင်းသည် လိုချင်တာကိုမရသောကြောင့် သာ ဖြစ်ရပါမည်။

“ဦးလေးချစ်သူကို မရခဲ့လို့”

ကျွန်တော်ထင်မြင်သုံးသပ်ချက်ကိုကြားသောအခါ ဦးလေးက ပြုံးလေ၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာနည်းနည်းတည်သွားသည်။

“တချို့လူတွေ အိမ်ထောင်မပြုကြတဲ့ နောက်ထပ်အကြောင်းရင်း တစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ချစ်တဲ့လူတွေတဲ့ကွ။ သူတို့ဟာ အနှောင်အဖွဲ့တွေကို မလိုချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူမျိုးထဲမှာတော့ ငါမပါဘူးကွ။ ဟား... ဟား။ ကဲ... ၎င်းကောင်တွေလည်း အိပ်ကြတုန်းပဲ မဟုတ်လား။ ထိုတူဝရီးနှစ်ယောက် မြို့ပေါ်ကိုဈေးဝယ်ထွက်လိုက်ကြရအောင်”

ဦးလေးက သူ့လက်ထဲက နွားနို့ချိုင့်ကြီးကို အိမ်ပေါ်သို့ ယူသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခပ်မြန်မြန်ပင် အပေါ်တက်၍ အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်ကတော့ အိပ်နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ ခဏနေတော့ ဦးလေးက နွားလှည်းအဆင်သင့်ပြင်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းခေါ်သည်။

နေမထွက်သေးသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းလင်းခြင်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏လှည်းသည် ရွာလမ်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန်သွားနေလေသည်။ ချောချောတို့အိမ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ချောချောဆန်ပြာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် သူမကိုလှမ်းနှုတ်ဆက်ချင်သော်လည်း သူမ၏အနီး မှာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့သဖြင့်မရဲ။ သို့သော် ဦးလေးက...

“ဟေ့ချောချော... ဦးလေးမြို့သွားဦးမယ်။ ဘာမှာဦးမလဲ”

ချောချောသည် ပြုံး၍ဦးလေးကိုကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏အကြည့်သည် ဦးလေးကိုကျော်ကာ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာသည်။

“မမှာတော့ဘူး ဦးလေး”

ကျွန်တော်လည်း ရတုန်းရခိုက် အခွင့်အရေးလေးကို အသုံး
ချပြီး သူမကိုပြုံးပြလိုက်သည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ
မျက်စောင်းထိုး၏။ လှည်းသည် သူမတို့အိမ်ရှေ့မှလွန်လာခဲ့သည်။
တချို့အိမ်တွေက သူတို့လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းတွေကိုပြော၍ ဦးလေး
ကိုမှာသည်။ သို့နှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ တူဝရီး နှစ်ယောက်ရွာကို လွန်
လာသည်။

“နောက်ဆယ်ရက်လောက်ဆို ဘုရားပွဲလုပ်တော့မယ်ကွ၊
မင်းသိပြီ၊ ပြီလား။”

လှည်းရှေ့မှာပင် ဦးလေးနားကပ်ထိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်း
တွေကို ကြည့်နေခိုက်တွင် ဦးလေးကပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့... ကြားတော့ ကြားပါတယ်”

“ဇွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းက ကမကထလုပ်မှာ ပျော်စရာ
တော့ ကောင်းတယ်။ ဒါနဲ့မင်းချော့... နဲ့ စကားပြောဖြစ်သေးလား။”

ဦးလေးက ခွဲခိုးကြီးမေးသဖြင့် ကျွန်တော်ရှက်သွားမိသည်။
ကျွန်တော် ဦးလေးမျက်နှာကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ
ကျွန်တော့်ကိုပြုံးကြည့်နေသော ဦးလေးနှင့်ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟား... ဟား။ ကောင်မလေးက လှတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့်
မင်းတို့မြို့က ကောင်မလေးတွေက ပိုလှမှာပါ။ မင်းကတက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားဆိုတော့ မင့်မှာရည်းစားရှိနေပြီလား။”

လယ်ကွင်းတွေမှာ မြူဆိုင်းနေသည်။ လှည်းလမ်း၏ ဘေး
တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရိုးပြတ်တွေ တွေ့ရ၏။

“ဟား... ဦးလေးကလည်း ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားမရှိသေး
ပါဘူး။”

“မင်း... ချော့ချော့ကို တကယ်ကြိုက်နေပြီလား။”

ပြဿနာမေးခွန်းပင်ဖြစ်၏။ သည်မေးခွန်းအတွက် ကျွန်တော်ပြန်ဖြေသောအဖြေသည် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ထံပြန်ရောက်သွားနိုင်ပါသည်။ ဦးလေးသည် ကျွန်တော့်အဖြေကို ငုံ့လင့်ရင်း နွားလှည်းကို ခပ်သွက်သွက်မောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်ပင့်သက်ရွိုက်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုးဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း... ကောင်မလေးမှာ အခုထိရည်းစားမရှိသေးဘူးကွ။ သူ့ကိုကြိုက်နေတဲ့ ကာလသားတွေတော့ရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ မောင်မောင်အေးဆိုတဲ့ ကောင်အဆိုးဆုံးပဲ။ ဒီကောင်က ရွာသူဌေးရဲ့ သားကွ။ ဒါပေမယ့် ဒါကအရေးမကြီးပါဘူး။ ကောင်မလေးသဘောသာ အရေးကြီးတာ။ ငါ့တူက မြို့သား၊ ပညာတတ်။ ပြီးတော့ ငါ့တူက လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြည့်ကောင်းတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေသွားရင်တောင် ဇာတ်လမ်းဟာ ချောမွေ့မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

ဦးလေး၏မျက်နှာသည် အနည်းငယ်မှုန်မှိုင်းနေသည်။

“ငါကတော့ အခုကတည်းက ကောင်မလေးကို သနားနေမိတယ်”

ရင်ထဲတွင် ဆွေးမြေ့ကြေကွဲစွာ ခံစားရလေသည်။

“ဦးလေး”

“ဟင်”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုမြတ်နိုးပါတယ်။ သူ့စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး။ မခံစားစေရဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးရာ။ ကျွန်တော်လည်း အခြေအနေတွေကို နားလည်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ကျွန်တော့် အသံလှိုက်သွားသဖြင့် ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကိုစောင်းကြည့်ပြီးပြုံးသည်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပခုံးကို လက်နှင့်ဖက်သည်။

“ငါ့တူကို ဦးလေးမေးမယ် အမှန်အတိုင်းဖြေ။ ချောချောတို့ မင်းအပေါ်ယံချစ်တာလား။ လေးလေးနက်နက် ချစ်တာလား။”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းကို လေးလေးနက်နက် ချစ်မိတာပါ”

“အင်း... ဦးလေးလည်းရိပ်မိပါတယ်။ ကဲပါကွာ... ဒီလောက်လည်း စိတ်မညစ်သွားနဲ့ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်”

ဦးလေးသည် ကျွန်တော်စိတ်ညစ်ညူးနေမှန်းသိသဖြင့် အားပေး၏။ မြို့သို့နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ရောက်သွားသည်။ မြို့ကလေးသည် သေးငယ်သော်လည်း လှပပါသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကျွန်တော်တို့တူအရီးနှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားထိုင်သည်။

“ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကောင်းတယ်ကွ၊ ပဲပလာတာလည်းကောင်းတယ်”

ဦးလေးပြောသလိုပင် လက်ဖက်ရည်လည်းကောင်းပါသည်။ ပဲပလာ တာလည်း ကောင်းပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှအပြန်တွင် ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်အတွက် ပါဆယ်ဝယ်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား လှည်းကို လမ်းဘေး တစ်နေရာရပ်၍ ဈေးထဲဝင်ခဲ့သည်။

ဝယ်စရာတွေကတော့ များပါသည်။ ဦးလေးသည် ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေလည်း ဝယ်သည်။ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်တွေလည်း ဝယ်၏။ ပဲငန်ပြာရည်၊ ရှာလကာရည်ကအစ ဝယ်သည်။ ထို့အပြင် ရွာသားအချို့မှာလိုက်သော ပစ္စည်းများ။ ဈေးထဲတစ်နေရာတွင် အသက်လေးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် တွေ့သောအခါ ဦးလေးက...

“မြသိတာ... ဈေးလာဝယ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ဦးလေးနှင့် စကားပြောရင်း ကျွန်တော့်ကို မသိမသာအကဲခတ်သည်။ ထိုအခါမှ ဦးလေးက ကျွန်တော်နှင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါ... ကိုပိတာအစ်ကို ဦးတင်မောင်လွင်ရဲ့ သားလေးရဲ့ မြတ်ဆွေတဲ့။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပေါ့။ ရွာကို ခဏလာလည်တာ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလည်းပါတယ်။ ရဲမြတ်ဆွေ။ ဒါ... ဒေါ်မြသီတာတဲ့။ ဒီမြို့မှာ အထက်တန်းပြဆရာမ”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးပြန့်တက်ဆက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြန်နုတ်ဆက်ရသည်။ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲလည်းဖြစ်သွားသည်။ ဤအမျိုးသမီးကြီးသည် ချောချော၏မိခင်များဖြစ်နေလေမည်လား။ ကျွန်တော့်အထင်မှန်ကြောင်း နွားလှည်းပေါ်ရောက်မှသိရသည်။

“စောစောက ဈေးထဲမှာတွေ့လိုက်တဲ့ ဒေါ်မြသီတာဟာ ချောချောရဲ့ အမေပဲကွ”

“သူက ဒီမြို့မှာနေတာလား”

“အေး... ဒီမြို့နဲ့ တို့ရွာနဲ့က ငါးမိုင်လောက်ဝေးတော့ ကျောင်းတက် ကျောင်းပြန်မလွယ်ဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ဒီမှာပဲ ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ငှားနေတယ်။ ချောချောကတော့ တို့ရွာမှာ သူ့အဒေါ်တွေနဲ့နေတယ်”

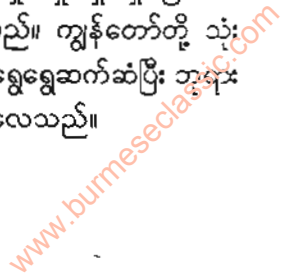
ရွာသို့အပြန်တွင် နွားလှည်းကိုကျွန်တော်မောင်းသည်။ မောင်းရင်းနှင့် ချောချောအကြောင်းကိုစဉ်းစားမိပြန်သည်။ အညာဒေသ၏ရှုခင်းသည် လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းနေ၏။

x x x

ကျွန်တော်တို့ ညညဂစ်တာတီးသည့်နေရာသို့ ရွာထဲက ကာလသားတွေ ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်ဂစ်တာတီးခတ်သည်ကို နှစ်သက် သဘောကျစွာဖြင့်အားပေးသည်။ ပြီးတော့ သီချင်းတောင်းဆိုကြသည်။ သို့သော်သူတို့တောင်းဆိုသော သီချင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ မကီးနိုင်ကြ။ မဆိုနိုင်ကြ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့တူရိယာအဖွဲ့နှင့် ပြန်လည် နည်းခံလေသည်။

သူတို့တူရိယာအဖွဲ့တွင် မယ်ဒလင်တစ်လက်နှင့် ပုလွေပါဝင်လေသည်။ မြန်မာ့ကျေးလက်သီချင်းများ၊ ယခင်က သည်လို သီချင်းများကို သိပ်နားထောင်လေ့မရှိသော်လည်း ယခုလိုအညာဒေသပတ်ဝန်းကျင်နှင့်သည် သီချင်းတွေကို နားဆင်ခံစား၍ရလာသည်။

သည်ရက်များအတွင်း ရွာ၌လည်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။ ဘုရားပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကိုလည်း ရွာသားတွေက ဖော်ဖော်ရွေရွေဆက်ဆံပြီး ဘုရားပွဲ၌ တစ်တပ်တစ်အားပါဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညညဂစ်တာတီးသည့်နေရာသို့ ရွာထဲက ကာလသားတွေ ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်ဂစ်တာတီး ခတ်သည်ကို နှစ်သက် သဘောကျစွာဖြင့်အားပေးသည်။ ပြီးတော့ သီချင်းတောင်းဆိုကြသည်။ သို့သော်သူတို့တောင်းဆိုသော သီချင်း တွေကို ကျွန်တော်တို့ မကီးနိုင်ကြ။ မဆိုနိုင်ကြ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့တူရိယာအဖွဲ့နှင့် ပြန်လည် နေ့ခံလေသည်။

သူတို့တူရိယာအဖွဲ့တွင် မယ်ဒလင်တစ်လက်နှင့် ပုလွေ ပါဝင်လေသည်။ မြန်မာ့ကျေးလက်သီချင်းများ၊ ယခင်က သည်လို သီချင်းများကို သိပ်နားထောင်လေ့မရှိသော်လည်း ယခုလိုအညာ ဒေသပတ်ဝန်းကျင်နှင့်သည် သီချင်းတွေကို နားဆင်ခံစား၍ရလာ သည်။

သည်ရက်များအတွင်း ရွာ၌လည်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာ သည်။ ဘုရားပွဲအတွက် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံး ယောက်ကိုလည်း ရွာသားတွေက ဖော်ဖော်ရွေရွေဆက်ဆံပြီး ဘုရား ပွဲ၌ တစ်တပ်တစ်အားပါဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ရန်ကုန်၌ ကျွန်တော်တို့၏ တက္ကသိုလ် စာမေးပွဲကျင်းပနေပေတော့မည်။ တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရခြင်းမရှိဘဲ အညာဒေသတစ်ခု၏ ဘုရားပွဲကို ဆင်နွဲ့ရမည့်အဖြစ်သည် ထူးဆန်းနေလေ၏။

ကျွန်တော်က ညနေရောက်ပြီဆိုလျှင် မြစ်ဆိပ်သို့သွား သွား စောင့်နေတတ်၏။ ကျွန်တော်ချောချောကို စကားလာလာပြောကြောင်း ရေခပ်ဆင်းသူ အမျိုးသမီးတစ်သိုက်ကလည်း သိနေလေပြီ။ ချောချော၏ရေအိုးကိုမြစ်ဆိပ်မှ ရွာအဝင်ထိ ကျွန်တော်သယ်ပေးမိပြီး၊ ရေအိုးတို့ပခုံးဖြင့်ထမ်း၍ သယ်ခြင်းဖြစ်ကာ ပထမဆုံးအကြိမ်ကလို အခက်အခဲမရှိတော့ချေ။

x x x

သည်နေ့တော့ ဦးလေးက မြို့ဈေးမှ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်ကို ချောချောမှာလိုက်သည့်ပစ္စည်းတွေထုတ်ပေးပြီး ချောချောထံသို့ သွားပေးခိုင်းလိုက်သည်။ အမှန်တော့ လမ်းမှာ တစ်ခါတည်းဝင်ပေးခဲ့လျှင် ဖြစ်လျက်သားနှင့် သက်သက်မဲ့ ကျွန်တော့် အတွက် ဇာတ်လမ်းထွင်ပေးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူမ မှာလိုက်သည့် ပစ္စည်းတွေကလည်း တပွေ့တစ်ပိုက်စာပင်ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလားဦးလေး၊ ချောချောအိမ်မှာ သူ့အဒေါ်ရိုတယ် ဗဟုတ်လား။ တော်ကြာ ကျွန်တော့်ကိုတစ်မျိုးထင်နေမလား”

“မင်း... ချောချောကို ကြိုက်နေတာ။ အတော်များများ တော့သိနေကြပြီကွ။ သူ့အဒေါ်လည်း နည်းနည်းတော့ရိပ်မိနေလိမ့် ငယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မင်းစိတ်ချလက်ချသွား။ ချောချော အဒေါ် အိမ်မှာမရှိဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်နေတယ်”

မည်မျှအဆင်ပြေပါသနည်း။ ကျွန်တော်လည်း ဦးလေး တမ်းပေးသော အထုပ်အပိုးတွေကို ပွေ့လိုက်ပြီး ဦးလေးကိုနှုတ်ဆက် လိုက်သည်။ ဦးလေးက ပြုံး၍ ကျွန်တော့်ကိုမျက်စိမှိတ်ပြသည်။

ထွန်းဝေစိုးနှင့် မင်းဇေယျာကတော့ အိပ်တုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ချောချောအိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် သွားလိုက်သည်။

ချောချောထံသို့ရောက်သွားသောအခါ ချောချောကိုအိမ်ရှေ့မှာ အဆင်သင့်ပင်တွေ့ရ၏။ သူမသည် အထုပ်အပိုးတွေနှင့်ရောက်လာသော ကျွန်တော့်ကိုအံ့ဩနေပုံရသည်။ ကျွန်တော်လည်းသူမ၏ရှေ့သို့ အထုပ်အပိုးတွေကိုချကာ အနားမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ချောချောမှာလိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေလေ၊ ဦးလေးကပို့ခိုင်းလိုက်လို့”

“ဘာလို့လာပို့တာလဲ၊ ချောချောလာယူမှာပေါ့... အားနာစရာ”

“ရပါတယ်”

ကျွန်တော်လည်းရပါတယ်ဟုပြောပြီး တစ်အိမ်လုံးကိုမသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာချောချောတပ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ချောချောကိုကြည့်လိုက်မိသည်။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလိမ်းထားသည်။ ဆံပင်တွေကို ပခုံးပေါ်သို့ ဖားလျှားချထားသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် ဆိုးဆေးမဆိုးထားပါဘဲလျက် ပန်းနုသွေးပြေးနေ၏။

ချောချောသည် ကျွန်တော်သူမကိုကြည့်နေမှန်း သိသွားသဖြင့် မျက်လွှာချထားသည်။ ကျွန်တော်ရင်တွေခုန်လာလေသည်။ စက္ကူအထုပ်တစ်ထုပ်ကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ပုတ်သပ်နေသော ချောချော၏လက် ကလေးကို အရဲစွန့်ပြီးလှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ချောချောက ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်း ဆုံပြီးနှစ်ယောက်စလုံးအကြည့်ကို မရုပ်မိ။

“ချောချော”

“ဟင်”

“အရမ်းလှတာပဲ ချောချောရယ်”

နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေးကွေးသည်ဆိုရုံမျှပြုံး၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမ၏လက်ကလေးကိုပြန်ရုန်းသည်။ သို့သော်ကျွန်တော်က လွတ်မပေးဘဲ ဆက်၍ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“မြို့သူတွေက ချောချောထက်ပိုလှမှာပါ”

“ဟင့်အင်း . . . ဒါကမှ တကယ့်သဘာဝအလှ”

ချောချောမျက်လွှာပြန်ချသွားသည်။ ကြိုတင်စီစဉ်မထားသော စကားလုံးတွေ ကျွန်တော့်နှုတ်မှပွင့်အာထွက်သွား၏။

“ချောချောကိုတို့ချစ်တယ်၊ တကယ်ပါချောချောရယ်။ တို့လေ ချောကို စတွေ့ကတည်းက လေးလေးနက်နက်ချစ်မိတာပါ”

“ကိုရဲမြတ်ဆွေ”

“ဟင် . . . ဘာလဲချော”

“ချောလေ လွမ်းရမှာကိုကြောက်တယ်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့လက်ကလေးကို ညင်သာစွာဆုပ်ထားရာမှ လွတ်လိုက်မိသည်။

“ဪ . . . ချောရယ်၊ ချောမလွမ်းစေရပါဘူး”

သူမကိုမလွမ်းစေရပါဘူးဟုသာ ကျွန်တော်ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရှေ့ကိုဘာတွေဆက်ဖြစ်ဦးမည်ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့သော်ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ အမျိုးအမည်မသိသော အားမာန်တွေ ဝင်လာပါသည်။ အချစ်အတွက် ကျွန်တော်မစွန့်စားရဲတော့ပြီလော . . . ကျွန်တော့်ဦးလေးဦးပီတာလိုပင် ကျေးလက်၌ ဘဝကိုမမြှုပ်နှံနိုင်ပြီလော။

“ချောရယ် တို့ကိုပြန်ချစ်ပါလားဟင်”

ရွန်းမြစွာနှင့် ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဟာ... ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ”

သူမသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်မချင့်မရဲနှင့် သူမ၏ လက်ကလေးကို ပြန်ကိုင်လိုက်မိပြန်သည်။ သူမနှင့်ကျွန်တော်မျက်လုံး ချင်းဆုံမိ၏။

“ချစ်လားဟင်...”

မျက်တောင်ကော့တွေကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ခပ်သည်။ ဧတု ထားသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာသည် မဆိုစလောက်မျှဟလာ၏။ ပြီးတော့ ပြုံးလေသည်။

“ဇွတ်တရွတ်ပါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်ဇွတ်တရွတ်ပဲ၊ ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟိုလေ... ကိုရဲမြတ်ဆွေမိဘတွေက သဘောတူပါ့မလားဟင်”

“တူမှာပါချောရဲ့၊ ချောက လိမ္မာတာပဲဥစ္စာ”

“ကိုရဲမြတ်ဆွေကို ချောလိုက်လိုက်လျောလျောဆက်ဆံတာ ဘာဖြစ်လို့လို့ ထင်သလဲဟင်”

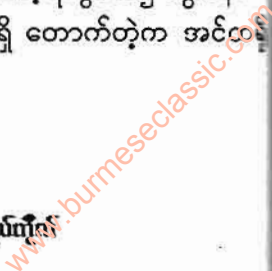
“မသိဘူး”

အလွန်တိုးညှင်းသော အသံကလေးဖြင့်ပြောသည်။

“ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား၊ မြို့သားဖြစ်ပြီး အတော်အတယ်”

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်သူ့ကို သိမ်းကျုံးပွေဖက်လိုက်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ၌ နွေးနေ၏။ ထိုအချိန်၌ ချောချောတို့ အိမ်ခေါင်တိုင်ရှိ တောက်တဲ့က အင်ထရို အသံပြုလေ၏။

“ကတစ်... ကတစ်”

မင်းသိင်္ခာ ချောချောချီ

ကျွန်တော်၊ ချောချောကိုဖက်ထားရာမှ တောက်တဲ့ကို မော့
ကြည့်လိုက်သည်။

“တောက်တဲ့”

“တစ်. . . ဟုတ်ပြီ”

“တောက်တဲ့”

“နှစ်. . . ဟုတ်ပြီ. . . ဆက်အော်”

“တောက်တဲ့”

“ဟုတ်ပြီကွ. . . ဖေ့သားကြီး”

မြောက်ပေးလိုက်တော့မှပဲ အသံကရပ်သွားတော့သည်။

“ငပေါကြီး”

ချောချောသည် ကျွန်တော့်နှုတ်မှထွက်နေသော အသံတွေ
ကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကိုတွန်းပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သေသေ
ချာချာကြည့်၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း သူမနားလည်စေရန် ရှင်းပြရ
လေသည်။ ကျွန်တော့်ရှင်းပြချက်ဆုံးသောအခါ သူမကပါးစပ်ကို
လက်ကလေးနှင့်ကာ၍ ရယ်သည်။

“ကြံကြံဖန်ဖန် ကိုရဲမြတ်ဆွေရယ်။ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ
ဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

“ဦးလေးပြောတာ”

“အင်း. . . ထင်တော့ထင်သားပဲ။ ထိပေါက်တယ်ဆိုတာက
ကုသိုလ်ကံပဲဥစ္စာ။ တောက်တဲ့အော်သံနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

ကျွန်တော်ရှက်ပြီးရယ်လိုက်မိသည်။ သူမက ကျွန်တော်
အရယ်ရပ်သွားသောအခါ သတိပေး၏။

“ကဲ. . . ကိုယ်တော်၊ ဒေါ်လေးပြန်လာခါနီးပြီ ပြန်တော့”

“ဟုတ်ပါရဲ့... ဒါဆို ကိုကိုပြန်တော့မယ်နော်”

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အရဲစွန်ပြီး ကိုကိုလို့သုံးလိုက်သောအခါ ချောချောကပြုံး၍ မျက်စောင်းဝေလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စပ်ဖြိုးဖြိုးနှင့် သူမကိုနှုတ်ဆက်ပြီးပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်သည့်တိုင် ထွန်းဝေစိုးနှင့် မင်းဇေယျာက မနိုးသေးပေ။

ကျွန်တော်ကလည်း ပူပူနွေးနွေးဝမ်းသာလုံးဆို့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို သည်ကောင်တွေကိုပြောပြချင်နေသည်။ ဦးလေးလည်း မြေပဲခင်းရောက်သွားပြီလားမသိပါ။

“ဟေ့ကောင်တွေ... သတင်းထူးပါတယ်ကွ”

တုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်ကြပါ။ ကျွန်တော်လည်း အသံကို နည်းနည်း ထပ်မြှင့်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ထကြ... ပြောစရာရှိတယ်”

ထွန်းဝေစိုးက ဟောက်များပင် ဟောက်နေ၏။ နောက်ဆုံးတော့ သည်ကောင် နှစ်ကောင်၏ ခြင်ထောင်ကြိုးတွေကို ဆွဲဖြည်ပစ်လိုက်ပြီး အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့်...

“မြေ... မြေ”

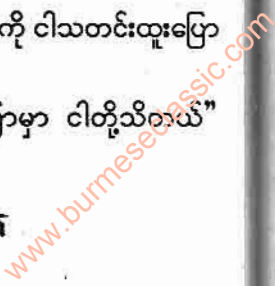
မြေဆိုတော့မှ ဝရုန်းသုန်းကားထပြေးကြသည်။ မင်းဇေယျာဆိုလျှင် ပုဆိုးပင်ကျွတ်နေသေး၏။ ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သောအခါမှ သည်ကောင်နှစ်ကောင်တကယ်မဟုတ်မှန်းသိသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဘာကြောင်တာလဲ။ ငါတို့အိပ်ရေး မဝဘူးကွ”

“အေးလေကွာ... မင်းအတော်ဆိုးတာပဲ”

“ဒီလိုကွ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါသတင်းထူးပြောစရာရှိတယ်... လာထိုင်ကြဦး”

“လုပ်မနေနဲ့ဟေ့ကောင်... မင်းပြောမှာ ငါတို့သိတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာပြောမှာလဲ... ကဲပြော”

“မင်း... ချောချောနဲ့ ကြည်လာပြီမဟုတ်လား”

ကျွန်တော်အံ့ဩသွားမိလေသည်။ သည်ကောင်နှစ်ကောင် အကြား အမြင်များပေါက်နေပြီလားမသိပါ။

“မင်းတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိနေလဲ”

“ဟား... ဟား၊ ဘာမှမဆန်းပါဘူးကွာ။ ငါတို့တစ်ရေခိုးတော့ ဆီးထသွားရင်း ဦးလေးနဲ့တွေ့တော့ ဦးလေးပြောတာ။ မင်းချောချောဆီကို အထုပ်အပိုးတွေသွားပို့တယ်တဲ့။ အခုမင်းမျက်နှာကစပ်ပြီးပြီးနဲ့။ ပြောစရာစကားရှိတယ်ဆိုတော့ ငါတို့ဆက်စပ်ပြီးတွေးလိုက်တာ”

အနားမှာလာထိုင်သော မင်းလေယျာ၏လက်မောင်းကို မနာအောင် ကျွန်တော်တစ်ချက်ထိုးလိုက်မိသည်။ ထွန်းဝေစိုးကတော့ လုံးထွေးနေသော ခြင်ထောင်နှင့် စောင်တွေကြားမှာ ပြန်လဲမလို့လုပ်သောအခါ ကျွန်တော် သူ့ကို အတင်းဆွဲထားရ၏။

“ဟေ့ကောင်... မအိပ်နဲ့တော့ကွာ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး... ကောင်မလေးက မင့်ကိုအဖြေပေးလိုက်ပြီလား”

“အေး...”

ကျွန်တော်တစ်ခွန်းတည်း ဖြေလိုက်မိသည်။ သို့သော် ထိုတစ်ခွန်းသည် ဖြေရတာ အတော်အရသာရှိပါသည်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကုပ်ကြသည်။ သူတို့လုပ်သည့် အမှုအရာတွေကပြဿနာပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုသည့် အမှုအရာတွေ။

“အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ငါတို့သူငယ်ချင်း ခဲမြတ်ဆွေတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှကျောင်းပျော်မယ့်ကောင်ဖြစ်မှာ”

မဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီ တော့ရှေ့နှစ်ကိုလည်း မင်းကျောင်းခေါ်ချိန် မပြည့်လို့ စာမေးပွဲဝင်ဖြေခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ကတော့ အဲဒီ အချိန်မှာ တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်လို့. . . ”

“ဟုတ်ပါကွာ. . . ဒီကောင်ကတော့ စာမေးပွဲကျကျန်ခဲ့မယ့် ကောင်ပဲ”

“အေး. . . အဲဒီပြဿနာက နောက်ပြဿနာကွ။ အခု လောလော ဆယ်တော့ တို့သုံးယောက်မှာ ငါပဲရည်းစားရှိတယ်။ ချစ်သူရှိတယ်။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်က မျောက်သင်းကွနှစ်ကောင်ပဲ”

“အောင်မာ. . . ငါတို့ မင့်ဦးလေးမျက်နှာထောက်နေရလို့ ကွ။ နောက်မို့ဆို တို့လည်းမင့်လို ရည်းစားရနေပြီ”

“ဟား. . . ဟား။ မင်းတို့ကိုကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေရှိလို့ လား”

“ရှိတာပေါ့ကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မသန်းမြဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။ နောက်တစ်ယောက်က ရွာတောင်ပိုင်းက မရွှေစိန်။ ဟား. . . ဟား”

ကျွန်တော်တို့ရယ်လိုက်ကြသည်။ ထွန်းဝေစိုးပြောသည့် နာမည်တွေကို ရယ်ချင်သဖြင့် ရယ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သည် နာမည်တွေက မြို့မှာအလွန် ကြားရခဲ့သည့်နာမည်တွေဖြစ်၏။

“ဪ. . . စောစောက ဦးလေးက တို့ကိုမေးတယ်။ မင်းတို့ ဒိုးပတ်တီးတတ်သလားတဲ့။ အဲဒါတီးတတ်ရင် ဝက်ခေါင်းမောင်မောင် ဆီမှာ သွားကူညီ ကြတဲ့”

“ဟာ. . . ဦးလေးကလည်း ပြဿနာပဲ။ တို့လိုမြို့သားတွေ က ဒိုးပတ်တီး တတ်ပါ့မလားကွာ။ တီးတတ်ဖို့နေနေသာသာကွာ ပတ်စာကို ဘယ်လိုကပ်ရမှန်းတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး”

“ထားပါတော့ကွာ၊ ဒိုးပတ်မတီးတတ်ရင်လည်း ဝါးလက်ခုပ်

မိုးသဗ္ဗာ ဒဏ္ဍာရီ

လောက်တော့ဖြစ်ပါတယ်။ အတင်းခေါ်တော့လည်း ဝင်တီးလိုက်ကြ
တာပေါ့။ ဒါနဲ့ . . . နေ့လယ်ထမင်းစားပြီးရင် တို့တွေထန်းရေသွား
နိပ်ကြရအောင်ကွာ။ မင်းလည်း ချောချောနဲ့ ကြည်သွားတဲ့ အထိမ်း
အမှတ်ပေါ့။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“အေး . . . ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ညနေ
စောင်းအထိ မနေဘူးနော် ဟေ့ကောင်တွေ။ ချောချောရေခပ်ဆင်း
တာ သွားကူရမယ်”

“အရူး . . . အမဲသားကျွေးမိသလိုတော့ ဖြစ်နေပြီဟေ့”

သည်နှစ်ကောင် ကျွန်တော့်ကိုလှောင်လေသည်။ နေမြင့်လာ
သည်နှင့်အမျှ အပူရှိန်ကမြင့်လာသည်။ မင်းဇေယျာတို့နှစ်ယောက်
မျက်နှာသွားသစ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ချောချော
အကြောင်းစဉ်းစားနေမိ၏။

x x x

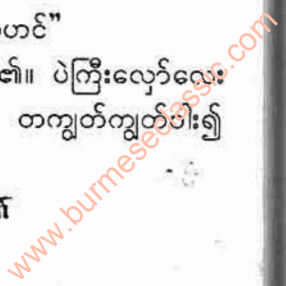

“တကယ်တော့ မင့်ဦးလေးမိန်းမမယူတာဟာ သူချစ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုမရလို့ပဲကွ”

ထန်းရည်သောက်ရင်း ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်နှင့် စကား လက်ဆုံကျမိပြီး ဦးလေးအကြောင်းကိုသူကပြောပြခြင်းဖြစ်၏။ ဦးလေးဦးပီတာနှင့် ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည်။ သူ့စကားကြားရသောအခါ ကျွန်တော်အံ့ဩသွားမိလေ သည်။ ဦးလေးမှာသည်လိုဆိုလျှင်အချစ်ရှိတာပေါ့။ သူချစ်သော မိန်းမ သည်မည်သူနည်း။ မြို့သူလော၊ တောသူလော။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် တော့ မြို့သူပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုမြို့သူကိုမရခဲ့၍သာ ယခုလို တော ရွာလေးမှာ ဇာတ်မြှုပ်၍လာနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သိချင်ဇောဖြင့် ကျွန်တော်မေးမိလေသည်။

“ဦးလေးချစ်တဲ့မိန်းမက ဘယ်ကလဲဟင်”

ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်သည်ပြုံး၏။ ပဲကြီးလှော်လေး ငါးလုံးကို အခွံမနွှာဘဲပါးစပ်ထဲပစ်ထည့်ကာ တကျွတ်ကျွတ်ပါး၍

ထန်းရည်တစ်ဇုံငုံသည်။ ပြီးမှ -

“ဒီရွာကပဲ. . .”

ကျွန်တော်အံ့ဩသွားမိသည်။ မည်သူပါလိမ့်၊ လက်လှမ်းမီရာ၊ မျက်မှန်းတမ်းမိရာ ဦးလေးနှင့်ရွယ်တူအမျိုးသမီးကြီးတွေထဲက ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှစဉ်းစား၍မရ။ ထို့ကြောင့် ပြောင်ပင်ဖွင့်မေးမိလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲဟင်”

ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်သည် ထန်းရည်တကျိုက်မော့ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်မေးခွန်းကိုအတော်နှင့်မဖြေ။ ထွန်းဝေစိုးနှင့် မင်းလေယျာကတော့ အတော်ပင်မူးနေလေပြီ။ ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်သည် ကျွန်တော့်ကို စောင်းကြည့်သည်။ ပြီးမှခပ်လေးလေးဖြေလေသည်။

“မြသီတာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မြသီတာဆိုသော အမည်ကို ကျွန်တော်ဘယ်မှာကြားဖူးတာပါလိမ့်။ ဦးနှောက်ကို ချက်ခြင်းအလုပ်ပေးလိုက်သောအခါ မှတ်မိသွားလေသည်။

“ဟိုဟို. . . ချောချောရဲ့အမေလားဟင်”

“အေး”

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်အံ့ဩနေဆဲမှာပင် ကိုဝက်ခေါင်း မောင်မောင်ကဆက်ပြောသည်။

“မြသီတာက တို့ရွာမှာအရမ်းလှတာကွ။ အဲဒါကို မင့်ဦးလေးက ဒီရွာကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လာလည်ရင်းနဲ့ မြသီတာကို တွေ့တာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ မြသီတာမှာရည်းစားရှိနေပြီ။ ရွာသူကြီးချ်သားအောင်ချိမ့်နဲ့ ရည်းစားဖြစ်နေပြီ။ အဲဒီမှာတင် မင့်ဦးလေး ဆွေး

၈၈

တော့တာပဲ။ နောက်တော့သူမြို့ ကိုပြန်သွားတယ်ကွ။ တစ်နှစ်ကျော် ကျော်လောက်ကြာတော့ သူ့ဒီကိုပြန်ရောက်လာပြီး မြေတွေဝယ် တယ်။ ပြီးတော့အိမ်ဝယ်တယ်။ အဲဒီကတည်းက မြို့မပြန်တော့တာ အခုထိပဲဆိုပါတော့ကွာ”

ကျွန်တော်ဆွေးမြေ့စွာခံစားလိုက်ရလေသည်။

“နောက်တော့ မြသီတာက အောင်ချိန်နဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ချောချောကိုမွေးတယ်။ ဪ... ပြောရဦးမယ်။ မြသီတာကဘွဲ့ရ ပညာတတ်ကွ။ ကျောင်းဆရာမ။ အခုတော့အထက်တန်းပြ ဆရာမ ကြီးဖြစ်နေပြီ။ ကျောင်းအုပ်ကြီးရာထူးတောင်ရတော့မှာတဲ့ကွ”

“ချောချောအဖေကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး...”

“ပိုးထိတာကွ၊ မြေကိုက်ခံရတာပေါ့ကွာ။ ဆေးရုံကိုအမြန်ပို့ ပေမယ့် အသက်မမီလိုက်ဘူး”

“ဪ”

ကျွန်တော့်တွင် စဉ်းစားစရာတွေရှိလာလေပြီ။ ဦးလေးသည် ဒေါ်မြသီတာကို ချစ်ကြိုက်မိပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဒေါ်မြသီတာတွင် ချစ်သူကလည်းရှိနေပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဦးလေးသည် မဖြစ်နိုင် တော့သော ဇာတ်လမ်းကိုပြည်ဖုံးကားချလိုက်ပြီး မြို့ကိုသာပြန်သွား သင့်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သည်ရွာမှာလာ၍ အခြေချလေသ နည်း။

ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းသည်လည်း ဦးလေး၏ဇာတ်လမ်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းမှာက ချောချော တွင်ရည်းစားမရှိသေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်း က ဦးလေး၏ ဇာတ်လမ်းထက်ပို၍ အခြေအနေကောင်းသည်ဟုဆိုရ မလိုဖြစ်နေသည်။

နောက်တစ်ချက်စဉ်းစားမိသည်မှာ ယခုအချိန်၌ ဒေါ်မြသီ

ဒေါ်သဏ္ဍာန်

တာနှင့် ဦးလေးဦးပီတာ၏ဆက်ဆံရေးဖြစ်သည်။ ဟိုတလောက မြို့
ထဲမှာ ဒေါ်မြသီတာနှင့်တွေ့ခဲ့ပုံကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်တော့်
စိတ်ထင်တော့ ပုံမှန်ဆက်ဆံရေးမျိုးသာဖြစ်သည်ဟုထင်ပါသည်။

ဦးလေးဦးပီတာ၊ ဒေါ်မြသီတာနှင့် ဦးအောင်ချိမ့် (ချောချော
၏ဖခင်) တို့၏သုံးပွင့်ဆိုင်မေတ္တာဇာတ်လမ်းကို သည်ရွာကလူတွေ
သိကြပေလိမ့်မည်။ ယခုကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောနေလူ ကိုဝက်ခေါင်း
မောင်မောင်ကိုပင်ကြည့်တော့။ သည်သို့ဆိုလျှင် သည်ဇာတ်လမ်းကို
ချောချောလည်းသိပေလိမ့်မည်။

“အင်း . . . မင့်ဦးလေးလိုလူမျိုးကတော့ ရှားပါတယ်။
အကျင့်စာရိတ္တကအစ၊ အလုပ်ကိုကြိုးစားတာအဆုံး။ သူကသူ့ဘဝကို
ရွာအတွက်မြှုပ်နှံထားတာကွ”

ကျွန်တော် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ
ခုထားသော ထန်းရည်ခွက်ကို ကျွန်တော်ကိုင်လိုက်သည်။ ထန်းရည်
သည် ပုစွန်ဆိတ်ထသလို ပလုံစီနေ၏။

“ဪ . . . မင်းတို့ဒိုးပတ်တီးတတ်လား”

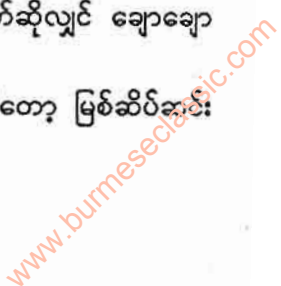
“မတီးတတ်ဘူးဗျ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားပွဲနေ့ကျရင်မင်းတို့လည်း တို့နဲ့ဝင်လုံး
ကြကွာ။ ပျော်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောက်တော့ ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်က အာလာပ
သလ္လာပစကား တွေ နည်းနည်းပြောပြီး တခြားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသို့ကူး
သွားသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း နာရီကြည့်လိုက်သည်။ ညနေ
ငါးနာရီထိုးပေတော့မည်။ သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် ချောချော
ရေခပ်ဆင်းပေတော့မည်။

“မင်းတို့ ဆက်သောကံဦးမလား၊ ငါတော့ မြစ်ဆိပ်ဆင်း

၉၀
လိုက်ဦးမယ်”

“တို့နည်းနည်းမှူးနေပြီ။ အိမ်ပြန်အိပ်တော့မယ်”

ထွန်းဝေစိုးတို့နှစ်ယောက် ဘစ်ယောက်ခါးတစ်ယောက် ဖက်ပြီး ထန်းတောမှထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ချောချော ရှိနေမည့်မြစ်ဆိပ် သို့ထွက်လာခဲ့၏။ ချောချောနှင့်အဖွဲ့သည် ရောက် နှင့်နေပြီး ရေခပ်နေကြလေပြီ။ ချောချောကို ကျွန်တော်စောင့်ကာ စကားပြောမိသည်။

“ချော”

“ဟင်”

“ကိုကိုတော့ ဝမ်းသာလုံးဆို့နေတယ်။ ဒီနေ့ .ထမင်းစားလို့ လည်း မဝင်ဘူး။ ညကလည်းအိပ်မပျော်ဘူး”

ယောင်ယောင်ကလေးပြုံး၍ ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုး လေသည်။

“ထန်းရည်တွေသောက်လာတယ် မဟုတ်လား”

“နည်းနည်းပါ”

“မသောက်နဲ့”

တားမြစ်သောအမိန့်။

“အင်း. . . နောက်မသောက်တော့ပါဘူး။ ဖေးလေ ချောရဲ့ ရေအိုး”

သူမက ရေအိုးကိုတမ်းပေးသည်။ လက်ချင်းထိမိပြန်သည်။

“ရေခပ်အတူဆင်းတဲ့ အစ်မကြီးတွေက ချောကိုဖေးတယ်သိ လား။ ညည်းနဲ့မြို့ကတောင်လေး ကြိုက်နေကြပြီလားတဲ့”

“အဲဒီတော့ ချောက ဘယ်လိုပြန်ဖြေလိုက်လဲ”

ရွက်စန်းပြုံးလေသည်။ မျက်နှာနုကို နေရောင်ဟပ်သဖြင့် ဝင်းလဲ့နေ၏။ မျက်တောင်တော့တွေကို တစ်ချက်ခတ်၍ဖြေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... လို့”

ကျွန်တော် ပီတိဖြစ်စွာဖြင့်ပြုံးမိ၏။

“ဒါပေမယ့်... အစ်မကြီးတွေက ဆက်ပြောတယ်သိလား။

ဝဝါပီးကို ကြက်သားထုပ်တော့ စွန်းတတ်တယ်တဲ့”

ကျွန်တော်နားမလည်သဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်သော အခါ သူမကဆက်ပြောသည်။

“အဓိပ္ပာယ်က တစ်ရွာသားကိုရည်းစားလုပ်တော့ လွမ်းတတ်တယ်လို့ ပြောတာ”

“ဪ... ”

“ပြီးတော့ အစ်မကြီးတွေက ဆက်ပြောသေးတယ်။ ညည်းအေတဲ့... ကိုယ့်ရွာသားအချင်းချင်း အကြောင်းသိအစင်းသိ မောင်မောင်အေးကိုပဲ ပြန်ကြိုက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ကျွန်တော့် ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။ ဦးလေးပြောခဲ့ဖူးသည့် ထိုအမည်ကိုမှတ်မိသည်။ ချောချောကို သဘောကျနေသည့် ရွာသူဌေးသား။

“ချောကရော... အဲဒီမောင်မောင်အေးကို သဘောမကျဘူးလား”

“အောင်မာ ဘာလို့သဘောကျရမှာလဲ။ အားရင်ထန်းရည်ပဲ သောက်သောက်ပြီး မူးမူးနေတဲ့ကောင်။ အလုပ်ဆိုလည်း လက်ကြောတင်းအောင် ဘာမှမလုပ်ချင်။ ပညာဆိုလည်း တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့။ ဆယ်တန်းလည်း ခုထိမအောင်ဘူး”

“ချော... အိမ်မှာ ရေပြည့်ဖို့ ဘယ်နှခေါက်လောက် လိုသေးလဲဟင်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိပ်မလိုတော့ဘူးဆို။ ဟိုကမ်းနဖူးမှာသွားထိုင်ပြီး စကားပြောရအောင်”

ချောချောသည် ကျွန်တော်လက်ညှိုးညွှန်ပြသည် ကမ်းနဖူးသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ နေရောင်သည် သိသိသာသာအားလျှော့သွားလေပြီ။ နေလုံးသည် အနောက်ဘက်တောတန်း၌ မေးတင်နေလေပြီ။

“ကောင်းသားပဲ”

ကျွန်တော် ချက်ချင်းပင် ရေအိုးထဲကရေတွေကို အောက်ကို သွန်ချလိုက်သည်။ သူမကမျက်လုံးလေးဝိုင်း၍ မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်... လေးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီကနေ ဟိုကမ်းနဖူးအထိ ဒီရေအိုးကို သယ်သွားရမယ့်အတူ ပြီးတော့ဒီနေရာအထိပြန်သယ်လာရမယ့်အတူ ဒီရေအိုးကိုရေမပါဘဲ ဟိုကိုယူသွား... ပြီးမှ မြစ်ဆိပ်ကရေကို ခပ်ပြီးပြန်ကြမယ်လေ”

သူမသည် ကျွန်တော့်ကိုပြုံးလေသည်။ ပြုံးမှ...

“အဲဒီလိုလုပ်မယ့်အစား... ဒီရေအိုးကို ဒီနားမှာချထားခဲ့ပြီး လူတွေ ချည်းပဲသက်သက် ကမ်းနဖူးမှာသွားထိုင်လည်း ရလျက်သားနဲ့”

ကျွန်တော်ပါးစပ်ပြသွားမိလေသည်။ ချောချော၏ ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်မှုကိုလည်း ကျွန်တော်အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့်ရယ်လိုက်သည်။ နေညှိုးလာသည်နှင့်အမျှ အပူရှိန်က သိသိသာသာလျော့ကျသွားသည်။

မြစ်ပြင်တွင် စက်လှေတစ်စီးခုတ်မောင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မြစ်ကမ်းနဖူးရောက်သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ညီညာပြန်ပြူးသောနေရာလေးတစ်ခုမှာ ယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်ကြသည်။ ချောချောသည် မြစ်ပြင်ကိုငေး၍ကြည့်နေလေသည်။ ကျောလယ်

ဒေါ်သဗ္ဗာ ဒက္ခိဏာရီ

ထီရောက်အောင်ရှည်သော ဆံကေသာတွေကို ဆံထုံး မြင့်ထုံးထား
သည်။ ဘေးတိုက်မြင်နေရသော မျက်နှာသည် တင့်တယ်နေ၏။

“ချော”

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လာသည်။ အကြည့်သည်
ခွန်းမြဲ နေ၏။

“ကိုကို. . . ရန်ကုန်ကိုပြန်ရင် ချောလိုက်ခဲ့နော်”

ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားလေပြီ။ ချောချောကိုလည်း
အရမ်းချစ်မိနေလေပြီ။ ချောချောနှင့်မဝေးလိုတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်လျှင် ချောချောကိုခေါ်သွားမည်။ ပြီးလျှင်
ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကို အကျိုး အကြောင်းဖွင့်ပြောပြီး ချောချောကို
လက်ထပ်မည်။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့က လည်း သဘောတူကြလိမ့်မည်
ထင်ပါသည်။

နောက်ပြီး ကျွန်တော်ပညာဆက်သင်ဖို့ ကိစ္စကိုတော့ နဂို
တတည်းက စိတ်မပါဖြစ်နေသဖြင့် အဝေးသင်တက္ကသိုလ်သို့ ပြောင်း
ရွှေ့သင်ယူမည်။ ထို့နောက် ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်
မည်။

“ပြဿနာက. . . ကိုကိုထင်သလောက် မလွယ်ဘူးကိုကို”

ငြိမ်သက်သွားသော ချောချောထံမှ စကားသံထွက်လာ
သည်။ မျက်နှာကလေးသည် တည်ငြိမ်နေ၏။

“ချောချောရဲ့ ပညာရေးကလည်းရှိသေးတယ်။ ကိုကိုက

လည်း ကျောင်းပြီးသေးတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီးတစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် ချစ်ကြတာလည်း နှစ်ရက်နဲ့တစ်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်။
အခုနေ့များ ချော. . . ကိုကိုနောက်ကို လိုက်သွားရင် တစ်ရွာလုံး
ဘယ်လောက်ထိပြောကြလိမ့်မယ် ထင်သလဲ။ မေမေနဲ့ ဒေါ်လေး
လည်းအရှက်ရကြမှာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်။ ကိုကိုဒီမှာပဲ ဦးလေးနဲ့ အပြီးနေခဲ့ရမလား”

အကြည့်စူးစူးဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ သို့သော် ထို အကြည့်သည် ရီဝေဝေချက်ချင်းဖြစ်သွားသည်။

“ဦးလေး ဦးပီတာလိုဇာတ်လမ်းမျိုး ကိုကိုကလုပ်ချင်လို့လား”

ကျွန်တော်အံ့ဩသွားလေသည်။ ဦးလေး၏ဇာတ်လမ်းကို ချောချော သိနေသည်လား။ တကယ်တော့ ဆန်းတော့မဆန်းပါ။ ချောချောသိနေလျှင် လည်းမဆန်းပါ။ ရွာကလေးသည် တကယ့်ကို သေးသေးလေးဖြစ်ပါသည်။

“ချော... သိနေတယ် ဟုတ်လားဟင်”

သူမသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီရွာမှာ ဒီဇာတ်လမ်းက လူတိုင်းသိတဲ့ဇာတ်လမ်းပါ။ ချော ကတော့လေ ကိုယ်မမိလိုက်တဲ့ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပေမယ့် ဦးလေးကို သနားတယ်။ သူ့ခမျာ မြို့ပေါ်မှာနေနိုင်လျက်သားနဲ့။ အဲဒီတော့ ကိုကိုလည်း ချောကိုမခွဲရက်လို့ဆိုပြီး သည်ရွာမှာ ဦးလေးနဲ့မနေခဲ့ပါနဲ့။ ရန်ကုန်ကိုပဲပြန်ပါ”

ရင်ထဲတွင် ဆွေးမြေ့ကြေကွဲသွားလေသည်။ ချောချောက ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်တော့ကိုကို ချောကိုမချစ်သင့်ဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ချော ကလည်း ကိုကိုကိုပြန်မချစ်သင့်ဘူး။ ချောတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ် အလိုကိုလိုက်ခဲ့ကြတယ်”

“ကိုကိုကတော့ ချောကိုမချစ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

“နေနိုင်မှာပါ ကိုကို။ ရန်ကုန်ကျရင် ချောကိုမေ့သွားမှာပါ”

ကျွန်တော်ကြေကွဲစွာဖြင့် သူမ၏လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်၏။ ပြီးတော့ လှိုက်လှဲသောအသံဖြင့်ပြောမိသည်။

“ကိုကို... ချောကို ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး။ ပြီးတော့လေ
... ချောကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားဘူး။ ကိုကိုချောကိုလက်ထပ်
ဃေ”

တည်ငြိမ်နေသော မြစ်ပြင်ကြီးသည် လွမ်းဖွယ်ကောင်းနေ
၏။

“ကိုကို”

“ဘာလဲချော”

“တွေ့ရမယ့်အချိန်လေးတွေက နည်းလာပြီနော်။ အခုတော့
အဲဒီစိတ် ညစ်စရာကိစ္စတွေ မပြောနဲ့တော့ကိုကိုရယ်”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူမသည် ကျွန်တော့်
မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့်ထိသည်။ အကြည့်သည် ရွန်းမြနေ၏။

“ကိုကိုက ချောတယ်သိလား။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံက
ယောက်ျား ဆန်ဆန်ချောတယ်။ နှုတ်ခမ်းကလည်း ကြည့်လို့ကောင်း
တယ်။ ရွာထဲက ချော သူငယ်ချင်းတွေကတောင်ပြောကြတယ်။
ကိုကိုကချောတယ်တဲ့။ ကိုကိုက ဘာလို့ချောကိုချစ်သလဲဟင်”

လက်ဝဲလက်ဖြင့် ချော၏ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်မိသည်။

“ချောက . ချစ်စရာကောင်းလို့ချစ်တာပေါ့”

သူမပြုံးလေသည်။ ဆည်းဆာချိန်သည် လွမ်းမောဖွယ်
ကောင်းနေသည်။

“သန်ဘက်ခါအဖိတ်နေ့ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အလှူရှိ
တယ်။ ကိုကို သိတယ်မဟုတ်လား။ မနက်စောစောလာခဲ့နော်”

“အင်း... ဒါနဲ့အဲဒီမှာ ဘာကျွေးမှာလဲဟင်”

“ထမင်းကျွေးမှာ... အဲဒီနေ့ရွာထဲမှာ အားလုံးမီးခိုးတိတ်ပဲ။
ဟင်းကတော့ ဝက်သားဆီပြန်၊ သရက်ချဉ်သုပ်၊ မဲလီဟင်းချို ကိုကို
ကြိုက်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

ကျွန်တော်သူမကိုနောက်ချင်သဖြင့် မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။

“ကိုကိုက ဝက်သားမစားဘူးချောရယ်”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ကိုကိုက ဟို... ကုလားလားဟင်”

“ဟား... ဟား၊ ဘယ်ကလာ ကုလားရမှာလဲ။ ဒီရုပ်ကြီးလား ကုလားနဲ့တူမှာ ကိုကိုကဝက်သားမစားဘူး။ ဝက်ဆိပ်စားတာ”

သည်တော့မှ သူမကရယ်၍ ကျွန်တော့်လက်ကိုမနာအောင် ဆိတ်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကြည်နူးစွာဖြင့်ရယ်လိုက်မိသည်။ နေလုံးနီနီသည် အနောက်ဘက်တောတန်းထဲ ငုပ်လျှိုးသွားလေပြီ။ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်မှာ အလင်းအားပျော့လာသည်။ မကြာမီ မှောင်လာပေတော့သည်။ မြစ်ဧရာ၏အလှကို ချစ်သူနှစ်ဦး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ငှက်တစ်အုပ်သည် အိပ်တန်းတက်ရန် အုပ်စုဖွဲ့၍ပျံသန်းနေကြသည်။

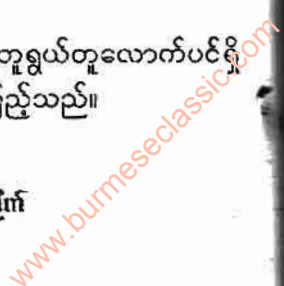
“ပြန်ကြအောင်နော် ကိုကို”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပြိုင်တူလိုထရပ်လိုက်ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှလွဲ၍ မည်သူမျှမရှိတော့။ သူမ၏လက်ကလေးကိုကိုင်၍ မြစ်ကမ်းနဖူးမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ချောချောက မြစ်ဆိပ်မှရေဆင်းခပ်သည်။ အပေါ်ကိုရောက်သော် ကျွန်တော်က သူမ၏လက်ထဲမှ ရေအိုးကိုယူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အနီးသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။

“ဪ... ချောချောတို့က ဒီလိုတောင်ဖြစ်နေပြီကိုး။

ဒါကြောင့် ငါထင်တော့ထင်သား”

ထိုလူသည် ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူလောက်ပင်ရှိမည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကိုခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။

“နင်... အတော်မိုက်တာပဲချောချော။ မြို့သားဆိုပြီးရော
... ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး ကြိုက်လိုက်တာပဲမဟုတ်လား”

“မောင်မောင်အေး... ဒီကိစ္စဟာ နင့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။
နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဘာ... ဒါ၊ ငါ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဟုတ်လား။ ဒါဟာ တစ်ရွာ
လုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စပဲချောချော။ နင်ဒုက္ခရောက်ကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့ ငါလာပြီး
သတိပေးတာ”

ကျွန်တော်ကြားဖူးခဲ့သော မောင်မောင်အေးဆိုသည့် လူ
ရွာသူဌေးသား ချောချောကိုကြိုက်နေသူ။

“ငါ... နင့်အဒေါ်နဲ့ နင့်အမေကိုတိုင်မယ်ချောချော”

“တိုင်... တိုင်၊ နင်လိုကောင်မျိုးကတိုင်လည်း ငါအရေးမ
လုပ်ဘူး”

မောင်မောင်အေးသည် ကျွန်တော်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။
သူသည် ကျွန်တော့်ကိုမိုက်ကန်းကန်းကြည့်သည်။ သူကျွန်တော့်ထက်
အရပ်နိမ့်ပြီး အလုံးအထည်လည်းသေးပါသည်။

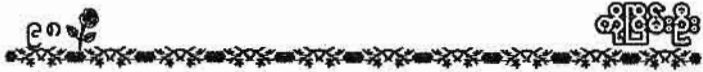
“ကိုယ့်လူက မိန်းမကြိုက်လောက်တဲ့ရုပ်မျိုးနဲ့ကိုး။ မှတ်ထား
ကိုယ့်လူ ချောချောဟာ မောင်မောင်အေးအတွက် မွေးဖွားလာတာ။
ကိုယ့်လူနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရွာမှာနေတဲ့ ရက်တွေမှာ
ချောချောနားမကပ်ပါနဲ့ ကြားလား”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သည်။

“မင်း... ငါ့ကိုအမိန့်ပေးနေတာလား မောင်မောင်အေး”

“ဟုတ်တယ်... ငါပြောသလိုနေရင် မင့်အတွက် အ
ကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ငါ့ကို အမိန့်ပေးနိုင်တဲ့ကောင်မရှိသေးဘူး။ အဲဒီတော့ ငါ
ချောချောကို ဆက်ချစ်မယ်။ ငါရန်ကုန်ပြန်ရင် သူ့ကိုခေါ်သွားမယ်

ဒါပဲ”

“မင်း... ပြောလို့မရဘူးလား။ အေး... ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုလည်း တို့တောသားတွေရဲ့ ဗန်တိုပညာကိုပြရသေးတာပေါ့”

“ဟား... ဟား ရယ်စရာပဲကွယ်။ မင်း Smack Down သိသလား”

ဒီကောင် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

“ဘာလဲ စမက်ဒေါင်း”

“Smack Down ဆိုတာ နပန်းသတ်တဲ့ပညာပဲ။ Raw ပွဲလို့ ခေါ်တယ်”

သူ့မျက်နှာသိသိသာသာပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ မေး၏။

“အဲဒီပညာကို မင်း... မင်းတတ်သလားဟင်”

ကျွန်တော်ရင်ကိုကော့၍ ဖြေလိုက်သည်။

“အေး”

သည်ကောင် ကျွန်တော့်ရှေ့မှထွက်သွားပြီး ချောချောရှေ့မှာ သွားရပ်သည်။

“နင်ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ် ချောချော။ ဒီကောင် စမက်ဒေါင်း တတ်တယ်ဟ”

ပြီးတော့ သူခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှ ချောချောက ကျွန်တော်ရှေ့ရောက်လာသည်။

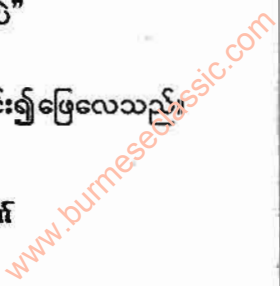
“ကိုကို... သူပြောသွားတဲ့ စမက်ဒေါင်းကိုတတ်သလားဟင်”

“အင်း... ”

“ဟင်... အဲဒါဆို ချောတော့ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချောရဲ့”

‘ချောချောသည် မျက်လုံးကလေးဝိုင်း၍ ဖြေလေသည်။’

မင်းသိင်္ခာ ခဏ္ဍာရီ

“ချော... အဲဒီနပန်းသတ်ပွဲကို ဝိဒီယိုခွေထဲမှာကြည့်ဖူးတယ်။ အဲဒီလို သတ်ကြတာ တကယ်သတ်နေသလိုပဲ။ ကြောက်စရာကြီး။ နောက်ပြီး လူကို အပေါ်ကတက်ပြီးချုပ်ထားရင်လည်း ရုန်းမရတော့ဘူး”

“အင်းလေ... အဲဒါနဲ့ ချောနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကျွန်တော်ရယ်၍ မေးလိုက်သောအခါ သူမ မျက်စောင်းထိုး၍ ကျွန်တော့်ရင်ကိုမနာအောင်ထုလေသည်။ ပြီးတော့ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်းသိလိုက်သည်။ Smack Down နပန်းကို ချောချောတို့လို မိန်းကလေးတွေလည်း ကြောက်ကြသည်ပဲ။

x x x

ကျွန်တော် Smack Down နပန်း (အမှန်ကတော့ ဂြိုဟ်တု၊ စလောင်း၊ စတားချယ်နယ်ကပြသသော WWE နပန်းပွဲ၊ Raw နပန်းပွဲ)ကို တတ်ကျွမ်းသည်ဟူသော သတင်းသည်ရွာထဲသို့ တောမီးပမာပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ရွာက လူအတော်များများကလည်း ထိုနပန်းပွဲကို ဝီဒီယိုခွေတွေမှတစ်ဆင့် ကြည့်ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ကာလသားအတော်များများသည် ကျွန်တော့်ဆီသို့ ချဉ်းကပ် လာကြသည်။

“ရော. . . နပန်းပညာကို ညီလေးတတ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

“ဒဗလူ၊ ဒဗလူအီး. . . နပန်းကို အစ်ကိုတတ်တယ်ဆို”

“ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းကစားပြပါလား။ ဗဟုသုတအဖြစ် ပေါ့”

မောင်မောင်အေးကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရုံသက်သက် ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ ကျွန်တော်ပြဿနာတက်နေလေပြီ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ထိုနပန်းပညာကို ဘာမှမတတ်။ စလောင်းမှာ ပြသသည့်ပွဲတွေကို သဘောကျသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်မိခဲ့ခြင်းသာဖြစ်

ဒေါ်သဗ္ဗာ ဒဏ္ဍာရီ

သည်။ ကြီးမားထွားကြိုင်းလှသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွေနှင့် တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရိုက်လိုက်၊ ပုတ်လိုက်လုပ်ရင်း မလှုပ်နိုင်
အောင်လည်းချုပ်ကြသည်။ ခုံတွေနှင့်လည်း ရိုက်ချင်ရိုက်သည်။

ဟန်လုပ်သရုပ်ဆောင်နေသည်ထင်ရသော်လည်း တစ်ခါ
တစ်ရံတော့ တကယ်ပင်ဆော်လိုက်ကြသည်။ ယခုတော့ ရွာထဲက
တာလသားတွေက ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးပြီး ထိုပညာကိုပြသခိုင်း
နေလေပြီ။

“ဒီပညာက ဒီလိုတောလိုနေရာမျိုးမှာ ပြဖို့သိပ်မလွယ်ဘူး”
ကျွန်တော်ဖြိုးဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ဪ... ဒီမှာဆိုတော့ အဲဒီလိုဆော်ပြဖို့ ကြိုးပိုင်းလည်း
မရှိဘူး။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ကစားမယ့်လူလည်း မရှိဘူး”

“အစ်ကို့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချပြပေါ့အစ်ကို
ရာ”

“ဗုဒ္ဓေါ့... မြတ်စွာဘုရား”

မင်ဇေယျာနှင့် ထွန်းဝေစိုး၏ဘုရားတံသံပင်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မင့်ပြဿနာ မင့်ဘာသာရှင်းနော်။

ဘယ့်နှယ် တောလာပြီး Smack Down ကစားပြရဦးမယ်”

“လုပ်ပါအစ်ကိုရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ဗဟုသုတရတာပေါ့”

ခက်တော့ခက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့မှာ ရောက်
နေသော ကာလသားတွေကမနည်းလှ။ သူတို့ပြန်ကုန်အောင်
ကျွန်တော် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်းဟု အကြံထုတ်လိုက်သည်။ ထို
အခိုက်မှာပင် ထွန်းဝေစိုးက ကျွန်တော့်အနား တိုးတိုးကပ်၍ပြော
သည်။

“တို့တွေ သဏ္ဍာန်တူဟန်လုပ်ကြမှဖြစ်မယ်။ အဲဒီတော့

မင်းနဲ့ မင်းဇေယျာက ဟန်ပြဆော်ကြ။ ငါက ဒိုင်လူကြီးလုပ်မယ်။ သူတို့မရိပ်မိအောင် ပိပိရိရိလုပ်ကြ”

မင်းဇေယျာက မျက်နှာပျက်နေသည်။ သူက. . .

“တို့တွေ ဘာမှမတတ်ဘူးကွ။ ဟိုတစ်ခါဆော်တုန်းကလို တစ် ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကုန်းကိုက်နေကြရင်လည်း ရယ်စရာဖြစ် ကုန်မယ်”

“ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ကွ။ အိမ်နောက်ဖေးက ကောက်ရိုး ပုံမှာဆိုရင် တို့တွေနာမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ဟန်လုပ်ပြီး ဆော်ကြ တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဟေ့ကောင်မင်းဇေယျာ ဒီပွဲမှာငါကဇာတ်လိုက် နော်ဟေ့ကောင်။ ငါကချည်းပဲ မင်းကိုဆော်မှာ။ မင်းကတော့ ဟန်ပြ ပဲ ငါ့ကိုဆော်။ ပွဲပြီးရင် ငါကပဲ မင်းကို နိုင်သွားမှ အဲဒါဆိုဟိုကောင် မောင်မောင်အေးဆီလည်း သတင်းရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“အင်း. . . မင့်ဒုက္ခဟာ ငါ့ဒုက္ခဖြစ်နေပြီ။ မတော်တဆကွာ ကောက်ရိုးပုံပေါ်က အောက်ပြုတ်ကျရင် ခါးရိုးကျိုးမှာကွ”

“မကျအောင်တော့ ဆော်ကြရမှာပေါ့ကွာ။ ကဲ. . . ဘယ်လို လဲ”

သည်ကောင် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလေသည်။ သည်ကောင် ငြင်းပုံမရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး ကာလသား အပေါင်းကို ကြေညာလိုက်ရပေသည်။

“ကောင်းပါပြီ။ ပရိသတ်က တောင်းဆိုလာလို့ ကျွန်တော် Smack Down Raw ပွဲ။ WWE နပန်းပွဲချပြပါ့မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ယှဉ်ပြီး သတ်ပုတ်မယ့် သူကတော့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မင်း ဇေယျာဖြစ်ပါတယ်။ ဒိုင်လူကြီးကတော့ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ထွန်းဝေစိုးပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆော်မယ့် နေရာကတော့ အိမ်နောက်ဖေးက ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာပဲဖြစ်ပါတယ်”

“ဟေး... ဟေး၊ နပန်းပွဲကို Live ကြည့်ရတော့မယ်ဟေ့”

“အေး... ရွာထဲကိုသွားပြောဦး၊ ကြည့်ရခဲတယ်”

ကာလသားအချို့ ရွာထဲပြန်ပြေးသွားသလို အနီးပတ်ဝန်း
ဆိုင်ရာမှ ကလေးတွေလည်းရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
မင်းလေးယှာလည်း ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာ နပန်းချဖို့အင်္ကျီတွေချွတ်
ထိတ်ကြသည်။

“ဟင်... သည်ကောင်တွေပိန်လှချည်လား။ နိုင်ငံခြားက
နပန်းသမားကြီးတွေနဲ့တော့ တခြားစီပဲ”

“ဟာ... အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ်လုံးချင်းကွာ
ပေမယ့် ပညာချင်းကတော့ကွာချင်မှကွာမှာ”

“ကျွန်တော်တို့တတွေ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ ပရိ
သတ်က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး အားပေးလိုက်ကြသည်။ သို့နှင့်ပင်
ကျွန်တော်တို့လည်း ကောက်ရိုးပုံပေါ်ရောက်ခဲ့ပြီး အောက်သို့ကြည့်
လိုက်သောအခါ တခဲနက် အားပေးတော့မည့် ပရိသတ်ကြီးကို တွေ့ရ
သည်။ အဘိုးကြီးတွေလည်းပါသည်။ မိန်းကလေးတွေနှင့် ကလေးတွေ
လည်းပါသည်။

“ကဲ... ဟေ့ကောင် မင်းလေးယှာ။ မင်းလည်း Smack
Down ပွဲတွေ ကြည့်ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီထဲကအတိုင်းပဲ ငါ့ကို
ဟန်ပြဆော်ပေတော့။ ဒါပေမယ့် တကယ်တော့ မဆော်နဲ့နော် ဟေ့
ကောင်”

“အေးပါကွ... တကယ်ဆော်လို့ကတော့ မင်းရော ငါရော
ဆေးရုံ ရောက်ကုန်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကောက်ရိုးပုံပေါ်မှာ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ပြီး ချာလပတ်လှည့်လိုက်ကြသည်။ ထွန်းဝေစိုးက ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ကို သတိပေးသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . အမူအရာတွေလည်း လုပ်ကြဦး”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်ကလည်း မျက်နှာကြီးကို ရှစ်ခေါက်ချိုး လုပ်လိုက်သလို၊ မင်းဇေယျာကလည်း မျက်နှာကို မိုက်ကန်းကန်း အမူအရာလုပ်လိုက်ကြရာ အားပေးသံတွေ ဆူညံသွားလေသည်။ ကျွန်တော်က မင်းဇေယျာကိုပိုက်၍ တစ်ချက်လှမ်းကန်လိုက်ရာ မင်း ဇေယျာက ကျွမ်းကျင်စွာရှောင်ထွက်သွားသည်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်ဖြည်းဖြည်းလေး လှမ်းကန်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ကန်ချက် က လည်းအားမပါပါ။

ထိုသို့ကန်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ဖက်သို့လည်သွားစဉ် မင်းဇေယျာက ကျွန်တော့်ကိုနောက်ဘက်မှဝင်ချုပ်သည်။ ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ဒူးနှင့်ညှပ်၍ ချုပ်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် နာသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . တကယ်မလုပ်နဲ့နော်”

ကျွန်တော်သတိပေးလိုက်သောအခါ ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို မသိမသာ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖျံနှင့် လေးငါးဆယ်ချက် ဆက်တိုက်ရိုက်ပစ်လိုက် ရာ ပရိသတ်၏ အားပေးသံ ဆူညံစွာထွက်လာ၏။

“ဟေး. . . ကောင်းတယ်ဟေ့၊ အခွေထဲက အတိုင်းပဲ”

မင်းဇေယျာက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး သူ့ကိုယ်ဖြင့်စောင်းကာ ကိုင်ပေါက်ဖို့ကြိုးစားသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း သူ့ချိုင်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး ကိုင်ပေါက်ဖို့ပြင်လေသည်။ သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်တွေက လေးလှသဖြင့် မည်သူကမျှကိုင်ပေါက်၍ မရဖြစ်နေသည်။

“မင်း. . . အလိုက်သင့်အပေါ်ကို လိုက်မြှောက်လိုက်၊ ဒါမှ မင့်ကို ငါအောက်ကိုပေါက်ချလို့ရမှာ”

“ခိုးမှပဲ။ ငါလည်း မင်းကိုင်ပေါက်လို့ ရအောင် မြှောက်ပေးထားတာပဲ။ မင်းမှကိုင်ပေါက်လို့မနိုင်ဘဲ”

ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါသည်။ နိုင်ငံခြားက Smack Down နဝန်းသမားကြီးတွေက သန်မာထွားကြိုင်းလွန်းလှသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလွယ်တကူကိုင်ပေါက်၍ ရသော်လည်း တွန်တော်တို့လို ငပိန်တွေကျတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုင်ပေါက်လို့ အလွန်ပင်ခက်ခဲနေတော့၏။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ။ ငါမင့်ဘောင်းဘီစကိုပါဆွဲပြီး ပေါက်ချမယ်။ မင်း အလိုက်သင့်မြှောက်ပေး”

“အေး... ဒါပေမယ့် ငါ့ဘောင်းဘီသိပ်မကောင်းဘူးနော်။ တော်ကြာ အစလိုက်ပြုထွက်သွားဦးမယ်”

“ရမှာပါကွ။ မင့်ဘောင်းဘီက ဇာနိုင်လွန်ပဲဥစ္စာ”

ကျွန်တော်လည်း ပြောပြောဆိုဆိုပင် မင်းဇေယျာ၏ ဘောင်းဘီကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲ၍ နောက်လက်တစ်ဖက်က သူ့ချိုင်းကိုလျှိုကာ ဆွဲမြှောက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်မိသည်။ ဒီကောင်ကလည်း သူ့ကိုခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော်ဆွဲမ၊ နိုင်ဖို့ အလိုက်သင့်မြှောက်ပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်သူ့ကိုမ၍ရသွားသည်။

သို့ပေသော် လူတစ်ယောက်လုံး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မတင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်ဆွဲထားသော သူ့နိုင်လွန်ဘောင်းဘီသည် အောက်သို့လျှောထွက်သွားသည်။ မင်းဇေယျာက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့်...

“ဟေ့ကောင်... မင့်လက်ကို နည်းနည်းပြန်တင်လိုက်။ ငါပေါ်နေပြီ”

“ဝါးဟားဟား... အပေါ်ကကောင် ဘောင်းဘီကျွတ်နေပြီဟေ့”

“ဟယ်... တောက်တဲ့ကြီးပါလား”

“ဟာ.. ဘယ်ကလာ တောက်တဲ့ရမှာလဲ။ အိမ်မြှောင်ကြီး ပါ။ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားတာ”

မင်းဇေယျာ၏ တင်ပါးပေါ်မှ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားသော အကောင်ကို အမျိုးမျိုးထင်မြင်ချက်ဝိုင်းပေးနေသဖြင့် မင်းဇေယျာက ကျွန်တော်မြှောက်ထားလျက်သားမှ လှမ်းအော်ပြောလေသည်။

“မိချောင်းပုံဟာ... မိချောင်းပုံ။ ဟေ့ကောင်... ရဲမြတ် ဆွေ ငါ့ကို ကိုင်ပေါက်လိုက်တော့ဟာ။ အရှက်တော့ လုံးလုံးကွဲပါပြီ”

သည်တော့မှ ကျွန်တော်လည်း Smack Down နပန်းသမား တွေလို လှပစွာ သည်ကောင့်ကို အောက်သို့ပေါက်ချလိုက်တော့သည်။

“ဟေး... မိုက်တယ်ဟေ့၊ အခွေထဲက အတိုင်းပဲ”

မင်းဇေယျာ ပက်လက်လန်သွားသောအခါမှ ထွန်းဝေစိုးက ကောက်ရိုးပုံပေါ်ဝပ်ချပြီး ကောက်ရိုးတွေကိုပုတ်၍ အမှတ်စဉ်ရေ လေသည်။

“တစ်... နှစ်... သုံး... လေး...”

တစ်ဆယ်ပြည့်သည်အထိ မင်းဇေယျာကမထဘဲ ဆက်အိပ် နေသဖြင့် ထွန်းဝေစိုးက ကျွန်တော့်ကိုအနိုင်ပေးလိုက်လေသည်။ ပရိသတ်ကြီးသည် သဘောကျစွာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကိုအားပေးကြ သည်။ မင်းဇေယျာက ပက်လက်ကလေးအိပ်နေရာမှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဆဲသည်။

x x x

“ကျွန်တော်တို့အလှည့်မရောက်သေးသဖြင့် ခဏစောင့်နေရသေးသည်။ ရွာအလှူကတော့ ချောချောပြောထားသည့်အတိုင်းပင် ရွာလုံးကျွတ်မီးခိုးတိတ်အလှူပင်ဖြစ်၏။ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းကြီးသည် ကြီးမားကျယ်ပြန့် လှသော်လည်း လူတွေကဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်မှာလည်း စားပွဲတွေချ၍ကျွေးမွေးသည်။

စားပြီးသောပရိသတ်သည် အလှိုလှိုပြန်ကြ၍ မစားရသေးသော ပရိသတ်သည် တဖွဲဖွဲဝင်ကြသည်။ ထပ်ရောက်လာသော ပရိသတ်တွေကလည်းမစဲ။ အလှူကိုလာရောက်အားပေးကြသော ပရိသတ်တွေသည် ဝတ်ကောင်းစားလှတွေကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ပြောင်ပြောင်လက်လက်တွေလည်းပါသည်။ နီနီရဲရဲတွေလည်းပါသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ဖိနပ်မပါကြ။ ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သောအခါ မင်းဇေယျာကမေးလေသည်။

“ဟေ့ကောင်ဘာရယ်တာလဲ. . ”

“ဪ. . ဝတ်ကောင်းစားလှတွေဝတ်ထားကြပေမယ့် အောက်မှာ ဖိနပ်မပါတော့ရယ်စရာကောင်းလို့ကွ”

“အေးကွ. . ကြည့်ရတာတစ်မျိုးကြီးပဲ”

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေခိုက်မှာပင် ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကိုလာခေါ်သဖြင့် ကျောင်းပေါ်တက်ခဲ့ရသည်။ လူရှင်းနေသော စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ နေရာပေးပြီးထမင်းပွဲတွေချသည်။ ဟင်းတွေလည်းချပေးသည်။ ဟင်းကတော့ ချောချောပြောသလိုပင် ဝက်သားဆီပြန်၊ သရက်ချဉ်သုတ်နှင့် မဲဇလီဟင်းချို၊ ကျွန်တော်လည်းထမင်းစားနေရင်းနှင့် ချောချောကိုလိုက်ရှာမိသည်။ ချောချောဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်မှာ ချောချောကိုမတွေ့ပါ။ သို့မော်မောင်အေးကိုတော့ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ သူ့အဖော်တွေနှင့်တွေ့ရပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ သူသည် ခပ်မြန်မြန်ပင်အကြည့်လွှဲသွားသည်။ ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိသည်။ သည်ကောင် ကျွန်တော်ကိုဖြူလေပြီ။

ဝက်သားဟင်းသည်ကောင်းလှပါဘိ။ သရက်ချဉ်နှင့်မဲဇလီဟင်းချိုသည် ကောင်းလှပါဘိ။ တစ်ခုပဲပြောစရာရှိသည်။ ဆန်သည် သိပ်မကောင်း။ ဒါကလည်း တစ်ရွာလုံးကျွေးရသည့်အတိုင်း အတာနှင့်ဆိုတော့ သည်လောက်ပဲ ဖြစ်လေမပေါ့။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ရွာအလှူမှာကျွေးမွေးသည့်ထမင်းသည် မြန်မာရနံ့တွေလွှမ်းလျက်ရှိပြီး ထမင်းမြိန်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်လည်း ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကျောင်း၏ လက်ယာဘက်သရက်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်နေသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရှိသည်။ ချောချောကို ထိုအုပ်စုထဲမှာ တွေ့မလေသည်။

သူမက ကျွန်တော်ရှိရာဘက်သို့လှမ်းအကြည့်တွင်ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားသည်။ ရွန်းမြသောအကြည့်နှင့် ကျွန်တော်ကိုပြုံးပြသည်။

စိုးသဗ္ဗာ ချောချီ

သူမ၏အပြုံးကို သူမဘေးကအဖော်တွေ တွေ့သွားပြီးဘာတွေပြော
ထိုက်သည်မသိ၊ ချောချောက ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းငုံ့ကာပြုံးလေသည်။

သူမသည် အဖော်တွေကို တစ်စုံတစ်ရာပြန်ပြောပြီး
ကျွန်တော်တို့ထံလျှောက်လာသည်။ လမ်းလျှောက်ဟန်သည်နွဲ့၍
ဆင့်တယ်နေသည်။ မြန်မာအင်္ကျီနှင့် ချိတ်ထဘီကိုဝတ်ထားသည်။
ခန္ဓာကိုယ်၏အလှသည် လမ်းလျှောက်အလာတွင်ပီပြင်နေ၏။

“စားပြီးကြပြီလားဟင်”

“ပြီးပြီ. . ချောချော. . စားပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး. . လူနည်းနည်းရှင်းသွားမှ အဖော်တွေနဲ့
ဝင်စားမယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့နဲ့ငါဟာ၊ အဲ. . ငါ့ ဟိုဒင်းကို
မိတ်ဆက် ပေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲကွ. . ငါ့ဟိုဒင်းဆိုတာ”

ထိုအခါမင်းဇေယျာက. . .

“ဪကွာ. . ထွန်းဝေစိုးကလည်း ငါ့ဟိုဒင်းဆိုတာ ငါ့ဟာ
ကို ပြောတာ”

ချောချောသည် ခေါင်းကလေးငုံ့၍ရှက်ပြုံးပြုံးနေသည်။
ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေပြီးမှ . . .

“ဒါ. . ချောချောတဲ့။ ဒီနှစ်ကောင်ကတော့ ကိုကိုသူငယ်ချင်း
တွေလေ. . ”

“ဟေ့ကောင် တို့သိပြီးသားပါကွ။ ထပ်ပြီးမိတ်ဆက်ပေးစရာ
မလိုတော့ပါဘူး။ ဟိုတစ်ခါမင့်ဦးလေးမိတ်ဆက်ပေးပြီးပြီလေ။ သူက
တောင်တို့ကို နွားသူခိုးလို့ထင်သေးတယ်လေ”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ ဟိုတစ်ခါမိတ်ဆက်ပေးတာနဲ့ အခုငါ
မိတ်ဆက်ပေးတာ အနှစ်သာရချင်းမတူဘူး။ ဟိုတစ်ခါက သူနဲ့ငါ

ဘာမှမဆိုင်သေးဘူး။ ဟဲ... ဟဲ”

“ဪ... အတော်ထူးခြားတာပဲ”

“အေးကွ... လက်ထပ်တဲ့အခါကျရင်လည်း တို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ် ထင်တယ်ကွ”

ချောချောသည် ကျွန်တော်တို့၏အပြောကြောင့် နှုတ်ခမ်းကိုလက်ဖြင့်ကာ၍ ရယ်လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီး ရယ်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်ကျွန်တော်တို့ကို မောင်မောင်အေးတွေ့သွားသည်။ သူ အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဒိုးပတ်ကို ကျွန်တော်တို့လေ့လာလိုက်ကြသည်။ ဒိုးပတ်ပုံကို ပတ်စာကပ်မှ အသံသာသည်။ ပတ်စာမကပ်ထားသောပုံ ကိုတီးလိုက်လျှင် ဗလပ်ဗလပ်သာအသံမြည်သည်။ ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်ကတော့ ပတ်စာတွေကိုဒိုးပတ်မှာ စနစ်တကျကပ်နေသည်။

“ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်”

“ဟေ့... ဘာလဲကွ”

မင်းဇေယျာက မေးခွန်းထုတ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မေးချင်နေသည့်မေးခွန်း။

“အစ်ကိုကို ဘာလို့ဝက်ခေါင်းမောင်မောင်လို့ ခေါ်တာလဲဟင်...”

သူကပတ်စာကပ်ထားသောပုံကိုတီးရင်းနှင့် ဖြေလေသည်။

“ဒီရွာမှာ မောင်မောင်သုံးယောက်ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ သူတို့ရဲ့နာမည်ရှေ့မှာ ဝိသေသနလေးတွေထည့်ခေါ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ယောဏမောင်မောင်၊ နှာဘူးမောင်မောင်နဲ့ ဝက်ခေါင်းမောင်မောင်ဆိုပြီးဖြစ်လာတော့တာပေါ့ကွာ။ ယောဏမောင်မောင်ဆိုတာ နွားမွေးတဲ့မောင်မောင်... ပါဠိလို နွားကိုယောဏ ခေါ်

ဒေါ်သဗ္ဗာ ဒုက္ခာဒိ

တယ်။ နှာဘူးမောင်မောင်ကျတော့ တစ်မျိုးကွ။ နှာဘူးဆိုတာင်း တို့သိလား”

“ဟုတ်ကဲ့သိပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် အငမ်းမရဖြစ် ထာတ်တဲ့ လူမျိုးကိုခေါ်တာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်။ အဲဒီနှာဘူးမောင်မောင်ဟာလည်း အဲဒီလိုလူမျိုးပဲကွ။ အင်း. . . ငါ့ကျတော့တစ်မျိုး၊ အရင်ကငါဝက် ခေါင်းသုတ်ရောင်းတယ်ကွ။ အဲဒီမှာတွင်ငါ့နာမည်ဟာ ဝက်ခေါင်း မောင်မောင်ဖြစ်သွားတော့တာ ပဲ။ ဟား. . . ဟား”

“ဒုက္ခပဲ။ ဖာ. . . အဲ. . . ထန်းခေါက်ဖာတွေရောင်းတဲ့ မောင်မောင်ဆိုရင်တော့ ဖာမောင်မောင်များခေါ်မလားပဲ”

“အတိအကျပဲ။ ငါတောင်မှအရင်က ဝက်ခေါင်းသုပ် မရောင်းခင် ဖာရောင်းဖို့စဉ်းစားသေးတယ်။ အဲဒီလိုခေါ်မှာကြောက် လို့ ဝက်ခေါင်းသုတ်ပဲပြောင်းရောင်းတာကွ။ ဟီး. . . ဟီး”

ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။ ကိုဝက်ခေါင်းမောင် မောင်ကဒိုးပတ်ကို တီးပုံတီးနည်းသင်ပေးသည်။ သူသင်ပေးသည့် အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်တီးကြည့်သော်လည်းအဆင်မပြေပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ဒိုးပတ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြပြီး ဝါး လက်ခုပ်ကိုသာ ကိုင်လိုက်ကြသည်။ ဒါတောင်မှ အထာသိဖို့အတော် ကျိုးစားကြရသည်။

ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို အကြံ ပေးလေသည်။

“ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်ကွ။ တို့ဒိုးပတ်ဝိုင်းထဲကို မင်းတို့ ဂစ်တာကြီး ထည့်ရင်ကောင်းမလားလို့။ အဲဒါဆို မော်ဒန်ဒိုးပတ် ဖြစ် သွားမယ်။ တို့မြန်မာသီချင်းတွေလည်းတီးလို့ရမယ်။ မင်းတို့ခေတ်ပေါ် သီချင်းတွေလည်း တီးလို့ရမယ်”

မင်းဇေယျာကတော့ အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးဝင်ပြောသည်။

“မြန်မာသံချပ်တွေနဲ့။ Hip Hop ကခပ်ဆင်ဆင်ပဲဗျ။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ Hip Hop စာသားတွေကို ဒိုးပတ်နဲ့ ဆိုကြည့်ရရင်ကောင်းမလားလို့”

“ကောင်းသားပဲကွ၊ တို့စမ်းကြည့်ရအောင်။ မင်းတို့ရတဲ့ စာသားတစ်ခုရွတ်ကြည့်စမ်း။ ငါတို့လိုက်တီးကြည့်မယ်”

“ပတ်. . ဗေ. . ပုံ. . ပတ်ဗေပုံ”

“တောသူလေးတွေကိုချစ်တယ်ဗျာ. . ။ ဒါပေမယ့်လည်း အသားကမည်း . . . ပတ်ဗေပုံ. . ပတ်ဗေပုံ. . ပတ်ဗေပုံ. . . ကျွန်တော်တို့တွေကို ပြန်ကြိုက်ပါ. . . မြို့ကိုပြန်ရင်ခေါ်သွားမယ် . . . ပတ်ဗေပုံ. . . ပတ်ဗေပုံ. . . ”

“ဟေ့ကောင်တော်တော့။ ကောင်မလေးတွေကြားသွားရင် ဆဲနေဦးမယ်”

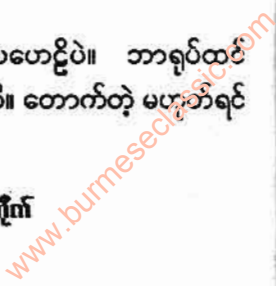
ကျွန်တော်က တားသော်လည်း ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင် က သဘောကျသွားသည်။

“မဆိုးဘူးကွ. . နားထောင်လို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် မင့်စကားပြောတွေကို ဒီထက်အဆင်ပြေအောင်လုပ်ဦး”

“ရပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော်ဆက်ဆိုပြမယ်။ မြို့သားဆိုပြီး အထင်မသေးပါနဲ့။ လယ်ထွန်ခိုင်းမလားကောက်ရိတ်ခိုင်းမလား တစ်ခုမှမရဘူး။ ပတ်ဗေပုံ. . ပတ်ဗေပုံ။ တောသားမြို့သားအတူတူပဲ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးဟာ ညီအစ်ကိုပဲ။ ပတ်ဗေပုံ. . ပတ်ဗေပုံ”

ထွန်းဝေစိုးလည်းမနေတော့ဘဲ နောက်တစ်ပုဒ်ကို လက်တမ်းစပ်ဆိုကာ ဝိုင်းထဲဝင်လာသည်။

“ကျွန်တော့်တင်ပါးကအရုပ်ဟာ ပဟေဠိပဲ။ ဘာရုပ်ထင်သလဲ စဉ်းစားကြည့် ပတ်ဗေထိ. . ပတ်ဗေထိ။ တောက်တဲ့ မဟာဘီရင်

မြို့သတ္တု ဝတ္ထု

အိမ်မြှောင်ပဲ. . တောက်တဲ့မဟုတ်ရင်အိမ်မြှောင်ပဲ. . ပတ်ဗေထုံ. .
ဝတ်ဗေထုံ. . ”

“ဟေ့ကောင်တော်တော့ကွာ။ မင်းဆိုတာငါ့အထုပ်ကို ဖြေပြ
နေတာနဲ့ တူနေပြီ. . ”

ဒိုးပတ်ဝိုင်းသားတွေကရယ်ကြသည်။ ကိုဝက်ခေါင်းမောင်
မောင်က စပ်စုသည်။

“ဒါနဲ့ငါသိချင်လို့မေးပါရစေ. . မင့်ဖင်။ အဲ. . မင့်တင်ပါး
တ ဆေးမင်ကြောင်ကို ဘယ်မှာထိုးတာလဲ။ အဲဒီလိုထိုးတဲ့အချိန်မှာ
ငင်းဘောင်းဘီချွတ်ပေးရမှာပေါ့နော်. . ”

“ဟာ. . ဘယ်ကလာ။ ဒါတက်တူး (Tatoo) ခေါ်တယ်ဗျ။
စတစ်ကာကပ်ထားတာ။ အဲဒီလိုအရုပ်ကလေးတွေ ကျွန်တော့်မှာ
အများကြီးရှိတယ်။ အပေါ်ကဟာကိုခွာပြီး အသားမှာကပ်လိုက်ရုံပဲ။
တိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ကပ်လို့ရတယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား။ ငါတို့ကိုပေးပါလားကွာ။ တို့လည်း ကပ်
ချင်တယ်”

နောက်တော့မင်းဇေယျာလည်း တက်တူးစတစ်ကာတွေကို
သွားပြန် ယူပြီး ဒိုးပတ်ဝိုင်းအဖွဲ့သားတွေကို တစ်ယောက်တစ်ခုဝေ
ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ အားလုံးအလုပ်များကုန်ကြလေတော့သည်။
အင်္ကျီတွေချွတ် ရင်ဘတ်တွေ လက်မောင်းတွေ၊ ပေါင်တွေမှာ ရုပ်ပုံ
တွေကိုကပ်ကြတော့သည်။

ဘုရားပွဲတော်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ဒိုးပတ်ဝိုင်း၏ အသွင်
သည် ဆန်းကျယ်နေလေတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့မြို့သားသုံး
ယောက်မှအပ အားလုံး အင်္ကျီကျွတ်၊ ခါးတောင်းကျိုက်နှင့်ဖြစ်နေ
ကြပြီး စတစ်ကာတွေကို တစ်ကိုယ်လုံး ကပ်ထားကြသည်။ ခြေသလုံး
မှာနဂါးပတ်နေသည့်ပုံတွေလည်းပါသည်။ ကျောကုန်းမှာ ပုံပုံနေ

သည့် သိန်းငှက်ပုံလည်းပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကတော့ ရယ်နေမိသည်။

ဒိုးပတ်အဖွဲ့သည် ဒိုးပတ်အဖွဲ့နှင့်မတူတော့ဘဲ လက်ဝှေ့ထိုးကြမည့်သူတွေလိုဖြစ်နေသည်။ တက်တူးဆေးမင်ကြောင်ပုံတွေကလည်း တကယ့်အမှန်အကန်ပုံတွေ။ ဒိုးပတ်ဝိုင်းခေါင်းဆောင် ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်က သူ့ လက်မောင်းမှ အရိုးခေါင်းပုံကြီးကိုငုံ့ငုံ့ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေသည်။

ရွာဦးစေတီမှာ ရွာသူရွာသားတွေရောက်နေကြလေပြီ။ ဘုရားဈေး လည်းစည်နေလေပြီ။ မုန့်လေပွေ၊ မုန့်ပျားသလက်၊ ကရေကရာ၊ ဘူးသီးကြော် အစရှိသောမုန့်သည်တွေ၊ ကလေးစီးချားရဟတ်များလည်းရှိသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိသည့် မျက်လှည့်ပွဲလည်းရှိသည်။

အငြိမ်စင်ကြီးသည် ပွဲခင်းအလယ်၌ ငြိမ်သက်နေသည်။ ယနေ့ညတွင် စတင်ကပြပေတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် ဘုရားပရဝုဏ်အရှေ့ဘက်မှ မြက်ခင်းတွင်စတင်တီးခတ်ဖို့ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ အချိန်သည် ညနေသုံးနာရီကျော်နေလေပြီ။

“ကဲ . . . စကြတော့မယ်”

ကျွန်တော်ကလင်ကွင်းကိုကိုင်ထားပြီး၊ မင်းဇေယျာနှင့် ထွန်းဝေစိုးက ဝါး လက်ခုပ်ကိုကိုင်ထားကြသည်။

“ပတ်ပေပုံ . . . ပတ်ပေပုံ . . .

(အမျိုးနော် တကယ်ဖြတ်ပါတဲ့ ကိုးနဝရတ်ရောင်စုံခြယ်) . . . (ဒိုးပတ်ကိုတဲ့လွယ်ပါတယ်၊ မြန်ပြည်နယ်ကျော်ကြား) (တီးလိုက်မယ်ကွဲ့ ရွှေဒိုးသံကို) မိုးထက်ယံ နတ်ထံကကြား၊ အလိုရှင် နတ်ထံကကြား . . . ဗေထိ . . . ဗေထိ . . . ”

နဲ့၏အသံကနွဲ့သည်။ ဒိုးပတ်သံကမြူးသည်။

သိဆိုသူ၏အသံကစွာသည်။ ဦးရွှေရိုးကမည်သူသည်
တောင်ရှည် ပုဆိုးနှင့်တိုက်ပုံအနက်ဝတ်ထားသည်။ သို့သော်သူသည်
ထိုက်ပုံအင်္ကျီကို လက်ခေါက်ထားပြီး ထိုလက်မောင်းပေါ်မှာ မြွေနဂါး
ပုံတက်တူးစတစ်ကာကို ကပ်ထား၏။

ရွာသူရွာသားတို့သည် ကျွန်တော်တို့ဦးပတ်ပိုင်းကိုလာ၍
အားပေးကြသည်။ ရွာ၏ကွမ်းတောင်ကိုင်မလေးများက ဘုရား
ရင်ပြင်တွင်ဆီမီးကပ်လျှူရန် ဆီမီးခွက်တွေပြင်ဆင်နေကြသည်။
အချင်းနှစ်လက်မခွဲလောက်ရှိမည့် မြေခွက်ကလေးတွေထဲသို့ ဆီ
ထည့်ပြီးတော့မီးစာကလေးကိုနှစ်၍မီးစာအစကို မြေခွက်နှုတ်ခမ်း
မှာထောင်ကြသည်။

ထိုအဖွဲ့ထဲမှာ ချောချောပါလေသည်။ သူမတို့အဖွဲ့ပြင်ဆင်
နေသည့် နေရာနှင့်ကျွန်တော်တို့ဦးပတ်အဖွဲ့နေရာနီးသဖြင့် သူမနှင့်
ကျွန်တော်အကြည့်ချင်း မကြာမကြာဆုံမိလေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင်
ကျွန်တော်စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လင်းကွင်းကိုတီးဖို့မေ့သွားတတ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း လင်းကွင်းကို ပိုပိုသာသာတီးမိသွား
သည်။

ဦးလေးကတော့ လူကြီးအဖွဲ့ထဲမှာရောက်နေသည်။
ချောချော၏မိခင် ဆရာမဒေါ်မြသီတာလည်းရွာမှာရောက်နေသည်။
ဒေါ်မြသီတာကိုတွေ့လေတိုင်း ဦးလေး၏မျက်နှာတွင်ဆွေးမြေ့
ကြေကွဲသော အရိပ်အယောင်လေးမသိ မသာပေါ်လာတတ်သည်။
ကျွန်တော်ကတော့ဒေါ်မြသီတာကိုရိုက်နေမိသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
ချောချောကိစ္စကိုသိသွားမည်ကိုစိုးရိမ်နေမိသည်။ ထိုသို့သာသိ
သွားပါက ဒေါ်မြသီတာမည်သို့နေလေမည်နည်း။

ကျွန်တော်ကမြို့သားမို့ သူမ၏သမီးနှင့်သဘောတူမှ တူပါ
မည်လော။ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်းဦးလေးသည် သိသိသာသာပင်

ငေးငေးငိုင်ငိုင်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း သိပ်စကားမပြော။

ဦးလေးခံစားနေသည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရှေ့ကိုဘယ်လိုဆက်၍ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို မသိဖြစ်နေသည်။ တွေးကြည့်လိုက်လျှင် ဆွေးမြေ့သွားမိသဖြင့် ထိုအကြောင်းတွေကို မတွေးမိအောင်ကြိုးစားရလေသည်။

သည်ရွာသို့ကျွန်တော်တို့ရောက်နေသည်မှာ တစ်လပြည့်တော့မည်။ နောက်ထပ်သည်ရွာမှာကျွန်တော်နေခွင့်ရှိလျှင် အလွန်ဆုံးဆယ်ရက်လောက် သာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ရန်ကုန်ပြန်လျှင် ချောချောကိုခေါ်သွားချင်သော်လည်း ချောချောကထိုကိစ္စကို သဘောမတူပါ။ သူမကိစ္စကိုသူငယ်ချင်းတွေကို တိုင်ပင်သော်လည်း သူတို့လည်း အကြံမပေးနိုင်ကြ။ ကျွန်တော့်ပြဿနာသည် ဦးနှောက်ထဲ၌ လိပ်ခဲတင်းတင်းဖြစ်လျက်ရှိသည်။

လင်းကွင်းတီးခတ်ချက်တွေမှားယွင်းလာသောအခါ ခိုးပတ်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်လင်းကွင်းကို ယူတီးသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော်လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ချောချောကို ကြည့်နိုင်တော့သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံလေတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခါသွားလေ၏။

x x x

ညခုနစ်နာရီထိုးသော် ဘုရားရင်ပြင်မှာဆီမီးတွေ ထွန်းညှိ
ပူဇော်လိုက်ကြသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင်လပြည့်ဝန်းလည်း ထွက်
ပေါ်နေလေပြီ။ စေတီပရဝုဏ်၌ လူတွေတိုးမပေါက်အောင်စည်ကား
နေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့လူ ရှင်းသောနေရာတစ်နေရာမှာ ရပ်ပြီး
ချောချော မီးပူဇော်နေသည်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ဤမြင်ကွင်း၊ ဤအလှသည် သဘာဝအလှဖြစ်သည်။ သည်
လိုမြင်ကွင်းမျိုး၊ သည်လိုအလှမျိုးကို မြို့ပေါ်မှာမြင်တွေ့ရလိမ့်မည်
မဟုတ်ပါ။ ချောချောသည် ချိတ်ထဘီအနီရဲ့ရဲကိုဝတ်ဆင်ထားသဖြင့်
အားလုံး၏ကြားမှာထင်းနေသည်။ ခဏနေတော့ ချောချောကျွန်တော့်
ဆီရောက်လာသည်။ ထွန်းဝေစိုး နှင့်မင်းလေယျာကတော့ ကျွန်တော့်
ကိုစောင့်နိုင်ဟုဆိုကာ ပွဲခင်းထဲသို့ထွက်သွားကြသည်။

“ကိုကိုရောက်နေတာကြာပြီလားဟင်”

“အင်း. . ချော။ ဆီမီးပူဇော်နေတာကို ကိုကိုကြည့်နေတာ။
သိပ်ကြည်နူးဖို့ကောင်းတာပဲနော်. . ”

“လာကိုကို. . ချောတို့ပွဲခင်းထဲလျှောက်ကြည့်ရအောင်”

သူမနှင့်ကျွန်တော် ဘေးချင်းယှဉ်ပြီးပွဲခင်းဘက်သို့ လျှောက်
သည်။

“ကိုကိုတို့အကြောင်း ချောမေမေသိသွားပြီလားဟင်”

သူမ၏မျက်နှာ တွေ့တွေ့ကလေးဖြစ်သွား၏။

“ရွာကသေးသေးလေးကိုကိုရဲ့။ ချောတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို လူတွေအတော်များများသိနေကြပြီ။ ဟိုကောင်မောင်မောင်အေး ပြန်ပြောတာလည်းပါတယ်။ အဲဒီတော့ မေမေသိမယ်ဆိုလည်းသိနေနိုင်တယ်”

“ချောကို ဖွင့်တော့မမေးသေးဘူးပေါ့. . .”

“မေမေကတော့ ပြန်ရောက်တာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်ပဲ ရှိတော့ မမေးသေးဘူး။ ဒါပေမယ့်ဒေါ်လေးကတော့မေးတယ်။ သမီးနဲ့မောင်ရဲမြတ်ဆွေနဲ့ ကြိုက်နေကြပြီလားတဲ့။ အဲဒီတော့ချောကလည်း ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်လေးလို့ ဖြေလိုက်တယ်. . .”

“အဲဒီတော့ ဒေါ်လေးက ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်လဲဟင်”

“သမီးတို့ဇာတ်လမ်းက အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

ကျွန်တော်သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ ချောချော၏အဒေါ်ကပင် ထိုသို့ထင်လျှင် ချောချော၏မိခင်ဒေါ်မြသီတာကလည်း ထိုသို့သာထင်လေတော့မည်။ ကျွန်တော်ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ ချောချောကိုလည်း ရင်နှင့်အမျှ ချစ်မိနေလေပြီ။ ထိုအချစ်သည် အနှိုင်းမဲ့အချစ်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်သက်တွင် တစ်ခါသာပေါ်လာသည့် အချစ်သာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်မျက်နှာအိုသွားသည်ကို သိသွားသော ချောချောကစကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။

“သည်ညကပြမယ့်အငြိမ့်က နာမည်ကြီးတဲ့။ လူရွှင်တော်တွေကလည်း ရယ်ရတယ်ပြောတာပဲ”

“ဒီလိုမြင်ကွင်း ဒီလိုပွဲမျိုးကို ရန်ကုန်မှာမမြင်ရဘူး ချောရဲ့ ကိုကို အတွက်တော့ အတွေ့အကြုံအသစ်ပဲ”

ကျွန်တော်သူမ၏လက်ကလေးကိုကိုင်ချင်သော်လည်း လူမလစ်သဖြင့် ချောင်းနေမိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ဆံပင်ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသော အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိမည့် လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ ထိုလူသည် ကျွန်တော်နှင့် ချောချောကို ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့်ကြည့်သည်။

“ဪ... ချောချောကတယ်ဟုတ်နေပါလား။ ဟီးဟီး... အင်း... ဒီဘက်က ငါ့လူအတော်ကံကောင်းတာပဲ ချောချောတလှတယ်ကွ”

ကိုယ့်သည်ကျွန်တော်ပခုံးကိုပုတ်ပြီးထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ ချောချောက မဲ့ကာပြောသည်။

“အဲ့ဒါ နှာဘူးမောင်မောင်ဆိုတာလေ”

“ဪ... ကိုကိုကြားဖူးတယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျက်လှည့်ပွဲရုံရှေ့ရောက်လာသည်။ အထဲမှ ဆိုင်းဝိုင်းသံကြားရသည်။ သို့သော် အငြိမ့်က ဆိုင်းဝိုင်းသံလောက်မကျယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထင်လေ့ရှိသော ဆိုင်းဝိုင်းတီးလုံးကို ကက်ဆက်ဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ဖွင့်ထားခြင်းသာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဝင်ကြည့်မလားဟင်...”

“ဟင့်အင်း... မကြည့်ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့်လာ”

ကျွန်တော်လည်း သူမ၏လက်ကလေးကို လူရှင်းခိုက် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ဆက်လျှောက်သည်။ ထိုအခါရုံ ခပ်သေးသေးကိုတွေ့ရသည်။ အပြင်ဘက်မှာရေးထားသော၊ ဆွဲထားသော ပုံတွေ၊ စာတမ်းတွေကထူးဆန်းနေသည်။ ဘာတဲ့။ ကျား၊ ဖျံတဲ့၊ ကျားနှင့်ဖျံပုံကို အမြီးချင်းဆက်ပြီးတစ်ကောင် တည်းရေးထားသည်။

နောက်တစ်ရုံကလည်း အုန်းသီးကိုခြေထောက်ဖြင့်ခွာပြမည့် မဟာလူသားတဲ့၊ ပုံကတော့လူတစ်ယောက်လက်နှစ်ဖက်နောက် ပစ်ထားပြီး ခြေထောက်ဖြင့်အုန်းသီးတစ်လုံးကိုခွာပြနေပုံ။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“ဝင်ကြည့်ရအောင်နော်. . ချော”

“ကိုကိုစိတ်ဝင်စားလို့လား။ အလကားလိမ်နေတာဖြစ်မှာပါ ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမယ့် အပျင်းပြေပေါ့ ဝင်ကြည့်မယ်လေ”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ကျားဖျံရုံရှေ့ရောက်သွားသည်။ လက်မှတ်ရောင်းသည့်လူထံမှာ လက်မှတ်နှစ်စောင်ဝယ်လိုက်ပြီး အထဲဝင်ခဲ့သည်။ အထဲမှာ တကယ့်ကိုကျဉ်းကျဉ်းကလေး။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပဲထိုင်လို့ရသည့် အခန်းလေး။ ထိုအခန်းလေးထဲမှာ ကြံဖျားလေးတစ်ခုချထားသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ချောချောလည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ကျားဖျံကိုရှာ သည်။ သို့သော်ကျားဖျံကိုမတွေ့ဘဲ ကြံဖျား(ကြံပင်၏အဖျား)ကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သည်။ ချောချောကတော့ သဘောမပေါက်။

“ကိုကိုဘာရယ်တာလဲဟင်. . ကျားဖျံကိုမတွေ့လို့လား”

“ဒီမှာလေချောရဲ့. . ဒါကျားဖျံပေါ့”

“ဟင်. . ဟုတ်မှမဟုတ်ပဲ။ ဒါကြံဖျားပဲ. . ”

ပြီးမှကြံဖျား။ ကျားဖျံဟု သူမဖာသာပြောင်းပြန်အသံထွက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း အထဲကပြုံးစိစိနှင့်ထွက်လာသောအခါ အပြင်မှာ တန်းစီနေသော ရွာသားအချို့ကိုတွေ့ရသည်။ လက်မှတ်ရောင်းသည် ရယ်ကြဲကြဲနှင့်ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

“တွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လားနောင်ကြီး”

စိုင်းသဗ္ဗာ ဒဏ္ဍာရီ

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်. . တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

ရွာသားတွေပို၍ စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ချောချောလည်း လူအုပ်ကြားမှထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းရောက်တော့ ချောချောက . . .

“သူတို့လိမ်ထားတာနော်ကိုကို”

“လိမ်တော့လိမ်တာပေါ့ချောရဲ့။ ဒါပေမယ့် ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ရုံဝင်ခကလည်းမဖြစ်စလောက်ဆိုတော့ ပျော်စရာ။ ရယ်စရာတစ်ခုဝင်ကြည့်လိုက်ရသလိုပေါ့. . ”

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အုန်းသီးကိုခြေ ထောက်ဖြင့် ခွာပြမည့်မဟာလူသားကိုဝင်ကြည့်ဖို့ လက်မှတ်ဝယ်လိုက် ပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ စောစောကအခန်းထက်ပိုကျယ်သော အခန်းကလေး ဖြစ်နေသည်။ ထိုခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်အုန်းစိမ်း တစ်လုံးကိုရှေ့မှာချထားပြီးထိုင်နေ၏။

ကျွန်တော်ထိုလူကိုလေ့လာလိုက်သည်။ ဗလလည်းသာမန် လူလောက်ပင်ရှိမည်။ ပြီးတော့ခြေထောက်မှာလည်းခြေသည်းတွေ ဘာတွေမရှိ။ ပုံမှန်အတိုင်း။ သူသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကိုပြုံး၍ . . .

“ကဲ. . ဟုတ်ပြီထိုင်ကြ။ ဟောဒီအုန်းသီးကိုခြေထောက်နဲ့ ခွာပြမယ် သေသေချာချာကြည့်ကြနော်”

စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် မျက်တောင်မခတ်ကြည့် နေမိသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ အုန်းသီးကို ခြေထောက်နှစ်ခု နှင့် ညှပ်ပြီး ကြမ်းမှာဆောင်၍ အရင်ခွဲမည်ထင်သည်။ ပြီးမှ အုန်းဆံ တွေကို ခြေမနှင့်ညှပ်ခွာမည့် သဘောဖြစ်နေသည်။ ထိုလူသည် ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းပင် အုန်းသီးကို ခြေဖဝါးနှစ်ခုနှင့် ညှပ် လိုက်သည်။

“ကြည့်နေနော် . . . ဟောဒီမှာ အုန်းသီးကို ခြေထောက်နဲ့ခွာပြီ”

ညှပ်ထားသော ခြေဖဝါးနှစ်ခုကို အုန်းသီးမှခွာလိုက်သည်။ အုန်းသီးသည် အလယ်မှာလှုပ်၍ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုလူသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြောင်နေသည်ကိုကြည့်ပြီးရယ်၏။

“ထပ်ပြီး ခွာပြရဦးမလား”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သောအခါ ချောချောကလည်း သဘောပေါက်သွားပြီးလိုက်ရယ်သည်။ ကျွန်တော်က . . .

“ဒီလောက်တော်တဲ့ပညာကို ခင်ဗျားဘယ်ကတတ်လာခဲ့သလဲ”

ထိုလူသည်ရယ်၍ . . .

“ဒီလိုပါပဲ . . . ခင်ဗျားတို့ ဒီဥစ္စာကိုလျှောက်မပြောနဲ့နော်။ တော်ကြာ လူမဝင်ပဲနေဦးမယ်”

“အတော်ဆိုးတဲ့လူပဲ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရယ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အပေါက်မှာတော့ ရွာသားလေးငါးယောက်ရောက်နေသည်။ အငြိမ့်စင်ဆီမှ ဆိုင်းဝိုင်းသံသည် ပို၍ကျယ်လာ၏။ လပြည့်ဝန်းသည် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်သို့ရောက်လှရောက်ခင်ဖြစ်နေလေပြီ။ ချောချောနှင့် ကျွန်တော်သည် ပခုံးချင်းထိနေ၏။ ပွဲခင်းထဲမှ မီးရောင်တစ်စွန်းတစ်စနှင့် လရောင်နှုတ်ထွေးထွေးက သူမ၏မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။

တင့်တယ်လှပသော ချစ်သူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်၍လျှောက်နေမိသည်။ ယခုလို အချိန်လေး ကုန်ဆုံးသွားမှာကို နှမြောတသသော စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာလေ သည်။

x x x

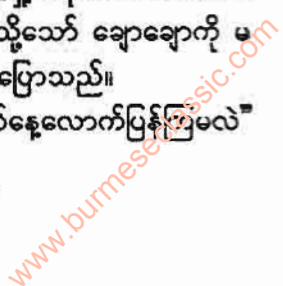

“ရဲမြတ်ဆွေ . . ထတော့။ ဦးလေးတို့နှစ်ယောက်ဈေးသွား
ကြရအောင်”

ဦးလေးကကျွန်တော့်ခြင်ထောင်ထဲလက်ထည့်ပြီး ကျွန်တော့်
လက်ကိုကိုင်ကာလှုပ်နှိုးသဖြင့် ကျွန်တော်နှီးလာသည်။ နာရီကိုကြည့်
လိုက်သောအခါ ခြောက်နာရီပဲရှိသေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကယုာ
ကယာပင်အိပ်ရာမှထလိုက်ပြီး အိပ်ရာကိုသိမ်းလိုက်သည်။ ဟိုနှစ်
ကောင်ကတော့ အိပ်ကောင်းတုန်းပင်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်၊ အိပ်သာ
တက်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့
သည်။ ဦးလေးကနွားလှည်းပေါ်မှ ကျွန်တော့်ကိုစောင့်နေသည်။
လှည်းပေါ်ကျွန်တော်ရောက်သည်နှင့် ဦးလေးကလှည်းကို ခပ်သွက်
သွက်မောင်းထွက်သည်။ ချောချောတို့အိမ်ရှေ့ ရောက်သော် အိမ်ထဲ
သို့ကျွန်တော်မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ သို့သော် ချောချောကို မ
တွေ့ရ။ ရွာမှလွန်သော်ဦးလေးကစကားစပြောသည်။

“မင်းတို့ပြန်ရတော့မယ်နော်၊ ဘယ်နေ့လောက်ပြန်ကြမလဲ”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မရောက်ချင်သောထိုနေ့သည် မကြာမီရောက်လာပေတော့မည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလဲ မသိတော့ပြီ။ ဦးလေးသည်ကျွန်တော့်ကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်နေ၏။

“ဦးလေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတိုင်ပင်နိုင် တယ်ရဲမြတ်ဆွေ”

ငြိမ်သက်နေသော မြေပဲခင်းတွေတစ်ဝိုက်တွင် မြူတွေ့ဆိုင်း နေ၏။ လှည်းလမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လျှောက်ကြည့် နေမိသည်။

“ကျွန်တော်၊ ချောချောကိုအရမ်းချစ်တယ်ဦးလေး။ သူနဲ့ မဝေးချင်ဘူး။ အဲ့. . . ဒီတော့ ကျွန်တော်ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဟင်”

ဦးလေးသည် နားလည်စာနာစွာပြုံးသည်။

“သန်ဘက်ခါကို ဦးလေးလက်မှတ်ဝယ်လိုက်မယ်။ မင်းတို့သုံး ယောက်စလုံးပြန်ကြတော့”

“ဟင်. . မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ဦးလေး။ အဲ့ဒီလောက်တော့ စောစော မပြန်ချင်ဘူး။ ကျောင်းမဖွင့်ခင်ထိနေလို့ရသလောက်တော့ ကျွန်တော်နေချင်သေးတယ်”

“မင့်သူငယ်ချင်းတွေ ပျင်းနေကြပြီကွ။ နောက်ပြီး မင်းတို့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းဖွင့်ချိန်အထိ ပြင်ဆင်ကြဖို့လည်း လိုသေးတယ်”

“ကျွန်တော်ဦးလေးနဲ့အတူ ဒီမှာပဲနေခဲ့ရင်ရော မဖြစ်ဘူး လားဟင်”

ဦးလေးသည် ခပ်ဖွဖွရပ်၏။

“ငါတူက ဦးလေးလျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းကို လိုက်လျှောက်ချင် နေတာကိုး။ မင်း၊ ဦးလေးအကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလဲဟင်။

ဦးလေး ဒီရွာမှာနေရတဲ့အကြောင်းက ရန်ကုန်မှာမနေချင်လို့ပဲကွ။ ဦးလေး တောကိုချစ်တယ်။ အညာ ကိုချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမှာပဲ

အခြေချနေတာ။ ငါ့တူကျတော့ ဦးလေးလို လုပ်လို့မရဘူး။ မင့်မိဘ ခို့သေးတယ်။ မင့်အရည်အချင်းနဲ့ ဘဝအတွက် ကြိုးစားဖို့လိုသေး ထယ်။ မင်းကျောင်းဖွင့်ရင် ကျောင်းပြန်တက်ရမယ်။ ဘွဲ့တစ်ခုရ အောင်ယူရမယ်။ မင့်အဖေ၊ ဦးလေးရဲ့အစ်ကိုကလည်း သူ့လုပ်ငန်း ငြီးကို မင့်လက်ထဲထည့်ချင်နေပြီ”

“ကျွန်တော် ချောချောကိုလက်ထပ်ပြီး ရန်ကုန်ကိုခေါ်သွား ရင်ရော”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်အချက်က မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အသက်အရမ်းငယ်သေးတယ်။ နှစ်အချက်က နှစ်ယောက်စလုံး ပညာ မစုံသေးဘူး။ သုံးအချက်က ချောချောကလည်း အဲဒီလိုလုပ်ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ လေးအချက်က မင့်မိဘတွေနဲ့ ချောချောအမေကလည်း သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည် တွေ ရုတ်ခြည်းပြည့်လာ၏။

“ဒါဆို... ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲဟင်”

ဦးလေး၏လက်တစ်ဖက်သည် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်လာ တင်၏။ ဦးလေး၏အသံသည် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေ၏။

“ငါ့တူ သန်ဘက်ခါကျရင် ရန်ကုန်ကို မင့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အတူပြန်ပါ။ လောလောဆယ်တော့ မင်းချောချောကို မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး စိတ်ထဲကထုတ် ထားပါ။ ကျောင်းပြန်ဖွင့် ရင် စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ စာကြိုးစားပြီးသင်ပါ။ အဲဒီလိုပဲ ချောချောကလည်း မင့်ကိုမေ့ထားဖို့လိုတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူလည်း တက္ကသိုလ်ပညာကို ဆက်သင်လို့ရမှာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် စလုံး ဘယ်မှာပဲနေနေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်နေကြမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့တော့မင်းတို့ပေါင်းကြရမှာပါ။ ဦးလေး

ပြောတာ သဘောပေါက်လား။ မင့်ကိုချောချောက စိတ်ချနေရမှာဖြစ် သလို၊ ချောချောကိုလည်း မင်းကစိတ်ချနေရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုသနားတယ်ဦးလေး။ ကျွန်တော်ကြောင့် သူ့အရမ်းခံစားရလိမ့်မယ်”

“ဦးလေးလည်း မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို စာနာပါတယ် ကွာ”

နှစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။ ဦးလေးသည် လှည်းကို မှန်မှန်မောင်းနေသည်။ ကျွန်တော်၊ ဦးလေးကိုစောင်းငဲ့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးလေးသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ ဦးလေးကိုမေးချင်နေသော မေးခွန်းသည် အလိုလိုပင်လွတ်ခနဲ ထွက် သွား၏။

“ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်မြသိတာ ချစ်ခဲ့ကြသေးလားဟင်”

နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေးကွေးသည်ဆိုရုံမျှ ပြုံးသည်။

“မချစ်ခဲ့ကြဘူး။ ဦးလေးနောက်ကျခဲ့တယ်ကွ။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိနေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးအတွက်မှားခဲ့တယ်။ ဦးလေးလို မြို့သားကို သူ့ကြိုက်လိမ့်မယ်ထင်ပြီး ဒီရွာမှာပဲဦးလေးအခြေချဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ မြသိတာဟာ ကိုအောင်ချိမ့်၊ ချောချောရဲ့အဖေနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်သွားတယ်”

“ဦးလေးမခံစားရဘူးလားဟင်”

“ဘယ်နှယ်ပြောပါလိမ့်ကွာ။ ခံစားရတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားဖို့တောင် စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အချိန်မှာ ဦးလေး ဒီရွာကို သံယောဇဉ်ရှိနေပြီ။ ဒီရွာကလွဲလို့ ဘယ်မှာ မှမနေနိုင်တော့ဘူး”

“အခုအချိန်မှာ ဒေါ်မြသိတာမှာ သူ့ယောက်ျားလည်း မရှိ တော့ဘူးဆိုတော့ ဦးလေးအတွက်အခွင့်ကောင်းပဲ။ ဦးလေးပြန်

ကြီးစားသင့်တယ်”

“မြသီတာရဲ့ယောက်ျား ကိုအောင်ချိမ့်ဆုံးသွားတာ အခု ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်တောင်ရှိရောမယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးမကြိုးစားခဲ့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဦးလေး သူ့ကိုမချစ်တော့လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးကွ။ အသက်အရွယ်တွေကလည်း ကြီးကုန်ပြီ ဆိုတော့ မသင့်တော်တော့လို့”

“ဪ... ”

ဦးလေးအတွက် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ မဖြစ်ဖြစ်နှင့် မြို့သို့ရောက်လာသည်။ ဦးလေးနှင့်ကျွန်တော် စည်း ထုံးစံအတိုင်းပင် လက်ဖက်ရည်သွားသောက်ကြသည်။ ပြီး တော့ သန်ဘက်ခါ ကျွန်တော်တို့ပြန်ဖို့အတွက် ကားလက်မှတ် သွားဝယ်သည်။

ကျွန်တော့်လက်ထဲကို လက်မှတ်တွေရောက်လာသည့်အခါ ကျွန်တော် ကြေကွဲသွားမိပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အလည်ခရီးစဉ် သည် ပြီးဆုံးပေတော့မည်။ ထို့အတူကျွန်တော်နှင့် ချောချော၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းသည်လည်း ပြီးဆုံးရပေတော့မည်လား။

x x x

ဘုရား၏ ထီးတော်မှ ဆည်းလည်းသံလေးများက လွမ်းဆွတ် ဖွယ် ကောင်းနေလေသည်။ ညနေစောင်းသည် သာယာလှပလျက်ရှိ သော်လည်း ထိုအလှကို ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက် မခံစားနိုင် တော့ပြီ။ စေတီတော်၏ အောက်ဘက်လှေကားထစ်ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ယှဉ်တွဲ၍ထိုင်နေမိသည်။

ချောချော၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေကို ကျွန်တော် တယုတယသုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ချော”

မျက်ရည်တွေပြည့်နေသော မျက်ဝန်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုမော့ ကြည့်၏။

“ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ ကိုကိုချောဆီကို အမြန်ဆုံးပြေးလာခဲ့ မယ်နော်။ ကိုကိုတို့သိပ်မစောင့်ရတော့ပါဘူး ချောရယ်။ အများဆုံး စောင့်ရလှ လေးနှစ်ပေါ့”

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကိုကိုချောကိုမေ့သွားမှာပါ”

သူမ၏နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို ကျွန်တော်လက်နှင့်ပိတ်ပေး လိုက်သည်။

“ရန်ကုန်ရောက်ရင်လည်း ကိုကိုဘယ်တော့မှ ချောတိုမနေဘူး။ အချိန်တိုင်းပဲ ချောကိုသတိရနေမှာပါ။ ချောလည်း ကိုကိုတို့အချိန်တိုင်းပဲသတိ ရနေနော်။ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် လူချင်းထေးနေပေမယ့် နှလုံးသားချင်းနီးနေရင် ပြီးတာပဲချောရယ်”

မျက်ရည်တွေက တားမရ ဆီးမရကျလာပြန်သည်။

“ချောဘက်ကတော့ ကိုကိုကို အမြဲသတိရနေမယ်ဆိုတာ ယုံပါကိုကိုရယ်”

ကျွန်တော် သူမ၏လက်ဖဝါးလေးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိသည်။

“ထ... ကိုကိုတို့ ဘုရားသွားဖူးရအောင်”

“ချောချောသည် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို အားပြုပြီးထရပ်သည်။”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လှေးကားထစ်ကလေးတွေကို လှည့်တွဲပြီးတက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ စေတီရင်ပြင်မှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်၍ ဘုရားရှိခိုးသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘုရားရှိခိုးတာမြန်ပြီး ချောချောကတော့ ဘုရားရှိခိုးတာကြာသည်။ လက်အုပ်ချီထားပြီး ပါးစပ်ကလေးလှုပ်ကာ ဘုရားရှိခိုးနေသည့် ချောချောကိုကြည့်ကာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲလိုက်သွားမိသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူမနှင့် သည်ရွာကို ကျွန်တော်ခွဲခွာရပေတော့မည်။ ရင်ထဲတွင် မချီဖြစ်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ချောချောသည် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသွားသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်လာသည်။ ပြုံးပြသော အပြုံးသည် နှမ်းနယ်နေ၏။ ကျွန်တော်လည်း သူမဘေးမှာပင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်အုပ်ပြန်ချီလိုက်သည်။ သူမက မျက်လုံးကလေးဝိုင်း၍ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။

“ဘယ်နှခါဘုရားရှိခိုးမလို့လဲကိုကို”

“ဒီတစ်ခါက ဘုရားရှိခိုးမလို့မဟုတ်ဘူး သစ္စာပြုမလို့”

“ရှင်...”

စိတ်ထဲမှာ စိစဉ်ထားသောစကားတွေကို နှုတ်မှစတင် ရွတ်မိလေသည်။

“ဘုရားတပည့်တော်သည် တပည့်တော်၏ချစ်သူ ချောချော အပေါ်တွင် အမှန်တကယ် မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးပါသည် ဘုရား။ မည်သည့်အခါမျှ သစ္စာမပျက်စေရပါဘုရား။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်နှင့် တပည့်တော်၏ချစ်သူတို့ အမြန်ဆုံးပြန်လည်ဆုံတွေ့ပေါင်းဖက်ရပါစေ အရှင်ဘုရား”

နောက်ဆုံးစကားစုသည် ရင်ထဲမှလာသော အသံဖြစ်ပြီး၊ လှိုက်လှဲသွားလေသည်။ ကျွန်တော်ချောချောဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူမသည်လည်း ကျွန်တော်ဆိုသလိုပင်လိုက်ဆို၍ သစ္စာပြုလေတော့သည်။

“ဘုရားတပည့်တော်မသည် တပည့်တော်မ၏ချစ်သူ ကို ရဲမြတ်ဆွေအပေါ်တွင် အမှန်တကယ်မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးပါသည်ဘုရား။ မည်သည့်အခါမှ သစ္စာမပျက်စေရပါဘုရား။ ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်မနှင့် တပည့်တော်မ၏ချစ်သူတို့ အမြန်ဆုံးပြန်လည်ဆုံတွေ့ ပေါင်းဖက်ရပါစေအရှင်ဘုရား”

နှစ်ယောက်သားပြိုင်တူဦးချလိုက်ပြီး ခေါင်းပြန်အမော့တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ရပ်ကြည့်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ မောင်မောင်အေးပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သည်နားတစ်ဝိုက်တွင် လူပြတ်သည်။ သည်ကောင် ကျွန်တော့်ကို ဘာများကြံစည်မလို့ပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါမှ သည်ကောင်ချာခနဲလှည့်ပြီး ဘုရားပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

မြို့သဗ္ဗာ ဧကရာဇ်

“မောင်မောင်အေးကိုတော့ ချောသတိထားနော်။ ဒီတောင့်
ကြည့်ရတာ မဟုတ်ကဟုတ်က ကြံစည်ရင်ကြံစည်မှာ”

“စိတ်ချပါကိုကို။ ချောဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ တစ်
ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှမသွားဘူး”

“ညရေးညတာ အကူအညီလိုရင်လည်း ဦးလေးကိုနှိုးပြီး
အကူအညီတောင်း။ မြစ်ဆိပ်ကို ရေခပ်ဆင်းရင်လည်း သတိထား
ပြီးဆင်းနော်။ ချော်လဲမှာစိုးရတယ်။ နောက်ပြီး အပြင်ထွက်ရင်လည်း
မြွေပါးကင်းပါးကြည့်သွား။ အိမ်သာသွားရင်လည်း အိမ်သာထဲမ
ဝင်ခင် အိမ်သာနံရံကို တုတ်နဲ့အရင်ရိုက်နော်”

မျက်ရည်တွေနှင့် ရယ်လေသည်။

“ကိုကိုရယ်၊ ချောက အဖေတစ်ယောက်လုံး မြွေကိုက်ပြီးဆုံး
ထားရတာပါ။ ချောသတိရှိပါတယ်။ ကိုကိုလည်းရန်ကုန်ရောက်ရင်
သတိဝီရိယနဲ့ သွားလာနော်။ ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်လည်း ခပ်ဖြည်း
ဖြည်းပဲမောင်း။ ရေချိုးလည်း မမှားစေနဲ့။ အစားကိုလည်း အချိန်မှန်
စားနော်။ ချောကိုလွမ်းလို့ဆိုပြီး ကျောင်းမတက်ဘဲလည်းမနေနဲ့။
စာကိုလည်း မှန်မှန်ကျက်။ ချောလည်း ကိုကိုကိုလွမ်းရင် စာရေး
လိုက်မယ်။ ကိုကိုလည်းချောဆီ စာမှန်မှန်ရေး”

သူမ၏လက်ဖဝါးလေးကို ကျွန်တော်ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“ချော”

“ဘာလဲကိုကို”

“ကိုကိုလေ ချောကိုသိပ်ချစ်တယ်”

ချစ်ရည်ရွမ်းသော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့
ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောလေသည်။

“ချောလည်း ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်”

စေတီရင်ပြင်ကလေးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေ

သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘုရားရင်ပြင်မှထွက်ခဲ့သည်။

“မနက်စောစော ကိုကိုတို့သွားတော့မယ်နော်၊ ချောလိုက်မပို့နဲ့တော့။ အိမ်ရှေ့ကပဲ လက်ပြုနုတ်ဆက်တော့ ကိုကိုရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်း ချောဆီစာရေးလိုက်မယ်”

ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ချောလေ... ကိုကိုကို ညတိုင်းမေတ္တာပို့နေမယ်”

“ဪ... ကွယ်”

စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်နှုတ်မှ အသံထွက်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် မှောင်စပြုလာလေပြီ။ မကြာမီညရောက်ပေတော့မည်။ ပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်ပေတော့မည်။ ဤရွာ၌ ကျွန်တော်တို့နေရမည့်အချိန်ကလေးသည် နာရီပိုင်းမျှသာကျန်တော့သည်ပဲ။

“ပြန်ကြရအောင်နော် ကိုကို။ ဒီထက်မှောင်ရင် မြွေပါးကင်းပါး ကြောက်ရတယ်”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသလား၊ ခေါင်းမညိတ်လိုက်ဘူးလား သတိမထားမိလိုက်။ ချစ်သူနှင့်နေရမည့်အချိန်သည် စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာ ကျန်တော့၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားမပြောမိဘဲ ဘေးချင်းယှဉ်၍ လျှောက်ခဲ့ရာ ရွာအဝင်လမ်းသို့ရောက်ခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွာထဲရောက်လာသည်။ မည်သူကြည့်ကြည့်၊ မည်သူပြောပြော နှစ်ယောက်စလုံး ဂရုမစိုက်တော့ပြီ။ ချော၏ အိမ်ရှေ့ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တွဲ၍ လျှောက်သည်။

“ကဲ... ကိုကိုသွားတော့နော်”

“ကိုကို... အမြဲတမ်း သတိရနေမယ်”

ခေါင်းစဉ်

“ချောလည်း ကိုကိုလိုပါပဲ ကိုကိုရယ်”

လက်ဖဝါးလေးကို ကျွန်တော်ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် ခြတ်နိုးစွာနှင့် သူမ၏ လက်ကလေးကို ဆုပ်ယူလိုက်သည်။ ထိုတဒ် သည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ လောက်လေးဖြစ်သည်။ မျက်ဝန်းနှစ်ခုဆုံမိ ကြ သည်။ သူမ၏လက်ကလေးကို တစ်ချက်ဆုပ်လိုက်ပြီး မလွတ်ချင် ထွတ်ချင်နှင့်လွတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုကိုသွားတော့မယ်”

သူမခေါင်းညိတ်သည်။ ကျွန်တော်ချာခနဲ ကိုယ်ကိုလှည့် ထိုက်၏။ ခြေလှမ်းအတော်လျှောက်ခဲ့ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် ခြံမှ ကျွန်တော့်ကိုရပ်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လာသည်။

x x x

ကိုဝက်ခေါင်းမောင်မောင်က သူ့နှုတ်ခွက်ကို လက်ဆောင် အဖြစ်လာပေးသည်။ ထိုနှုတ်ခွက်ကို ကျွန်တော်တို့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ရန်ကုန်ကရပ်ကွက်ထဲမှာ သွားမှတ်လျှင် ကျွန်တော်တို့ကို ဟားကြ ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့သူ့စေတနာကို အသိအမှတ် ပြုသည့်အနေဖြင့် ထိုနှုတ်ခွက်ကို လက်ခံထားလိုက်သည်။

ကာလသားအုပ်စုကလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုလာ၍ နှုတ် ဆက်ကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ထန်းလျက်တစ်တောင်းလည်း ပါ သည်။ ရွာလူကြီးတချို့ကတော့ နှုတ်ဆက်ရုံသက်သက်ရောက်လာ သည်။ ညဉ့်နက်သော် သူတို့တွေ ပြန်ကုန်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့သာ ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဦးလေးက သတိပေးလေသည်။

“မနက်စောစော ထရမှာကွ. . . အိပ်ကြတော့”

ထိုအခိုက်မှာပင် ခြံဝမှလူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။ လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် အနည်းငယ်မှောင်နေသဖြင့် မည်သူမည်ဝါမကွဲ။

“ကာလသားတစ်ယောက်ပဲထင်တယ်။ သွားတွေ့လိုက်ပါဦး
ဇာ”

ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ မြို့နားရောက်သော
အခါမှ လူလုံးကွဲလာသည်။ မောင်မောင်အေး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ
ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သည်ကောင်ဘာလာလုပ်တာပါလိမ့်။
ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခပေးမလို့လာတာလား။

“ရဲမြတ်ဆွေ”

“မောင်မောင်အေး”

“ငါ မင်းကို လာနှုတ်ဆက်တာကွ။ ဟောဒါက ငါ့ရဲ့လက်
ဆောင် ကရေကရာတွေ”

ကျွန်တော်အံ့ဩသွားမိလေသည်။ သည်ကောင် တကယ်
ပြောတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ တစ်စုံတစ်ခုများ အကောက်ကြံမလို့လား
ဆိုပြီး သူ့လက်ထဲကို ကြည့်ရသည်။ ဘာမှမပါကြောင်း သေချာမှ
ကျွန်တော်လည်း အနားကပ်သွားလိုက်၏။

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်လိုက်ပါကွာ။ ပထမတော့ မင်းကိုငါ သိပ်
ကြည့်မရဘူးကွ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်
လေးကို မင်းကြိုက်နေတာရယ်၊ မြို့သားဆိုတော့ ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကောင်
ပဲထင်မိခဲ့တယ်။ ချောချောကိုလည်း မင်းတကယ်မချစ်ဘဲ ကျောရုံ
ကြံတာပဲလို့ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ညနေက မင်းတို့နှစ်ယောက်
ဘုရားမှာသစ္စာပြုနေတာတွေ့လိုက်ရတော့ ငါစိတ်မကောင်း အတော်
ဖြစ်သွားတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ငါအရမ်းသနားသွား
ထယ်ကွာ။ မင်းကိုခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကောင်လို့ထင်ခဲ့မိတာပဲ မှားသွားပြီမှန်း
သိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ပြန်မှာကို ငါလာနှုတ်ဆက်တာ။
ငါ့လက်ဆောင် ကိုလည်းယူပါကွာ။ ရော့. . . မင့်သူငယ်ချင်းတွေကို
လည်း ငါက နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ပြောပေးကွာ”

“အိမ်ပေါ်တက်ဦးလေကွာ... စကားပြောကြရအောင်”

“မတက်တော့ဘူး... ညဉ့်နက်ပြီ။ မင်းတို့လည်း မနက်စောစောသွားကြမှာဆိုတော့ အိပ်ကြတော့ကွ”

သူကမ်းပေးသောလက်ကို ကျွန်တော်ဆွဲယူလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်သည် ခပ်တင်းတင်းဆုပ်မိသည်။ သူပြုံးလေသည်။

“တို့နှစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြပြီနော်။ နောက်တစ်ခါ မင်းရွာ ကို လာလည်ရင်ငါ့ကို Smack Down နပန်းသင်ပေးဦး”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်မိသည်။ သည်ကောင် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်သွားသည်။ ရွာလမ်းကလေး၏ ဝိုင်းတဝါးအလင်းရောင်အောက်မှာ သူတဖြည်းဖြည်းပျောက်သွားသည်။ ထိုအခါမှပင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အေးစိမ့်စပြုနေသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။

x x x

ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို လှည်းပေါ်တင်ပြီးသောအခါ မှောင်
နေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ အနည်းငယ်အေးစိမ့်နေသဖြင့် ကျွန်တော်
၏ ဘုရားကင်အင်္ကျီတွေ ဝတ်ထားကြသည်။

“ကဲ... တက်ကြတော့ သွားရအောင်”

ကျွန်တော်တို့လှည်းပေါ်တက်လိုက်သည်။ ဦးလေးက လှည်း
၏ ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းထွက်သည်။ လှည်းသည် ရွာလမ်းအတိုင်း
ဆီဖြည်းဖြည်းသွားနေရာမှ ချောချောတို့အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။
ကျွန်တော်လည်း ဦးလေး၏ပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ဦးလေးက
အလိုက်သိစွာဖြင့် လှည်းကိုရပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်လှမ်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သောအခါ ချောချော
က ခြံထဲမှထွက်လာသည်။ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်ဖြင့်ပင် သူမငိုထား
သည်ကို သတိပြုလိုက်ပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားမိသည်။

“ချော”

“ကိုကို”

“ကိုကိုသွားတော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ၏လက်ဖဝါးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ ချောသည် ရှိုက်သံ ဖြင့်ပြော၏။

“သွားတော့နော်. . . ကားနောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် သူမ၏လက်ဖဝါးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီး သူမကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှမ်းပေါ်ပြေးတက်လိုက်သည်။ လှည်းသည် တဖြည်းဖြည်းစရွေ့သည်။ ချောချောသည် ခြံမှလက်ပြ ရင်း ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ရစ်၏။ ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေကို ဟိုကောင် တွေ မမြင်စေလိုသဖြင့် ခေါင်းကိုငုံ့ထားလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ လက်စသတ် တော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားသည် ချောချောထံမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါပ ကော။

x x x

“ကားထွက်တော့မယ် တက်ကြတော့။ ရော့. . ရဲမြတ်ဆွေ၊
ဒီစာကို မင့်အဖေကိုပေးလိုက်။ မင်းတို့အားလုံး စာကြိုးစားကြနော်။
ညောကိုသင်ယူနိုင်တဲ့ ဘဝမှာကြိုးစားပြီး သင်တာဟာ အကောင်းဆုံး
ပဲ။ စိတ်မလေကြနဲ့။ ကဲ. . . တက်ကြ”

ကျွန်တော်တို့ကားပေါ် တက်လိုက်ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
ဆစ်ခလုံး အလင်းအားကောင်းလာလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း
ဦးလေးကို လက်ပြနုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ကားသည် ခပ်မှန်မှန်
ဝင်စ၍ထွက်သည်။ နေရစ်ခဲ့တော့ ချောရေ။ ကျွန်တော်မျက်စိကို
မှိတ်ထားလိုက်သည်။ အမြင်အာရုံထဲတွင် ချောကိုစတွေ့ခဲ့ပုံ၊ ချောနှင့်
ချစ်ခဲ့ပုံ၊ စကားပြောခဲ့ပုံတွေသည် ဟိုတစ်စ သည်တစ်စပေါ်လာ၏။

ရန်ကုန်မှာသည် ရွာသို့အလာခရီး၌ ကျွန်တော့်တွင် ခပ်ပေါ့
ပေါ့အတွေးတွေခံစားချက်တွေသာရှိခဲ့သော်လည်း ရွာမှအပြန်ခရီး
တွင် လေးနက်သောအတွေးတွေ ခံစားမှုတွေပြန်ပါလာခဲ့လေပြီ။
အလာတုန်းက မချစ်တတ်သေးသော ကျွန်တော်သည် အပြန်၌ချစ်
ဆတ်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

မျက်စိကိုပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ အရှေ့ဘက်အရပ်တွင် နေ

ထွက်လာလေပြီ။ နေလုံးသည် အနီရောင်ဘောလုံးကြီး တစ်လုံးနှင့် တူနေ၏။ ကားအရှိန်မြန်လာသည်နှင့်အမျှ ချောနှင့်တစ်စထက် တစ်စပိုဝေးလာပြီကို ခံစားမိနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော့် ဘေးမှ ထွန်းဝေစိုးက လက်ကုပ်သည်။

“ဟိုကောင် မင်းဇေယျာ... ကောင်းစားနေပြန်ပြီကွ”

ကျွန်တော်လည်း နောက်ကခုန်လှည့်ကြည့်မိသောအခါ အံ့ဩသွားမိလေသည်။ အလာတုန်းက သူ့ဘေးမှာထိုင်ခဲ့သော ကောင်မလေးပင် ယခု သူ့ဘေးမှာရောက်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကောင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သည်ကောင်က မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြပြီး နေကာမျက်မှန်ထုတ်တပ်သည်။

ပြီးတော့ ကောင်မလေးမမြင်အောင် သူ့နှာခေါင်းကို မသိ မသာလက်နှင့်ပြသည်။ ကျွန်တော်သိလိုက်သည်။ အလာတုန်းကလို့ ပင် သည်ကောင် နမ်းမိဦးမည်ဆိုသည့်သဘော။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ။ ကောင်မလေး သွားတိုက်မျက်နှာ သစ်မှာသေချာတယ်။ သည်တစ်ခါတော့ သည်ကောင်အတွက် အခွင့် အရေးပဲ”

ရန်ကုန်သို့ရောက်သော် ထွန်းဝေစိုးက မင်းဇေယျာကို ခပ် တိုးတိုးမေးသည်။

“ဟေ့ကောင် အဆင်ပြေလား”

မင်းဇေယျာက ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ပြီး ခေါင်းခါသည်။ တက္ကစီ ကားပေါ်ရောက်မှ သူ့ဆက်ပြောသည်။

“ကောင်မလေးက လမ်းမှာတရားမှ မအိပ်ဘူးကွ ... ဟား... ဟား”

x x x

ဖေဖေနှင့်မေမေသည် ကျွန်တော့်ကိုဝမ်းသာအားရဆုံးကြို
လေသည်။ မေမေကတော့ ကျွန်တော်ပိန်သွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။
ဖေဖေကတော့ ကျွန်တော်အသားနည်းနည်းညှိသွားသည်ဟုပြော၏။
ကျွန်တော့်ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးလိုက်
သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ သားအတော်ပျော်ခဲ့လား”

ကျွန်တော်သည် ခရီးကို တကယ်ပဲပျော်ခဲ့ပါသလော။ ပျော်
တော့ပျော်ပါသည်။ ချောနှင့်ချစ်ခဲ့၊ ကြည်နူးခဲ့သည်တို့သည်လည်း
ဖျော်စရာကောင်းပါသည်။ သို့သော် ယခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်လွမ်း
ဆွတ်ကြေကွဲနေမိလေသည်။ ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ချော ဘာ
ထုပ်နေလိမ့်မည်နည်းဟု နာရိကြည့်မိတိုင်း သူမကိုသတိရတမ်းတ
စိတ်ကပေါ်လာသည်။

“ပျော်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး. . . ကောင်းတယ်။ အဲဒါဆိုရင် ကျောင်းပြန်ဖွင့်တာနဲ့
စိတ်သစ် လူသစ်နဲ့ ပြန်ကြိုးစားတော့။ ကြိုးစားမယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော့်အသံသည် အားပျော့နေမှန်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိသည်။ ယခုလောလောဆယ်၌ ကျောင်းကိစ္စကို ကျွန်တော် မစဉ်း စားချင်သေးပါ။ အိပ်ရာထက်မှာ ခွေလှဲပြီး ချောကိုသာ စိတ်ရှိလက်ရှိ လွမ်းလိုလှပါသည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာသိပ်မကောင်းကြောင်းကို မေမေကရိပ်မိသွားသည်။

“သားခရီးပန်းလာတယ်ထင်တယ်။ သွားလေ အနားယူ တော့”

ကျွန်တော်လည်း အိပ်ခန်းထဲသွားတော့မည်ပြုပြီးမှ ဦးလေး ဇီဇာကို သတိရပြီး ဖေဖေကိုထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်း ထဲမှာသွားလှဲသည်။ မတွေ့ရ၊ မမြင်ရလေမှ ချစ်သူကိုတွေ့ချင်လာ သည်။ မကြားရလေမှ ချစ်သူ၏ အသံကိုကြားချင်လာသည်။

ထိုအရာကို အလွမ်းဟုခေါ်ပါသလား။ ချစ်သူကို အစဉ်အမြဲ သတိရနေလျှင် ထိုသူကို လွမ်းတတ်သူဟုခေါ်ရပါလိမ့်မည်။ အိပ်ရာ ထက်တွင် ဘယ်ညာလူးလိုမိရင်း ကျွန်တော်လွမ်းနေမိသည်။ ယောက်ျားရင့်မကြီးဖြစ်သူ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ချစ်သူကိုသည်မျှ လွမ်း နေလျှင်ချောသည်လည်း ကျွန်တော့်ကို မချီမဆုံလွမ်းနေပေလိမ့် မည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော် မည်သို့မျှနေ၍မရတော့ဘဲ တီဗွီ ဂိမ်းဖွင့် ကစားကြည့်သည်။ သို့သော် ဂိမ်းတွေထဲ စိတ်မရောက် သဖြင့် စက်ကိုပြန်ပိတ်ပြီး ဒီဗီဒီဇာတ်ကားတွေဖွင့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဒါလည်း မရပြန်၊ နောက်ဆုံးတော့ ငြီးစိစိကလည်းဖြစ်နေသဖြင့် ရေချိုးခန်း ဝင်၍ရေချိုးသည်။ ချစ်သူအား သတိရနေခြင်းအား မည်သို့ဖျောက် ပစ်ရလေမည်နည်း။

သည်လိုသာ ဆက်ဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင်တော့ မင်းဇေယျာ ပြောသလိုပင် ကျွန်တော်ကျောင်းမပျော်သော ကျောင်းသားဘစ်

ဒေါ်သဏ္ဍာ ဒုက္ခသည်

သောက် ဖြစ်လာပေလိမ့်ဦးမည်။ စိတ်မသက်မသာစွာဖြင့် ကျွန်တော်
ဆတ်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်ဘာလုပ်သင့်
ဆနည်း။ ချစ်သူကို အချိန်တိုင်းလွမ်းနေခြင်းဖြင့် ဘာကိုမှလုပ်ချင်
ထိုင်ချင်စိတ်မရှိသော် လူငယ်တစ်ယောက်၏ဘဝကို ရယူမည်လော။
သို့မဟုတ် ချစ်သူ၏စကားကို နားထောင်ပြီး ကျောင်းပညာတွေကို
စိတ်ပါ လက်ပါသင်ယူသော ကျောင်းသား ဘဝကိုယူမည်လော။

ချက်ချင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်သားစွာချလိုက်
သည်။ ကျောင်းဖွင့်ဖို့အချိန် အနည်းငယ်လိုသေးသည်။ သည်ကြား
ကာလကလေးမှာ သည်အတိုင်းထိုင်၍ ချစ်သူကိုလွမ်းနေမည့်အစား
ဆဝအတွက် အကျိုးရှိစေမည့် သင်တန်းတစ်ခုခု သို့မဟုတ် အလုပ်
တစ်ခုကိုလုပ်မည်။

ရေချိုးခန်းထဲမှ မြန်မြန်ထွက်ပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်
သည်။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့သည် ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ကျွန်တော့်ကို
စောင့်နေလေသည်။

“လာ... သား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ အိပ်ပျော်သွားသလား”

“တစ်ရေးမှ အိပ်မရဘူးဖေဖေ”

ဖေဖေရယ်လေသည်။

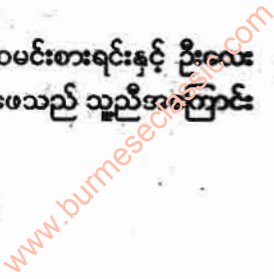
“အိပ်ရာအပြောင်းအလဲကြောင့် ထင်တယ်ကွ”

မေမေက သူမချက်ထားသောဟင်းတွေကို ကျွန်တော့်
ခန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ... သားဦးလေးနဲ့ရော စကားတွေအများကြီး
ပြောခဲ့သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော် ထမင်းစားသည်။ ထမင်းစားရင်းနှင့် ဦးလေး
အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။ ဖေဖေသည် သူ့ညီအစ်ကြောင်း

ကို မည်မျှသိထားလေသနည်း။

“ဦးလေးရဲ့ ဘဝဟာ သနားစရာပဲဖေဖေ”

ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်သည်။ ခဏကြာတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမပြု မိမိမူပါသားရယ်”

ဖေဖေစကားကို ကျွန်တော်ဘဝင်မကျပါ။ သို့သော် ဘာမှလည်း စောဒကမတက်ချင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းမှ စကားကိုပြောင်းလိုက်သည်။

“ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ဖို့က နည်းနည်းလိုသေးတယ်ဖေဖေ။

အဲဒီ ကျောင်းမဖွင့်မီစပ်ကြား အချိန်ကလေးမှာ...”

ကျွန်တော်စကားကိုရပ်၍ ဟင်းချိုတစ်ခွန်းသောက်သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေ၏။

“ကျွန်တော်ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ခဏဝင်လုပ်ချင်တယ်ဖေဖေ”

ဖေဖေပြုံးလေသည်။ မေမေကတော့ ဖေဖေကိုမျက်စောင်းထိုး၏။

“ဒါမှ ဖေဖေသားကွ။ ကောင်းလိုက်တာကွ။ အချိန်ကို အလ

ကားမထားဘဲ တန်ဖိုးရှိရှိသုံးရမှန်းသိလာပြီ။ သားကိုတော့ကိုပို့ပြီး အပန်းဖြေခိုင်းလိုက်တာ။ ဒါအမြတ်ပဲ”

အမှန်တော့ ဖေဖေပြောသလောက်တော့ ကျွန်တော် မလိမ္မာသေးပါ။ ချော့ကိုအချိန်တိုင်းသတိရနေပြီး စိတ်လေသွားသော လူငယ်တစ်ယောက် မဖြစ်လိုသဖြင့် ကြံ့ကြံ့ရာ ကြံ့လိုက်ခြင်းပါ ဖေဖေ။

“ဒါပေမယ့် ဖေဖေ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်သား။ ဖေဖေ

အဲလုပ်ထဲ ခဏဝင်လုပ်တယ်ဆိုတာ ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီလို ဝင်လုပ်လိုက်မှ ကျောင်းပြန်ဖွင့်တဲ့အခါ စာသင်ခွင့်စိတ်

ခွေတော့မှာလည်း ဖေဖေစိုးရိမ်တယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ရအောင် အင်္ဂလိပ်စာဆိုတာ အရမ်းအရေးကြီးတယ်သား။ နည်းပညာခေတ်ထဲမှာ မတတ်ထားရင် ခေတ်နောက်ကျကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်။ ကျောင်းကစာ သင်တာနဲ့ ကျေနပ်မနေဘဲ အပြင်မှာထပ်လေ့လာသင်ယူသင့် တယ်”

ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဖေဖေ။ ခုချိန်မှာ ကုလားစာသင်ဆိုလည်း သင်မှာပါပဲ။ တစ်ခုခုထဲမှာ တွန့်တော်အာရုံ ထည့်ထားမှဖြစ်မယ်။ နောက်မိမိဆို ကျွန်တော်ဇူးသွား ထိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။

ထိုအခါ ဖေဖေက အစီအစဉ်ကောက်ဆွဲလေတော့သည်။ တွန့်တော့်ကို နာမည်ကြီးအင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတစ်ခုကို တက်ရောက် စေမည်တဲ့။ အကယ်၍ တက္ကသိုလ်ပြန်ဖွင့်၍ ကျွန်တော်သင်ခန်းစာ ဖူးကို လိုက်နိုင်သည်ဆိုလျှင် ထိုအင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းကို ဆက်၍ ထက်နိုင်သည်တဲ့။

စားလက်စထမင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်အခန်း ထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး ချောထံ စာစရေးသည်။ ရေးရင်းနှင့်လွမ်းလာမိပြီ။ စာသည် စာမျက်နှာလေးမျက်နှာလောက်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ စာတို အအဆုံး သတ်လိုက်ပြီး စာအိတ်တစ်အိတ်ထဲထည့်သည်။

လိပ်စာကိုတော့ ဦးလေးလိပ်စာပဲတပ်လိုက်သည်။ သည်စာ ဦးလေး လက်ထဲရောက်သွားလျှင် မည်သူ့ကိုပေးရမည်လည်း ဦးလေး သိပါလိမ့်မည်။ နောက်တစ်နေ့ရောက်သော် စာတိုက်မှာသွားထည့် သည်။ ပြီးတော့ မင်းဇေယျာနှင့် ထွန်းဝေစိုးထံထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့နှင့် ထေးလက်ဆုံကျပြီး ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အိမ်မှာ တွန့်တော့်သူငယ်ချင်း အေးမြတ်မြတ်ဝေ ရောက်နေသည်။

“နင်ရောက်နေတာကြာပြီလား အေးမြတ်မြတ်ဝေ ဘယ့်နယ် ထဲ စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား”

“အေး.. . နင်တောကိုသွားလည်တယ်ဆို။ ငါဒီကိုရောက်
သေးတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ အတော်ပျော်ခဲ့ရဲ့လား။”

“အေး.. . ဒါနဲ့ ကျောင်းဘယ်တော့ဖွင့်မလဲဟင်”

“ငါတို့ အောင်စာရင်းထွက်ပြီးတာနဲ့ မကြာခင်ဖွင့်မှာပဲ။
ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် နင်ပြန်တက်မယ်မဟုတ်လား။”

“အေး”

မေမေက အနားရောက်လာပြီး ဝင်ပြောသည်။

“သားကျောင်းတက်မှန်ဖို့ကိုတော့ သမီးကိုပဲ အပ်ရမှာပဲ။
ကျောင်းပြေး တာသိရင်လည်း အန်တီတို့ကိုလာပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ စိတ်ချ”

နောက်တော့ အေးမြတ်မြတ်ဝေပြန်သွားသည်။ မေမေက
ကျွန်တော့် အနားမှာကပ်ထိုင်သည်။

“ကလေးမလေးက လှလာတယ်နော်။ သူ့ခမျာ မျက်မှန်သာ
မပါရင် သည်ထက်ပိုလှမှာ။ သဘောကလည်း အရမ်းကောင်းတယ်။
သားကိုလည်း အတော်ခင်တယ်နော်”

ကျွန်တော် မေမေမသိအောင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
မေမေစကား တွေ ဘယ်ကိုရည်ရွယ်နေသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။
ယခင်ကတည်းက အေးမြတ်မြတ်ဝေပေါ် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးထက်
မပိုခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ယခု အခြေအနေ၌ ပို၍ပင်သူငယ်ချင်း
ဖြစ်ချင်နေပါသည် မေမေ။

x x x

ဖေဖေတက်ခိုင်းသော အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းကို ကျွန်တော်
ထက်သလိုပင် ထွန်းဝေစိုးနှင့် မင်းဇေယျာလည်း လိုက်တက်ကြ
သည်။ လွမ်းဆွတ်မှုကို ဖြေဖျောက်သည့်အနေနှင့် သင်ခန်းစာတွေကို
ကျွန်တော်ကြိုးစား၍ သင်ယူလေ့လာသည်။ သို့သော် သတိကို
စိန်းချုပ်ထားရသည့် အချိန် ကင်းကွာသွားလျှင် ကျွန်တော်
လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲခြင်းဝေဒနာကို အပြင်းအထန်ခံရပြန်သည်။

ချောထံမှစာကို ကျွန်တော်စောင့်မျှော်သော်လည်း ရောက်
ထားခဲ့ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်ပို၍ခံစားရလေသည်။ ဖေဖေနှင့်
မေမေသည် ကျွန်တော့် အမူအရာတွေ ယခင်နှင့်မတူကြောင်း ရိပ်မိ
မိန့်မည်ထင်ပါသည်။

“သားကြည့်ရတာ လူကြီးပိုဆန်လာတယ်။ အဲဒီလိုကြီးတော့
အခြေမနေနဲ့ကွ။ လူဆိုတာ အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အမူအကျင့်
မရှိသင့်တယ်”

တမင်တကာလူကြီးဆန်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဖေဖ။
ကျွန်တော် ဆွေးမြေ့ကြေကွဲနေတာပါ။ မင်းဇေယျာကတော့
ကျွန်တော့်ကို အပြတ်ချွတ်လေသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီနှစ်လည်း မင်းစာမေးပွဲကျဦးမှာပဲ။ အခု အခြေအနေမှာ ကောင်မလေးကို မင်းလုံးဝမေ့ထားသင့်ပြီ”

“ငါမှ မေ့လို့မရပဲကွာ”

သည်ကောင်တွေ ငြိမ်သက်သွားကြလေသည်။ မကြာမီ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့မည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကတော့ ပထမနှစ်မှာပင် ပြန်နေရပေလိမ့်မည်။ ယခင်နှစ်က သူငယ်ချင်းတွေ က ဒုတိယနှစ်ရောက်ကုန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့က ပထမနှစ်မှာပင်ပြန် နေရမည့်ကိစ္စသည် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာကိစ္စဖြစ်နေ သည်။

သည်ကြားထဲ ကျွန်တော်ကလည်း ချစ်သူကိုလွမ်းဆွတ်ဆွေး မြေ့ နေ၏။

x x x

ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်လေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းဖွင့်
သည့်နေ့မှာ ကျွန်တော့်စီးတော်မြင်း (မော်တော်ဆိုင်ကယ်)နှင့်
ထွန်းဝေစိုးထံ စောစောထွက်ခဲ့သည်။ ထွန်းဝေစိုးကလည်း အဆင်
သင့်စောင့်နေပြီ။ ကျွန်တော် သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်သွားသည်နှင့်
ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်နောက်မှာတက်ခွဲသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ကယ်ကို ခပ်မှန်မှန်ပင်မောင်းခဲ့သည်။

“မင်းတော့မသိဘူး။ ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲကွ။
ကျောင်းတက်ရမှာကို ကြောက်နေသလိုပဲ”

ထွန်းဝေစိုးက ကျွန်တော့်နားနားကပ်ပြောသည်။

“ကျောင်းဖွင့်တာကို မပျော်တဲ့သူတွေထဲမှာ စာမေးပွဲမ
အောင်တဲ့ လူတွေပါမှာတော့သေချာတယ်။ ငါလည်း မင့်လိုပဲကွ . . .
ရင်လေးနေတယ်။ နောက်တစ်ချက် အရင်နှစ်က ကောင်တွေနဲ့
ထင်မှာတွေ့ရင် စိတ်ထဲမှာသိမ် ငယ်သွားသလိုပဲ။ ငါတို့ကပဲ သူတို့
ထက် ဉာဏ်ရည်ပိုညံ့နေသလိုလို သည်ကောင်တွေထင်မှာ လည်းခိုး
ထယ်”

“အေးကွာ. . . ငါတို့ကလည်း မနှစ်က ပေတေခဲတာကိုး”
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောင်းနားကိုရောက်လာသည်။ ထို
အခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ကားတစ်စီးက
အတင်းကျော်တက်သွားသည်။

“မင်းဇေယျာကွ. . . တို့ကိုစိန်ခေါ်သွားတာ။ လိုက်ကြရ
အောင်”

ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို
လေက အရှိန်ဖြင့်တိုးလေသည်။ အမှန်က သည်ကောင့်ကားက ပိုမြန်
သော်လည်း လမ်းကြောင်းသိပ်မရှင်းသောနေရာဖြစ်သဖြင့်ကျွန်တော်
ဆိုင်ကယ်က သူ့ကားကိုမီလာပြီးကျော်တက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ
မင်းဇေယျာ၏ ရယ်သံကြားရသည်။ သူက ကားပြတင်းမှခေါင်း
ထုတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုလှမ်းပြောသည်။

“တို့ကောင်တွေ ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျောင်းပြေးကြရ
အောင်”

“မင်းကြီးတော်ပဲကွာ။ မနှစ်ကလိုဖြစ်ချင်လို့လား”

“ဟား. . . ဟား”

ကျွန်တော်တို့ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲသို့
ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် ရောက်သွားကြသည်။ စာသင်
ခန်းတွေဘက် လျှောက်လာကြသောအခါ အေးမြတ်မြတ်ဝေနှင့်
ရင်ဆိုင်တိုးလေသည်။ သူမသည် ကျွန်တော်ကျောင်းတက်လာ သည်
ကို တွေ့ရသောကြောင့် ကျေနပ်သွားပုံရသည်။

“ဘယ်အခန်းမှာလဲဆိုတာသိပြီးပြီလား”

“မနှစ်က အခန်းပဲပေါ့ဟာ နင်ကလည်း”

“မဟုတ်ဘူး. . . အခန်းပြောင်းသွားတယ်။ လာ ငါလိုက်ပြ

မယ်”

အေးမြတ်မြတ်ဝေက ကျွန်တော့်ဘေးမှ ကပ်လိုက်သည်။
ထစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူမ၏ပခုံးနှင့် ကျွန်တော့်ပခုံးထိလေသည်။

“ငါတို့အချိန်ရှိသေးတယ်ဟ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်
ဇိတ်ဦးမယ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ မနှစ်ကလို”

ကျွန်တော်တို့ ရယ်လိုက်ကြသည်။ မင်းဇေယျာက ဝင်ပြော
သည်။

“တို့ဘာမှမစားလာခဲ့ရသေးဘူးဟ။ နင်လည်း မစားရသေး
နှင့် လိုက်ခဲ့ပါလား”

အေးမြတ်မြတ်ဝေသည် ကျွန်တော်ကျောင်းပြေးမည်ကို
အလွန်ပင်စိုးရိမ်နေပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့
ဇိတ်ခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်သော် လက်ဖက်ရည်နှင့်
နှုတ်ဆင်းခါးမှာလိုက်ကြသည်။ အေးမြတ်မြတ်ဝေက ကျွန်တော့်ဘေး
မှာ ကပ်၍ထိုင်သည်။

ဟိုဘက်ကဝိုင်းမှာတော့ မနှစ်က အတန်းတူကောင်တွေ
ဘေးကျယ်ကျယ်ပြောနေကြ၏။ မင်းဇေယျာက ထိုကောင်တွေကို
ညှိကြည့်ပြီး...

“အမှန်က ဘောလုံးပွဲပုံစံနဲ့ကြည့်ရင် တို့ကောင်တွေစာမေးပွဲ
သူတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ကျွန်တော်တို့ပြုံး၍ နားထောင်နေလိုက်ကြသည်။ သည်
အောင် မဟုတ်တာတွေပြောတော့မည်။

“ဘောလုံးပွဲမှာ နိုင်တဲ့ကောင်တွေက ပထမရပြီး၊ ရှုံးတဲ့
အောင်တွေက ဒုတိယရတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုပဲ ငါတို့လည်း
အထူးပွဲမှာ ဒုတိယရလိုက်တာ”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွ။ တို့တစ်တွေ အတန်းမတူရင်

ရတာပဲ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဟား... ဟား”

“ငါကတော့ ဒီလိုထင်တယ်။ စာမေးပွဲအောင်သွားတဲ့ကောင်တွေက ကိုယ့်အတန်းကို သစ္စာမရှိတဲ့ကောင်တွေကွ။ တို့ကတော့ ကိုယ့်အတန်းကိုယ် သစ္စာရှိလွန်းလို့ ဘယ်မှကိုမသွားဘူး”

“ဟား... ဟား”

အေးမြတ်မြတ်ဝေသည် မျက်မှောင်ကုပ်လေသည်။

“နင့်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ။ သူများတွေလိုမဟုတ်ဘဲ အရမ်းမြူးနေတယ်”

“မဟုတ်ဘူးဟ။ မနှစ်တုန်းက တို့ကျောင်းမပျော်လို့ ကျောင်းပြေးတာ။ အဲဒီတော့ စာမေးပွဲကျရော။ ဒီနှစ်တော့ ကျောင်းပျော်အောင် ကြိုးစားကြည့်နေတာ”

မင်းဇေယျာစကားကြောင့် အေးမြတ်မြတ်ဝေပြုံးသွားလေသည်။ ထွန်းဝေစိုးကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟ။ တို့ကောင်တွေ ဒီထက်ကျောင်းပျော်အောင် လုပ်ရမယ့် နည်းတစ်နည်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိထားပြီ”

“ဘာနည်းလဲ”

“ရည်းစားထားပြီး ကျောင်းပျော်အောင်လုပ်တဲ့နည်းပဲ”

အေးမြတ်မြတ်ဝေ၏ မျက်နှာကလေး နည်းနည်းရဲသွားသည်။

“မင်းမှားနေပြီ ထွန်းဝေစိုး။ အဲဒီနည်းက ပန်းခြံပျော်တဲ့နည်းကွ။ ဟား... ဟား”

“မင့် ကိုယ်တွေ့လား”

“အေး”

ကျွန်တော်တို့ရယ်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်

စိတ်သည် ချောချောထံသို့ရောက်သွားမိသည်။ ယနေ့သည် မြန်မာ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ တက္ကသိုလ်တွေဖွင့်သည့်နေ့။ ချောချောလည်း နယ်တက္ကသိုလ်မှာ တက်နေပေလိမ့်မည်။ တင့်တယ်လှပသော ချစ်ဆင်းအင်္ဂါကြောင့် သူမသည် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများကြား မှာ ထင်ရှားနေပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ချောချောကို နှစ်သက်သဘောကျသူတွေ ရှိလာပေ လိမ့်မည်။ ရွာဦးစေတီ၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ပြုခဲ့ကြသည့် သစ္စာစကားကိုပြန်၍ သတိရမိလေသည်။ သစ္စာစကားသည် အချိန် တိုလိုက်၍ ပျက်ပြယ်တတ်ပါ သလော။ ရင်ထဲတွင် ထိခိုက်နာကျင် သွားမိလေသည်။ မီးဝေးတဲ့ချိတ်ဟာ အေးသတဲ့။ ကျွန်တော်သက်ပြင်း ချလိုက်မိသည်။ ကျောင်းချိန်နီးလာလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ငွေထုတ်ရှင်း ပြီး စာသင်ခန်းတွေဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ အေးမြတ်မြတ်ဝေတ ကျွန်တော့်ကိုမှာစရာတချို့မှာပြီး သူမ၏အခန်းဘက်သို့ ထွက်သွား ၏။

စာသင်ခန်းထဲသို့ဝင်ခါနီးတွင် ကျွန်တော့်စိတ်သည် လေးလံ လာ သည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့် လိုက်သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း မျက်နှာသိပ်မကောင်း။ ထွန်းဝေစိုးက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ဒီနေ့တော့ စဖွင့်တဲ့နေ့ဆိုတော့ ဘာမှသိပ်သင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ ပြန်ထိုင်ကြရအောင်ကွာ”

ကျွန်တော် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။ မင်းဇေယျာက ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုသော အကြည့်၊ စာသင်ခန်းထဲ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဆရာမသည် သင်ခန်းစာများကို စတင်သင်ကြားပေးတော့မည်။

“လာပါကွာ အတန်းထဲဝင်ကြရအောင်။ အကျင့်ဖြစ်သူ့အရင်

စာသင် ခန်းကို တို့ပျော်သွားမှာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်နောက်မှ စာသင်ခန်းထဲ သို့ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးဝင်လိုက်ကြသည်။ ဆရာမက စာစသင်တော့ သည်။ ကျွန်တော့်မျက် လုံးတွေက ဆရာမကိုငေးကြည့်နေမိသော် လည်း ဆရာမကိုမမြင်၊ စာသင်သံကို မကြားတစ်ချက်၊ ကြား တစ်ချက်။

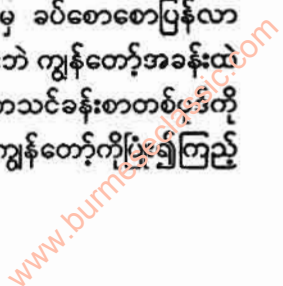
x x x

◆ ၅၂ ◆

ကျောင်းပြန်ဖွင့်သည်မှာ တစ်လမျှပင်ကြာခဲ့လေပြီ။ သည်
အတော်အတွင်း ချောချောထံမှ စာတစ်စောင်မှမရခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်
အတော့ စာတွေ ခဏခဏရေး၍ပို့မိလေသည်။ ကျောင်းကိုလည်း
ဆစ်နေမှမပျက်အောင် တက်မိလေသည်။ သင်ခန်းစာတွေထဲသို့
စိတ်ကိုထည့်ထားသဖြင့် စာတွေကိုပို၍ နားလည်သဘောပေါက်လာ
သည်။

ထိုအခါကျောင်းကိုပျော်လာတော့သည်။ ယခင်နှစ်ကလို
ကျောင်းကပြန်သည်နှင့် သင်ခန်းစာတွေတခြား၊ လူတခြားဖြစ်မနေ
တော့ဘဲ စာတွေကို စိတ်ဝင်တစားလေ့လာဖတ်ရှုသည်။ သို့သော်
ကျွန်ဘာကိုဝန်ခံရလျှင် စာထဲကို ကြိုးစား၍ အာရုံထည့်ထားခြင်းဖြင့်
ချောချောကိုသတိရ လွမ်းဆွတ်သော စိတ်လျော့သွား၏။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော့်စာကြိုးစားနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့ညနေတွင် ဖေဖေကအလုပ်မှ ခပ်စောစောပြန်လာ
သည်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားသွားမလဲသေးဘဲ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ
ဆန်ဆင်လာသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်ကသင်ခန်းစာတစ်ပုဒ်ကို
ဆတ်နေသည်။ ဖေဖေသည် ဘာမှမပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကိုပွဲ၍ကြည့်

သည်။ ကျွန်တော် ဖေဖေမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါမှ . . .

“ဘယ့်နှယ်လဲသား . . . ကျောင်းစာတွေ အဆင်ပြေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ”

“နေ့လယ်ကတောင် အေးမြတ်မြတ်ဝေ အဖေနဲ့ဖေဖေ စကားပြောခဲ့သေးတယ်”

ကျွန်တော်ရင်ထိတ်သွားမိသည်။ ဘာအကြောင်းတွေပြော ခဲ့တာပါလိမ့်။

“မင့်ကိုလည်း အချိန်ရရင် သူတို့အိမ်လာလည်ဦးတဲ့”

ဖေဖေမသိအောင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ကျွန်တော်ခိုးချ လိုက်မိသည်။ဖေဖေ မေမေတို့သည် ကျွန်တော့်ကို အေးမြတ်မြတ်ဝေ နှင့် နီးစပ်စေချင်ပုံရသည်။

“ကဲ . . . ဟုတ်ပြီ ဆက်ကျက်ဟုတ်လား။ ဖေဖေရေချိုးလိုက် ဦးမယ်။ ပြီးရင် ဖေဖေတို့ထမင်းစားကြမယ်။ ထမင်းစားရင်းနဲ့ သားကိုပြောစရာရှိတယ်”

ဖေဖေက စကားပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှထွက်သွား သည်။ မြတ်စွာဘုရား။ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကိုဘာစကားတွေပြောမ လို့ပါလိမ့်။ ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားစွာနှင့် အခန်းထဲမှာကျန်ခဲ့သည်။ နောက်တော့ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဖေဖေတို့နှင့်ထိုင်မိလေသည်။

“စားလေသားရဲ့၊ ဘာငိုင်နေတာလဲ”

ကျွန်တော်ထမင်းစစားသည်။ ဖေဖေက သူ့ကုမ္ပဏီ အကြောင်းတွေကို ပြောပြနေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်စိတ် မဝင်စားပါ။ ဖေဖေပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ သည်စကားတွေလားဟု စဉ်းစားမိပြီး ကျွန်တော်နည်းနည်း စိတ်သက်သာရသွားသည်။

“သားကြည့်ရတာ ရည်းစားပူမိနေသလိုပဲ။ ကျောင်းမှာ

ရည်းစားရှိနေပြီလား”

မိုးသဏ္ဍာန်

ကျွန်တော့်ဖေဖေကိုကြည့်လိုက်သောအခါ ဖေဖေတပြန် ကြည့်နေသည်။

“မရှိပါဘူး ဖေဖေ”

“အင်း... တက္ကသိုလ်ဆိုတာ စာသင်ရုံသက်သက်ဆိုပေမယ့် ချစ်သူရည်းစားတွေလည်း ထားတတ်ကြတယ်။ ထားပါတော့လေ... ဖေဖေသားကို ပြောချင်တဲ့စကားက”

ဖေဖေက စကားကိုရပ်ကာ ဟင်းချိုတစ်ခွန်းသောက်သည်။ ကျွန်တော် နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ကို သားကျောင်းတက်ဖြစ်အောင်တက်ပါ”

“ဗျာ”

ကျွန်တော်အံ့ဩသွားလေသည်။ ဖေဖေစကားသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်နည်း။

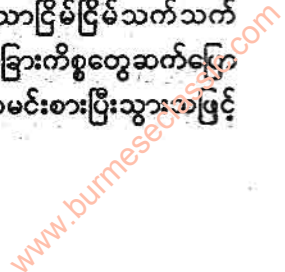
“ကျွန်တော်အခုထိ ကျောင်းတစ်ရက်မှမပျက်သေးပါဘူး ဖေဖေ။ ဖေဖေ မတက်ခိုင်းလည်း ကျွန်တော်ရအောင်တက်မှာပါ”

အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်ကျောင်းပြေးမြဲပြေးနေသည်ဟု ဖေဖေ ထင်နေပုံရ၏။ အေးမြတ်မြတ်ဝေကပဲ ဂုံးချောလိုက်လေသည်လား။ သို့သော် ကျွန်တော်ကျောင်းတက်မှန်နေသည်ကို သူမထည်းသိနေသည်ပဲ။

“ဖေဖေသိပါတယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေကျတော့ ထည်း သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းနဲ့ဆိုတော့ ကျောင်းပျက်လိုက်တာ ချီးတွေရှိတယ်။ ဖေဖေပြောတာ နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

စကားစပြတ်သွားပြီး ထမင်းကိုသာငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဆတ်စားနေမိကြသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ တခြားကိစ္စတွေဆက်ပြောကြပြန်သည်။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော်ထမင်းစားပြီးသွားသဖြင့်

ရေတစ်ခွက်သောက်ကာ ကျွန်တော့် အခန်းထဲပြန်သွားသည်။

ခုတင်ပေါ်မှာလှဲရင်း ချောချောအကြောင်းစဉ်းစားမိပြန်သည်။ ချောချောသည် ယခုအချိန်၌ ကျွန်တော်သူမကို သတိရသလို သတိမှရပါလေစ။ ကျွန်တော့်ထံသို့ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် စာမရေးလေသနည်း။ စာရေးချိန် မရလောက်အောင် ကျောင်းသင်ခန်းစာတွေကို ကျက်မှတ်နေရ၍လော။ သို့မဟုတ် ရေးပြီးသောစာကို စာတိုက်သို့သွားမထားနိုင်၍လော။ သို့တည်းမဟုတ်။

ထိုသို့တည်းမဟုတ်ကို ရင်နာနာနှင့်ပင် ဆက်၍တွေးမိလေသည်။ သို့တည်းမဟုတ် သူမ၏နှလုံးသားထဲတွင် ကျွန်တော်မရှိတော့ပြီလော။ သူမ၏ဘဝတွင် ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လေသည်။ မောင်မောင်အေးကတော့ သူမအတွက် လက်တွေ့ဆန်လေသည်။ ချောချောသည် သူမ၏ မိခင်ဒေါ်မြသီတာလျှောက်ခဲ့သောလမ်းကိုပင် လိုက်လျှောက်၍ မောင်မောင်အေးကိုပင် ရွေးချယ်လေမည်လော။

အတွေးတွေနှင့် ကျွန်တော်အလူးအလဲခံစားနေရလေသည်။ ရွာဦး စေတီမှာပြုခဲ့သော ချောချော၏သစ္စာစကားကို နားထဲမှာကြားယောင်လာမိပြန်သည်။

“ဘုရားတပည့်တော်မသည် တပည့်တော်မ၏ ချစ်သူကို ရဲမြတ်ဆွေအပေါ်တွင် အမှန်တကယ်မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုးပါသည်ဘုရား။ မည်သည့်အခါမှ သစ္စာမပျက်စေရပါဘုရား။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ဘုရားတပည့်တော်မနှင့် တပည့်တော်မ၏ ချစ်သူတို့ အမြန်ဆုံးပြန်လည်ဆုံတွေ့ ပေါင်းဖက်ရပါစေအရှင်ဘုရား”

သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။ ညဉ့်နက်သော် စာမကျက်ဖြစ်တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားမိလေတော့သည်။ မနက်ရောက်သော် ကျွန်တော် စောစီးစွာနိုးလာသည်။ မျက်နှာမသစ် သွားမတိုက်သေးဘဲ အိမ်

ပြတင်းပေါက်မှာ သွားရပ်ပြီး အပြင်သို့ကြည့်သည်။ အိမ်၏တံစက် ခြိတ် အောက်မှာ စာကလေးမောင်နှံက တွတ်ထိုးကျီစယ်နေကြသည်။

ခြံထဲမှာရှိသော သစ်ပင်ပန်းမာန်တို့သည် စိမ်းစိုလတ်ဆတ် နေ၏။ ပြတင်းမှာခဏရပ်ပြီးသော် ရေချိုးခန်းဝင်၍ ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီး ရေချိုးသည်။ ပြီးတော့ မေမေပြင်ဆင်ကျွေးမွေးသည့် နောက်စာကိုစားသည်။ ဖေဖေကတော့ ကိစ္စရှိ၍ စောစောစီးစီးအပြင် ထွက်သွားသည်ပြောပါသည်။

နံနက်စာစားပြီးသော် အဝတ်အစားလဲပြီး ထွန်းဝေစိုးထံ ထွက်ခဲ့သည်။ သူသည် နံနက်စာစားနေတုန်းပင်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် ခဏထိုင်စောင့်ရသေးသည်။

“ဒီနေ့ မင်းစောတယ်ကွ”

“အင်း... စောစောနိုးတာနဲ့ စောစောပဲ ထွက်ခဲ့တယ်”

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ထုံးစံအတိုင်းပင် ဆိုင် ထယ်နှင့် ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းရောက်တော့ မင်းဇေယျာကမရောက်သေး။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေလည်း သိပ်မရောက်သေး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သွားထိုင်ကြသည်။ မင်းဇေယျာရောက်လာလျှင် ကျွန်တော်တို့ကို ဆည်ဆိုင်မှာလာရှာပေလိမ့်မည်။ သည်နေ့ ကျောင်းတက်ရသည်မှာ ဇိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။

“မင်းကို ငါပြောစရာ ရှိတယ်ကွ ရဲမြတ်ဆွေ”

“ပြော”

“ငါ အေးမြတ်မြတ်ဝေကို စိတ်ဝင်စားနေမိပြီ”

“ဗုဒ္ဓေါ”

ကျွန်တော်တကယ်ပင် အံ့ဩသွားမိလေသည်။ သည်ကောင် နောက် နေတာလားဟု စဉ်းစားရင်း သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်

သည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ သူကလည်း ငါစိတ်ဝင်စားနေတာကို သိနေပုံပဲ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ ငါဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ မင့်ကိုတိုင်ပင်တာ”
ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒါများကွာ . . . ဘာခက်လို့လဲ။ သူ့ကိုဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့။
ဘာလဲ မပြောရဲလို့လား၊ ငါပြောပေးရမလား”

“မဟုတ်ဘူးကွ ပြောရဲပါတယ်။ မင့်ကိုသူငယ်ချင်းအရင်း
အချာအနေနဲ့ တိုင်ပင်တာ”

“ဆက်သာလုပ်ဟေ့ကောင် . . . ငါသဘောတူတယ်”

ခဏနေတော့ ကျွန်တော်တို့ထံ မင်းဇေယျာရောက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲ သူ့ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော်တို့တွေ တဟီးဟီး တဟားဟားဖြစ်ကုန်ကြသည်။ နာရီဝက်လောက် တဟီးဟီး တဟားဟားလုပ်ပြီးသော် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှထခဲ့ပြီး စာသင်ခန်း ဆီသို့လျှောက်သည်။ စာသင်ခန်းတွေထဲမှာ ကျောင်း သားကျောင်းသူတွေ နေရာယူလျက်ရှိကြလေပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြားလေးလံလာသည်။ စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရမှာပျင်းလာသည်။

“ဒီနေ့ကျောင်းပြေးရအောင်ကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သည်ကောင်နှစ်ကောင်ကြောင်သွားသည်။

“ဟာ . . . လာပါကွာ၊ အခန်းနားရောက်မှတော့ တက်လိုက်ပါ”

ကျွန်တော်တို့ စာသင်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ကြသည်။ ခဏနေတော့ အတန်းထဲကို ဆရာမဝင်လာသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်တွေ

မိုးသဗ္ဗာဒဏ္ဍာရီ

လေးနေသဖြင့် စာသင်ခန်းထဲ ဟိုလျှောက်ကြည့် သည်လျှောက်ကြည့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ ထို အခိုက်မှာပင် ရှေ့ဘက်ခပ်ကျကျနေရာမှ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို ဘေးတစ်စောင်းလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ဟင်... ကျွန်တော်ရင်တွေခုန်လာလေသည်။ ချောချောနှင့် တူလိုက်တာဟုလည်း ထင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ခြေဖျားလက်ဖျား တွေ အေးလာလေသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် အပြင်ထွက်မလို့လား”

ကျွန်တော်ပြန်ထိုင်လိုက်မိပြန်သည်။ ဆရာမ စာသင်နေ လေပြီ။ ကျွန်တော်ပြန်ထလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အီးပါချင်လို့လား”

ဘေးကကောင်တွေရယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်းခုံတန်း ထဲက တိုးထွက်လိုက်ပြီး ရှေ့ကခုံတန်းမှာသွားကပ်ထိုင်သည်။ ထို့ နောက် ဆရာမအလစ်မှာ ရှေ့ကတစ်ခုံတွင် သွားကပ်ထိုင် လိုက်ပြန် သည်။ သို့နှင့်ပင် ထိုကျောင်းသူ၏ နောက်ဘက်ကခုံတန်းသို့ရောက်ခဲ့ သည်။ ကျွန်တော့်ကို ခပ်တိုးတိုး ဝေဖန်သံ တွေထွက်လာသည်။

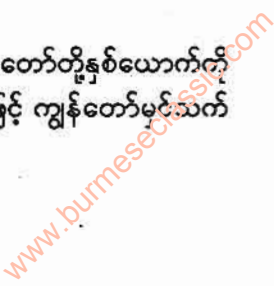
“ဒီကောင် အယ်၊ အို၊ အင်၊ ဒီ၊ အို၊ အင်၊ လန်ဒန် တစားနေတာ ဖြစ်မယ်။ ဆရာမလှည့်မကြည့်ခင် နေရာရွှေ့တယ်။ ဆရာမလှည့်ကြည့်လိုက်ရင် နီးရာနေရာမှာဝင်ထိုင်တယ်”

ရယ်သံတွေ ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာသဖြင့် ထိုကျောင်းသူက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ချောချော။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ သူမကလည်း ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး အံ့ဩသွားပုံရလေသည်။

“ဟင်... ကိုကို”

“ချော”

ဤမှန်သော သစ္စာစကားသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်လည်ဆုံတွေ့စေခဲ့လေပြီ။ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော်မူသက်

မိနေလေသည်။ စာသင်ခန်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သာရှိ
တော့သလို ခံစားရလေသည်။

x x x

◆ ၅၇ ◆

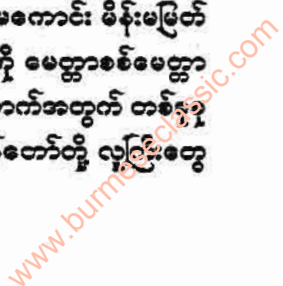
ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ရှေ့သို့ စာအိတ်တစ်အိတ် လာချပေး
သည်။ ထိုစာအိတ်မှာ ဦးလေးက ဖေဖေကိုကျွန်တော်နှင့်ပေးလိုက်
အည့်စာ။

“သားဖတ်ကြည့်လိုက်ပါ။ အဲဒါဆို အတော်ကလေး နားလည်
သွားလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်စာအိတ်ကို လှမ်းယူပြီး အထဲကစာကို ထုတ်ယူ
ကာ စဖတ်သည်။

အိမ်ထဲ

ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေ၊ ခံစားခဲ့ရတာတွေ
အတွက် ကိုယ်ချင်းစာပြီး ဒီစာကိုရေးလိုက်တာပါ။ အစ်ကိုသားဟာ
ကျွန်တော်တို့ရွာက ရှိသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့
အတ္ထာချနေပါတယ်။ အဲဒီကလေး မလေးဟာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး
အောင်ပြီးတော့ အရမ်းလည်းလှပါတယ်။ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်
အောင်အစ်ကို၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တကယ်ကို မေတ္တာစစ်မေတ္တာ
အရှိစွာနေကြတော့ ကျွန်တော်တို့ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် တစ်နှစ်
အတွက်အစုပြန်လိမ့်မယ်အစ်ကို။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ လှူငြီးတွေ

မလှုပ်ပေးဘူးဆိုရင် အစ်ကို့သားဟာ စိတ်လေပြီး ပျက်စီးသွားနိုင်ပါတယ်။

အဲဒီတော့ လှုပ်စရာတစ်ချက်ပဲရှိပါတယ်အစ်ကို။ အစ်ကို့သားကို ကျွန်တော့်လိုရွာမှာပဲ အခြေချမနေစေချင်ရင် ကလေးလေးကို ရန်ကုန်ကို ခေါ်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒါဟာလည်း လွယ်လွယ်လေးပါအစ်ကို။

ဪ...အရေးကြီးတဲ့အချက်တစ်ချက် ပြောဖို့ကျန်နေပါတယ်။ ကလေးမလေးရဲ့အမေဟာ မြသိတာပါအစ်ကို။ အစ်ကို့မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီမြသိတာဟာ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းရွှေ့ဖို့ အမိန့်ကျနေပြီအစ်ကို။ အဲဒီတော့ ကလေးမလေးဟာ သူ့အမေနဲ့အတူ ရန်ကုန်ကိုလိုက်လာလိမ့်မယ်။ ဧကောင်းပြောင်းဖို့ကိစ္စနဲ့ သူတို့ နေရေးထိုင်ရေးကို အစ်ကို စီစဉ်ပေးစေချင်ပါတယ်။

ဒီစာနဲ့အတူ အစ်ကိုတို့ပေးလိုက်တဲ့ငွေရဲ့ ငွေလက်ကျန်တို့ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့အစ်မ ကျန်းမာပါစေ။

အစ်ကို့ရဲ့ညီ
ပီတာ

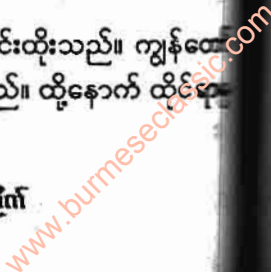
ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေလည်လာလေသည်။ ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကိုပြုံးကြည့်နေသည်။

“သမီးကို အိမ်ခေါ်လာခဲ့ဦး။ မင့်ဦးလေးပြောသလောက် လှရဲ့လားဆိုတာကြည့်ရမယ်။ ဟား... ဟား”

ဖေဖေသည်ရယ်ရင်းက မေမေဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

“ထားရေ... ထားချွေးမလောင်းကို အကဲခတ်ဖို့တာဝန်ကတော့ ထားတာဝန်နော်”

မေမေကပြုံး၍ ဖေဖေကိုမျက်စောင်းထိုးသည်။ ကျွန်တော်ဝမ်းသာပီတိစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်တွေဝဲလာသည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာ

ဆတ်ခနဲထလိုက်ပြီး ဖေဖေနှင့်မေမေကို ခွင့်ပန်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဘာလဲ ကောင်မလေးဆီကိုလား။ ဟား... ဟား”

“အို... ကိုကိုကလည်း သားရှက်သွားပါဦးမယ်”

ကျွန်တော် တကယ်လည်းရှက်သွားမိပါသည်။ သို့သော်
ဈာန်တော်မိဘတွေပဲ သိပ်တော့မရှက်တော့ပါဘူး။ အဝတ်အစား
တစ်စုံကောက်လဲပြီး ချောချော၏အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ချောချော
တို့ သားအမိနေသည့် တိုက်ခန်းသည် ကျောက်မြောင်းမှာ။ အပေါ်
ရောက်သောအခါ ချောချော၏မိခင် ဒေါ်မြသီတာကိုတွေ့ရလေ
သည်။

“ဪ... မောင်ရဲမြတ်ဆွေထင်တယ်။ လာ... ထိုင်”

ဒေါ်မြသီတာသည် အခန်းထဲပြန်ဝင်သွားသည်။ ဧည့်ခန်း
ထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ငေါင်စင်းစင်းနှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့
သည်။ ခဏနေတော့ ချောချောထွက်လာသည်။ အဆင်သင့်ပင်
ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့ဩသွားလေသည်။

“စောစောက ကိုကိုဖေဖေ၊ မေမေဆီကိုဖုန်းဆက်ပြီး ကိုကို
လာမယ့်အကြောင်း ပြောထားတယ်”

ကျေးဇူးကြီးလှပါသည်ဖေဖေ။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက် ချော၏မိခင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အောက်သို့ဆင်းခဲ့ကြသည်။
အောက်သို့ရောက်သော်...

“ချော... နောက်နေ့ကစပြီး မနက်ဆို ကိုကိုလာကြိုမယ်။
ညနေအပြန် ကိုကို ပို့ပေးမယ်”

“ဟင်... အဲဒါဆို ထွန်းဝေစိုးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီကောင်ကို မင်းဇေယျာ ဆက်တာဝန်ယူလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်ဖြင့်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ချောသည် ကျွန်တော်ပခုံးကို လက်ဖြင့်ကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

“အခုဘယ်ကိုသွားမလို့လဲကိုကို”

“ဘယ်ရယ်လို့မဟုတ်ဘူး။ ဆိုင်ကယ်ဘီးတည့်ရာ လျှောက် မောင်းမှာ”

“ဟင်း . . . ဒီလောက်နေပူထဲမှာ။ လသာနေတယ်များ ထင်နေသလား”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လမ်းမှာတွေ့သည့် လူရှင်းသည့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်လိုက် သည်။

“တစ်ခုခုစားရင်း အအေးသောက်ရအောင်နော်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူယှဉ်တွဲပြီး ဆိုင်ထဲဝင်ခဲ့ကြ သည်။ ပြီးတော့ နန်းကြီးသုပ်နှစ်ပွဲနှင့် အအေးမှာလိုက်သည်။

“ချောကိုအတန်းထဲမှာတွေ့လိုက်ရတော့ ကိုကိုအရမ်းအံ့ဩ သွားတယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့လည်း ထင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ချော လို့လည်း အသေအချာ သိလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ရွာကလူတွေနေကောင်း ကြလား”

ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လေသည်။ ကျွန်တော် ဆက်ပြောသည်။

“အခုဆိုရင် ကိုကိုအတန်းထဲကို ချောရောက်လာတော့ တက္ကသိုလ် တစ်ခုလုံးမှာ ကိုကိုလောက်ကျောင်းပျော်တဲ့သူ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဘာလို့ကိုကိုဆီ စာပြန်မရေးတာလဲဟင်”

“ဪ . . . ပြောင်းဖို့ရွှေ့ဖို့ကိစ္စတွေနဲ့ စာရေးချိန်တောင် မရဘူး”

ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

“ကိုကို ချောကို မလွမ်းဘူးလား”

“လွမ်းတာပေါ့ ချောရယ်”

“ချောလည်း လွမ်းတယ်ကိုကို။ ဘယ်လိုမှနေလို့မရဘူး။ အားတာနဲ့ မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

ရင်ထဲတွင် လှိုက်သွားမိလေသည်။ အအေးခန်းစားသောက် ဆိုင်ဖြစ်သဖြင့် ဆိုင်ထဲမှာအေးမြနေလေသည်။ နံရံထောင့်တွေရှိ စပိကာများမှ ငြိမ်ညောင်းသော တီးလုံးသက်သက်ဂီတက ထွက်ပေါ်နေသည်။ ကျွန်တော် ချောချောကိုကြည့်လိုက်သည်။ နဖူးပြင်ဝင်းဝင်းလေးပေါ်သို့ ဝဲကျနေသော ဆံစကလေးတွေသည် ကြည့်ကောင်းနေ၏။

ရွန်းမြနေသောအကြည့်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လေသည်။ ကျွန်တော်က ချော၏ လက်ကလေးကိုလှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော အခါ သူမ၏ပန်းကန်ထဲမှ ဇွန်းကို တိုက်မိသွားပြီး ဇွန်းကဘေးသို့ လျှောကျသွားသည်။ သူမက ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းထိုးပြီး ဇွန်းကို ပန်းကန်ဘေးမှာချကာ ကျွန်တော့် ဇွန်းကိုလှမ်းယူသည်။

လူနှစ်ယောက် ဇွန်းတစ်ချောင်းတည်းစနစ်ကို သုံးတော့မည့် သဘော။ မဆိုးပါ။ နောက်ဆိုလျှင် ဆပ်ပြာတစ်တုံးတည်းကိုပင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အတူသုံးကြမည်။ အတွေးကို ရယ်ချင်သွားသောအခါ ကျွန်တော်ရယ်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်စောင်းက ဝေ့လာပြန်လေသည်။

ကိုငြိမ်းဦး
၁၈.၃.၀၇